

TISDAGEN DEN 15 DECEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Meddelande från talmannen

Talmannen. – Först och främst har jag viktig information att läsa upp. Den 2 december mottog jag ett meddelande från kommissionen, som riktade sig till Europaparlamentet och rådet, om följderna av Lissabonfördragets ikraftträdande för pågående interinstitutionella beslutsprocesser. I kraft av detta meddelande anser parlamentet i egenskap av institution att alla de förslag som finns förtecknade i meddelandet, för vilka parlamentet fått behörighet genom Lissabonfördraget, har lagts fram på nytt för parlamentet. Parlamentet har också noterat att Europeiska kommissionen har dragit tillbaka vissa förslag genom detta meddelande.

När det gäller lagstiftningsförslag som ännu inte hade behandlats den 1 december 2009, det datum då Lissabonfördraget trädde i kraft, har kommissionens ordförande bett de parlamentsutskott för vilka förslag enligt sammanträdesprotokoll redan har lagts fram under den nuvarande mandatperioden att kontrollera de rättsliga grunder och ändrade tillvägagångssätt som kommissionen föreslagit, samt alla eventuella andra ändringar som ska göras, mot bakgrund av bestämmelserna i Lissabonfördraget, och att besluta om man kommer att fastslå att ståndpunkter som redan antagits i ett samrådsförfarande befinner sig i första behandlingen i det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller ska betraktas som antagna.

Parlamentet har alltid rätt att kräva att kommissionen lägger fram ett nytt förslag. När det gäller förslag som parlamentet inte har rådfrågats om före Lissabonfördragets ikraftträdande faller det på kommissionen att lägga fram nya förslag inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet eller annat lämpligt förfarande.

Meddelandet handlar om den närmaste tidens lagstiftningsarbete – och om ömsesidiga förbindelser mellan Europeiska kommissionen och Europaparlamentet inom lagstiftningsprocessen. Vi befinner oss som ni vet i en övergångsperiod – vi går över från Nicefördraget till Lissabonfördraget, och samtidigt inleds en ny mandatperiod. Den nya kommissionen har fortfarande inte godkänts. Allt detta innebär ett ganska krävande arbete som måste utföras i enlighet med lagen, i samarbete mellan kommissionen och parlamentet, och detta är meddelandets innehåll.

3. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

4. Muntliga frågor (ingivande): se protokollet

5. Inkomna dokument: se protokollet

6. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

7. Förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010 såsom ändrat av rådet (alla avsnitt) - Förslag till Europeiska unionens ändringsbudget nr 10/2009 för budgetåret 2009, avsnitt III – kommissionen – Utnyttjande av flexibilitetsmekanismen: projekt på energiområdet – Budgetramen 2007–2013: Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, andra översynen (ändring av

det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av László Surján och Vladimír Maňka, för budgetutskottet, om rådets ändrade förslag till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010 (alla avsnitt) (11902/2009 – C7-0127/2009 – 2009/2002(BUD)) och ändringsskrivelserna nr 1/2010 (SEK(2009)1133 – 14272/2009 – C7-0215/-2009), 2/2010 (SEK(2009)1462 – 16328/2009 – C7-0292/2009) och 3/2010 (SEK(2009)1635 – 16731/2009 – C7-0304/2009) till förslaget till Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2010 (A7-0083/2009),

– betänkandet av Jutta Haug, för budgetutskottet, om förslaget till Europeiska unionens ändringsbudget nr 10/2009 för budgetåret 2009, avsnitt III – kommissionen (16327/2009 – C7-0288/2009 – 2009/2185(BUD)) (A7-0081/2009),

– betänkandet av Reimer Böge, för budgetutskottet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om utnyttjande av flexibilitetsmekanismen i enlighet med punkt 27 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning (2009/2207(BUD)) (A7-0080/2009),

– betänkandet av Reimer Böge, för budgetutskottet, om budgetramen 2007–2013: Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, andra översynen (ändring av det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning) (KOM(2009)0662 – C7-0305/2009 – 2009/2211(ACI)) (A7-0085/2009).

László Surján, föredragande. – (HU) Tack för ordet, herr talman. Minister Lindblad, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Så här i inledningen av denna budgetdebatt vill jag faktiskt snarare framföra mitt tack än anföra skäl. Jag vill tacka rådet och kommissionen för det givande samarbete som har gjort det möjligt att slutligen nå en överenskommelse och nu, i en bemärkelse, lägga fram ett gemensamt förslag för Europaparlamentet. Jag måste dock också tacka de politiska grupperna i parlamentet, för om dessa grupper inte hade kunnat samarbeta och tillsammans företräda de värderingar som är betydelsefulla för parlamentet och EU:s medborgare så hade det inte varit möjligt att utarbeta budgeten.

Jag anförtröddes rollen som föredragande för 2010 års budget för ett år sedan. Vi började genast formulera parlamentets politiska förväntningar och direktiv. Parlamentet diskuterade dessa frågor under våren. Det var oerhört viktigt, också om man såg framåt, att det fattades ett beslut som det kunde dras lärdomar av, eftersom vi föregick det preliminära budgetförslaget med flera månader. Kommissionen var med andra ord medveten om parlamentets ståndpunkt och tog också mer eller mindre hänsyn till den under utarbetandet av den preliminära budgeten.

Enligt min uppfattning bör vi använda oss av samma tidsschema under kommande år. Vad ville vi då uppnå? Vi var medvetna om att EU:s ekonomi befann sig i kris. Vi ansåg, och det gör vi fortfarande, att denna budget måste bidra till att hantera den krisen. Vi diskuterade detta med rådet, eftersom en annan naturlig lösning på krisen skulle vara att spendera mindre pengar på EU. Detta skulle inte vara en lösning, men det skulle kunna förbättra situationen. Om vi spenderar pengarna på ett klokt sätt och fäster en enorm vikt vid en förständig användning av resurserna så kanske EU:s budget framstår som en lösning på krisen i stället för en börda. Mot bakgrund av detta ville vi stimulera konkurrenskraften genom bland annat program för forskning och utveckling. Vi ville också lägga grunden för och bidra till en gemensam energipolitik.

Över 11 miljarder euro har beviljats för detta syfte. Vi ville stimulera ekonomin, huvudsakligen genom en sammanhållningspolitik. Detta redskap är värt 36 miljarder euro. Det framgick under årets lopp att det rådde stora problem inom exempelvis mejeriindustrin, som inte var en följd av den allmänna ekonomiska krisen. Parlamentet ansåg emellertid att det var nödvändigt att ställa upp för de berörda jordbrukarna, vilket ledde till att en mejerifond på 300 miljoner euro upprättades som, trots att den inte är permanent, ändå utgör en ökning på 300 miljoner euro. Med tillgängliga medel på omkring 750 miljoner euro kan mejerisektorn få mer stöd. I detta sammanhang vill parlamentet dock betona att detta stöd måste åtföljas av en fullständig granskning av problemen inom mejerisektorn, och av en omstrukturering.

Vi var samtidigt tvungna att inse att vi inte hade tillräckligt med handlingsutrymme. Vissa budgetposter har ingen marginal, vilket gör en halvtidsöversyn av den fleråriga budgetramen nödvändig. Det finns ett enormt behov av en sådan, men det finns också ett enormt behov av att medlemsstaterna ska använda tillgängliga medel på ett mycket mer målinriktat och förständigt sätt för att uppmuntra till tillväxt. Först då kommer vi

att kunna se EU:s medborgare och skattebetalare i ögonen, eftersom det är deras pengar som vi spenderar i ett försök att få EU att fungera effektivare och mer framgångsrikt.

Vladimír Maňka, *föredragande*. – (SK) Herr talman, herr kommissionsledamot, minister Lindblad, mina damer och herrar! I dag behöver jag inte oroas för att jag ska glömma någon viktig punkt från mitt betänkande. Allt som har utarbetats under ett helt år i samarbete med kolleger och medföredragande har redan diskuterats i tillräcklig utsträckning i budgetutskottet, vid plenarsammanträden och vid medlingsförfaranden och trepartsdialoger. Det finns också, vilket är viktigast av allt, tillräckligt stöd för allt här i kammaren.

När vi inledde arbetet med budgetförslaget i början av året var jag nyfiken på hur långt rådgivarna, samordnarna och de politiska grupperna skulle låta mig gå, med tanke på att jag hade fått höra att jag redan hade gått för långt. Jag lade märke till många outnyttjade möjligheter och brister som jag ville reda ut. Ytterligare möjligheter och förslag till förbättring framkom ur dussintals diskussioner med överordnade företrädare för institutionerna, chefer för tjänsteavdelningar och annan personal.

Personal vid institutionerna har själva börjat ge information och förslag. Jag har känslan av att de hoppas och tror att vi kan ordna upp saker och ting tillsammans. Det har å ena sidan glatt mig att de visat mig denna tillit, men det skulle å andra sidan glädja mig ännu mer om deras närmast överordnade kunde lyssna till deras åsikter och lösa problemen.

Jag anser naturligtvis att de flesta enheterna gör ett professionellt arbete av hög kvalitet, men i detta skede och i denna situation vill jag betona betydelsen av personalens arbete. Vi lyckades, utifrån de dokumenterade bristerna, vidta mer systematiska åtgärder. Det är emellertid inte föredraganden, utan Europaparlamentets generalsekreterare eller en överordnad företrädare för den berörda europeiska institutionen, som kan blottlägga och lösa allt.

Därför välkomnar jag varmt överenskommelsen med Europaparlamentets ledning från skiljeförfarandet om genomförandet av en organisationsrevision. För första gången under Europaparlamentets historia kommer det nästa år att genomföras en officiell revision av två av dess viktiga enheter: generaldirektoratet för infrastruktur och logistik och säkerhetstjänsten. Syftet är att åstadkomma en effektivare användning av resurserna.

Tidigare har revisionsrätten varit den enda institution att samtycka till en extern kontroll av dess arbete. Resultatet har varit fördelaktigt. Revisionsrätten har lyckats minska sina administrativa kostnader och har nått högre produktivitetsnivåer.

Jag vill välkomna det svenska ordförandeskapets stora professionalism. Redan i april, innan vårt mandat faktiskt trädde i kraft, träffade vi statssekreterare Hans Lindblad och hans kolleger. Vi enades mycket snabbt om prioriteringarna och lyckades tillsammans skapa förnuftiga grundvillkor och utgångspunkter.

Vid plenarsammanträdet i dag lägger vi fram en gemensam förklaring om fastighetspolitiken som utgör en betydelsefull post för institutionernas administrativa kostnader. Jag anser att vi tillsammans har lyckats inleda en process som kommer att medföra kostnadsbesparingar på detta område.

Det enda sättet att möta 2000-talets största utmaningar, nämligen klimatförändringar, riskerna med och kostnaderna för råvaror och energi, ekonomisk globalisering och hot mot vår säkerhet, är genom gemensamma ansträngningar på gemenskapsnivå. Om EU ska kunna övervinna dessa problem måste man ha tillgång till effektiva och väl sammansatta instrument. Lissabonfördraget kommer att ge oss dessa instrument. När den inledande fasen av fördraget träder i kraft måste EU ha adekvata finansiella resurser tillgängliga för att kunna genomföra ny politik.

Även om dagens diskussion om EU:s budget för 2010 verkligen blir den sista för i år så kommer de båda föredragandenas arbete med budgeten för 2010 inte att vara slut, utan det kommer att fortsätta i ytterligare minst tre månader, av orsaker som har samband med genomförandet av Lissabonfördraget. Enligt min uppfattning kommer detta arbete att ge positiva resultat.

Jutta Haug, *föredragande*. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! När vi diskuterade årets budget i december förra året var vi redan medvetna om att alla medlemsstater skulle märka av följderna av finansmarknadskrisen och dess återverkningar på realekonomin, och jag nämnde detta i diskussionen i egenskap av huvudföredragande för 2009 års budget. Det är just detta som har skett.

I april 2009 enades parlamentet och rådet om finansieringen av den första delen av den ekonomiska stimulans som kommissionen föreslagit. För att kunna tillhandahålla 2,6 miljarder euro krävdes vad som kallades för en mindre revidering av budgetramen. Hur skulle vi annars ha kunnat finna medel, med tanke på våra strama budgetbegränsningar? De återstående 2,4 miljarder euro som inte ingick i totalbeloppet på 5 miljarder euro skulle vaskas fram under hösten. Det är den situationen vi befinner oss i nu. Det är höst, och eftersom parlamentet och rådet har enats om en så förnuftig plan för 2010 års budget så har vi en lösning. Budgeten för 2009 bidrar också på ett betydande sätt till denna lösning.

I tilläggs- och ändringsbudgeten för 2010 skärs betalningsbemyndigandena ned med mer än 3,4 miljarder euro. I linje med detta kommer marginalerna för de outnyttjade områdena inom de olika budgetposterna att sänkas med nästan 1,5 miljarder euro. Allt detta gäller för 2009 års budget, som består av 133,8 miljarder euro i åtagandebemyndiganden och 116,1 miljarder euro i betalningsbemyndiganden och som därför inte direkt är överdådig. Om vi ser på de budgetposter där kommissionen fann de pengar som krävdes framgår det mycket tydligt att kommissionen inte tar budgetmyndighetens lösningar på allvar.

Jag vill påminna parlamentet om att även våra prioriteringar var konkurrenskraft inom EU, tillväxt och sysselsättning då vi antog 2009 års budget under 2008. Det är anledningen till att vi anslog mer pengar än kommissionen föreslagit till budgetposter som främjar den sociala dimensionen genom att skapa fler och bättre arbetstillfällen och stödja små och medelstora företag. Det är emellertid just dessa budgetposter som plundras för överföringar eller ändringsbudgetar. Är det för mycket begärt att kräva att kommissionen ska genomföra parlamentets och rådets lösningar och att anstränga sig för att se till att pengarna når avsett mål där de gör gott? Det budgetförslag som kommissionen har lagt fram är varken ett resultat av korrekta kalkyleringar eller noggranna beräkningar. År 2009 gjordes över 50 överföringar och 10 ändringsbudgetar. I detta sammanhang är det omöjligt att tala om riktighet och klarhet i budgeten, och denna situation måste förbättras.

Våra kolleger i fackutskotten måste fästa större uppmärksamhet vid genomföranderapporterna under budgetåret, och kommissionen måste äntligen leva upp till det goda rykte man fortfarande har som ett effektivt europeiskt förvaltningsorgan. Jag hoppas att vi alla kommer att anstränga oss för att uppnå detta.

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Efter överenskommelsen om budgeten för 2010 talar vi om 141,4 miljarder euro i åtaganden och 122,9 miljarder euro i utbetalningar.

Först och främst vill jag varmt tacka båda föredragandena för deras engagemang, och i detta skede jag vill också säga att allt som Jutta Haug precis sade om 2009 års budget är helt korrekt.

Om vi tar en titt på dessa siffror ser vi att det återstår 11,2 miljarder euro under taket för betalningar i den fleråriga budgetramen. Detta innebär att vi får ett visst spelrum inom de gränser vi enats om i den fleråriga budgetramen, om så skulle krävas och om den politiska viljan finns.

Under de senaste åren har vi vid ett flertal tillfällen funnit lösningen på nödvändiga ändringar i den ekonomiska och politiska miljön genom att använda omfördelning, upprepat pressande av marginaler och ett flertal revideringar. Dessa instrument finns tillgängliga, men i och med det vi har gjort under 2010 börjar de definitivt nå gränsen för vad som är möjligt. Detsamma gäller för kategori 2, där utrymmet kommer att vara mycket mindre och faktiskt inte alls borde existera efter 2010 med tanke på de möjliga marginalerna.

Nu har vi integrerat den andra delen av medel på 2,4 miljarder euro för det så kallade ekonomiska återhämtningspaketet i dessa avtal. Det var rätt att finansiera den andra halvan, på 2,4 miljarder euro, 2010 och inte skjuta upp den till 2011. Det var förstås inget ekonomiskt återhämtningspaket. Det omfattade faktiskt lämpliga kompletterande politiska prioriteringar med avseende på energi och på bredbandstillgång i landsbygdsområden.

Användningen av flexibilitetsmekanismen har gjort det möjligt att finna ytterligare 120 miljoner euro för energiprojekt och 75 miljoner euro för kärnkraftverket i Kozloduy. Jag vill påpeka för kommissionen att detta hanterades på ett mycket underligt sätt, och jag vill i detta skede också klargöra att detta inte är slutet på historien. Vi förväntar oss ett totalbelopp på 300 miljoner euro. Mot denna bakgrund förväntar vi oss också att ni ska inkludera medel som fortfarande saknas för utveckling av kärnkraftverket vid halvtidsöversynen av budgeten, och att ni inte ska finansiera denna med hjälp av fler nedskärningar i kategori 1 B. Det är viktigt att klargöra detta tydligt.

Dessutom har vi gjort en översyn av oanvända medel från 2009, så att totalt 1,9 miljarder euro kan anslås för energi och ytterligare 420 miljoner euro kan anslås till Internet via bredband i kategori II.

I detta skede vill jag säga att detta beslut om totalbeloppet var det rätta, men nu måste vi naturligtvis också klargöra att vår nästa uppgift är att genomföra Lissabonfördraget i budgeten. Vi kan verkligen inte vänta till 2014, för då kommer vi att ställas inför ytterligare politiska prioriteringar som Europeiska unionen måste lösa som en del av globaliseringsprocessen, och inför andra nya uppgifter.

I den resolution som ska läggas fram på torsdag framgår det tydligt att vi uppmanar den nya kommissionen att publicera en rapport om genomförandet av det interinstitutionella avtalet så snart som möjligt, i enlighet med avtalen. Samtidigt måste kommissionen, och detta vill jag betona särskilt, engagera sig för att anpassa, se över och modifiera den befintliga fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013 och för att utvidga den till 2015–2016. Dessutom måste man inleda processen för nästa fleråriga budgetram för att kunna hålla en ordentlig, öppen och offentlig debatt om den kommande budgetramen.

Detta är den nya kommissionens uppgift, och vi kommer naturligtvis att använda både utfrågningarna och debatterna under det kommande kvartalet till att bestämt uppmana kommissionen och rådet att införliva dessa politiska prioriteringar. Vi har en spännande tid framför oss.

Hans Lindblad, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Det är en stor ära för mig att få vara här idag vid er debatt. Budgetförfarandet för 2010 har varit krävande och jag är glad över den överenskommelse som nåddes mellan våra institutioner under medlingsmötet i mitten av november. Den här överenskommelsen tjänar två stycken, likvärdiga men olika, syften.

Å ena sidan skapar den ramar för upprättandet av 2010 års budget med målet att möjliggöra för Europeiska unionen att fungera så smidigt som möjligt, att genomföra politiken på det sätt vi vill, och samtidigt garantera en kontrollerad ökning av betalningarna, särskilt i den tid som våra medlemsstater befinner sig. Å andra sidan sörjer den bland annat för en fullständig finansiering av den andra delen av återhämtningsplanen. Det är ett väsentligt bidrag från Europeiska unionen för att hantera den pågående ekonomiska och finansiella situationen.

Dessutom skulle jag vilja uttrycka rådets tillfredsställelse över den överenskommelse som vi nådde när det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Jag anser att 2010 års budget som helhet utgör en balanserad kompromiss mellan, å ena sidan, det nödvändiga med budgetdisciplin, sund ekonomisk förvaltning och, å andra sidan, vår skyldighet att infria medborgarnas förväntningar. Budgeten utgör också en kompromiss mellan olika partigrupper, mellan olika länder, mellan rådets och parlamentets olika intressen.

Det här är inte i alla delar den budget som rådet ville ha från början. Det är inte heller i alla delar den budget som parlamentet ville ha från början. Men jag tycker att det är en bra kompromiss som på bästa sätt väger av våra mål och våra prioriteringar. I det här sammanhanget skulle jag vilja uttrycka stolthet över att vi, d.v.s. parlamentet, rådet som budgetmyndighet med stor hjälp av kommissionen kunde visa nödvändigt ledarskap och ansvarskännande och nå den övergripande överenskommelse som vi gjorde i november. Detta tycker jag ger rätt signal i samband med Lissabonfördragets ikraftträdande.

Det här hade inte varit möjligt utan gemensamma ansträngningar, för det var gemensamma ansträngningar av alla berörda aktörer. Det hade heller inte varit möjligt utan den utmärta och konstruktiva atmosfär som i vårt tycke har kännetecknat hela förfarandet. Därför skulle jag vilja ta det här tillfället i akt att tacka ordföranden för budgetutskottet, Alain Lamassoure, för både hans styrka, öppenhet och skicklighet som förhandlare. Jag skulle vilja tacka de två föredraganden, László Surján och Vladimír Maňka, för deras konstruktiva samarbete. Jag skulle också vilja uttrycka min tacksamhet till kollegerna i Ekofinrådet och rikta ett särskilt tack till kommissionsledamot Algirdas Šemeta som fyllde sin roll som ärlig mäklare till fullo.

Sist, men inte minst, skulle jag vilja tacka all den personal på de tre institutionerna som bidrog till att göra det här möjligt. Det gjorde de på ett mycket professionellt sätt.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det gläder mig verkligen att få möjlighet att tala inför parlamentet innan det avslutar den andra behandlingen med omröstningen på torsdag om budgeten för budgetåret 2010 och om ändringsbudget nr 10/2009, som delvis har bidragit till det framgångsrika resultatet av det årliga budgetförfarandet.

Förhandlingarna om budgeten för 2010 har krävt kompromisser och – törs jag rentav säga – uppoffringar från alla sidor för att det gemensamma målet skulle uppnås. Detta skulle ha varit omöjligt utan den konstruktiva och ansvarsfulla roll som Europaparlamentet och rådet spelade under förhandlingarna.

Jag skulle vilja belysa fyra centrala punkter.

För det första vill jag framhäva några centrala delar av resultatet av medlingen. Efter att vi enats om den gemensamma förklaringen i april förra året visste vi att vi var tvungna att nå en skör balans för att finna en finansieringskälla till de 2,4 miljarder euro till den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa som fortfarande saknades. Detta kunde bara uppnås med hjälp av en kompensationsmekanism och genom att använda alla de finansieringsmedel som finns inom ramen för den fleråriga budgetramen. Detta var verkligen en stor begränsning.

Trots denna stora begränsning lyckades vi helt och hållet finansiera återhämtningsplanen för 2010 och, som huvudföredraganden påpekar, enas om en EU-budget som kan bli ett redskap för att bidra till att övervinna den ekonomiska krisen.

Jag anser att budskapet till medborgarna är ännu starkare i dessa svåra tider, eftersom vi också har lyckats bemöta mjölkproducenternas oförutsedda specifika behov, med ett väsentligt stöd från parlamentet.

Sist men inte minst har budgetmyndighetens två grenar medgett behovet av ytterligare stöd under 2010 för Bulgariens ansträngningar i samband med avvecklingen av kärnkraftverket i Kozloduy med hjälp av flexibilitetsmekanismen.

För det andra vill jag i fråga om reserverna tacka parlamentet, och i synnerhet huvudföredraganden László Surján, för att han tagit hänsyn till de reaktioner som kommissionen gav på den första behandlingen i parlamentet i den så kallade "genomförbarhetsskrivelsen".

Detta ledde till att en betydelsefull minskning av reserverna hade införts i budgetförslaget för 2010 vid tiden för parlamentets första behandling.

För det tredje vill jag betona vikten av en smidig övergång till Lissabonfördraget. Den slutgiltiga grunden för budgetförfarandet ligger nu i Lissabonfördraget. Trots osäkerheterna i samband med ikraftträdandet av det nya fördraget har vi lyckats säkra en smidig övergång till den nya rättsliga ramen.

Den period som ligger framför oss kommer att bli en utmaning för alla institutioner, eftersom den kommer att innebära en förändring av deras strategi och hållning och ett behov av en förstärkt dialog från budgetförfarandets allra första början. Kommissionen är redo att göra sitt och att förlika ståndpunkter i den nya förlikningskommittén samtidigt som man i lika hög grad respekterar de rättigheter som budgetmyndighetens två grenar har.

I dag vet vi att det fortfarande görs ansträngningar för att införa alla de nya rättsliga instrument som följer av fördragets ikraftträdande. Genom att bygga på det lojala interinstitutionella samarbete som utvecklats under de senaste tjugo åren har vi dock kunnat enas om en uppsättning övergångsåtgärder, varigenom budgeten för 2010 kommer att fungera effektivt.

Slutligen har vi ändringsbudget nr 10/2009, en revidering av finansieringsramen och en mobilisering av flexibilitetsmekanismen. Jag noterar att parlamentet också har gått med på att anta förslagen om en revidering av den fleråriga budgetramen och, vilket redan har nämnts, om flexibilitetsmekanismen och ändringsbudget nr 10.

Jag vill tacka föredraganden, Reimer Böge, för att han stött resultaten av medlingen. Det visar att vi, för att uppnå vårt mål, måste kunna utnyttja de redskap som det befintliga interinstitutionella avtalet gett oss på bästa möjliga sätt.

Jag vill också tacka föredraganden för 2009 års budget, Jutta Haug, för hennes arbete under året med genomförandet av budgeten för 2009 och hennes stöd för ändringsbudget nr 10/2009, som är en del av det "paket" som är knutet till revideringen av den fleråriga budgetramen och finansieringen av återhämtningsplanen.

Jag har också noterat era kritiska kommentarer gentemot kommissionen om behovet av att förbättra prestationerna när det gäller genomförande av budgeten.

I årets ändringsbudget föreskrivs en minskning på 3,2 miljarder euro i betalningsbemyndiganden, vilket är betydligt lägre än förra årets minskning på 4,9 miljarder euro och visar på ett förbättrat genomförande av en budget som, efter den minskning som föreslagits, har fastställts till 113 miljarder euro för 2009.

Det finns emellertid fortfarande utrymme för förbättring, och jag försäkrar er om att kommissionen kommer att fortsätta göra sitt bästa för att utnyttja de beviljade budgetanslagen på bästa sätt.

Vad gäller frågan om en förenkling av förfarandena för att påskynda förverkligandet av omkostnaderna anser jag, eftersom detta alternativ kan undersökas, att vi måste finna en omsorgsfull balans mellan en verklig förenkling och behovet av att följa reglerna för att säkra EU:s finansiella intressen.

Jag vill återigen tacka parlamentets förhandlingsgrupp och, i synnerhet, ordföranden för budgetutskottet, Alain Lamassoure, och föredragandena för budgeten för 2010, László Surján och Vladimír Maňka.

Jag vill också tacka rådets förhandlingsgrupp, och i synnerhet statssekreterare Hans Lindblad, för det konstruktiva arbete som utförts under budgetförarbetet.

Jag hoppas att dagens debatt kommer att bli konstruktiv och produktiv och leda till ett positivt omröstningsresultat om budgeten för 2010 på torsdag.

José Manuel Fernandes, för PPE-gruppen. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Denna budget är ett bemötande av den ekonomiska krisen, med fast fokus på Europas medborgare. Det är en budget som är utformad för att bekämpa arbetslösheten och få fart på ekonomin. Därför prioriterar vi den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, med en finansiering på 2,4 miljarder euro för nästa år. Det bör också noteras att vi främjar en ekonomisk återhämtning när vi ökar betalningsbemyndigandena för de centrala budgetposterna.

Vad gäller arbetslöshet och ungdomsarbetslöshet vill jag belysa förslaget att se över Erasmusprogrammet. Vi välkomnar beviljandet av ett ytterligare stöd på 300 miljoner euro till mejerisektorn, men jag vill betona att det borde skapas en budgetpost för inrättande av en permanent fond för denna sektor.

Vi anser också att det är mycket viktigt att den befintliga budgetramen för perioden 2007–2013 revideras och förlängs till att omfatta budgetåren 2015–2016, som vi föreslagit. Jag vill påpeka att en hantering av klimatförändringarna och energisäkerheten är prioriteringar för EU som inte framhävs tillräckligt i denna budget. När det gäller parlamentets och andra institutioners budgetar, som nu har lagts fram för andra behandlingen, är de desamma som dem vi antog vid första behandlingen.

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) upprepar att strikthet och öppenhet är av största vikt och stöder därför en långsiktig fastighetspolitik, ett genomförande av en nollbaserad budget i början av varje valperiod och en kostnads- och intäktsanalys av politik, som parlamentets kommunikationspolitik. Vad gäller de nya krav som har införts i och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget stöder vi målet att skapa bästa möjliga lagstiftning och kravet på tillräckliga resurser för att uppnå detta mål.

Göran Färm, för S&D-gruppen. – Herr talman! Jag vill rikta ett stort tack till alla inblandade. Det har varit en förhandling som gett resultat. Vi har få kvarstående problem inför andra behandlingen och till det har alla berörda parter bidragit på ett bra sätt.

Även om det tog lång tid var det säkert viktigt att vi klarade av att finansiera den ekonomiska återhämtningsplanen utan att skjuta lösningarna på framtiden. Det glädde oss att rådet slutligen accepterade vårt synsätt, d.v.s. att lösningen krävde nya pengar och utnyttjande av det så kallade flexibilitetsinstrumentet, precis som när det gäller Kosloduj.

På några punkter är jag dock fortfarande förvånad över rådets och det svenska ordförandeskapets hållning. Jag hade t.ex. inte trott att man skulle motsätta sig parlamentets förslag om att låta den nya Östersjöstrategin få egna nya pengar. Jag är dock glad över att man gav efter även på den punkten. Det andra som förvånar och som fortfarande inte är helt löst är Progressprogrammet och det nya instrumentet för mikrokrediter. Från parlamentets sida är tanken att EU ska öka satsningarna på innovation för att komma åt utanförskap och arbetslöshet. Detta känns särskilt viktigt i och med att 2010 är det europeiska året för social integration. Då blir det svårt att förstå att rådet och det svenska ordförandeskapet in i det sista verkar slåss så hårt för att finansieringen av det nya instrumentet för mikrokrediter ska tas genom nedskärningar av Progressprogrammet.

Här har jag en direkt fråga till det svenska ordförandeskapet:

Mot bakgrund av den höga arbetslösheten, ett alltmer omfattande utanförskap och stora svårigheter med integrationen, och ett Progressprogram som fungerar utomordentligt – varför står rådet fast vid kravet på nedskärningar av Progressprogrammet?

Årets budgetförhandling innebär att nästan alla nya prioriteringar måste finansieras genom förändringar av taken i det långsiktiga ramverket och genom utnyttjande av flexibilitetsinstrumentet. Det finns knappt några

marginaler kvar. Ramverket gäller i tre år till, men att leva med de förutsättningarna under så lång tid blir fullkomligt orimligt. Därför har jag ytterligare en fråga till både kommissionen och rådet:

Hur ställer ni er till parlamentets krav på en snabb och kraftfull revidering av det finansiella ramverket för perioden 2011–2013?

Vi menar att de tre återstående årens budgetförhandlingar kommer att bli en plåga om ingen ändring kommer till stånd, särskilt om man beaktar att vi står inför både en ny utvidgning och nya stora åtaganden på klimatområdet. Enligt min uppfattning bör principen vara att med nya uppgifter så anslås nya medel. Den principen gäller oftast nationellt och bör även gälla EU. Jag vore väldigt tacksam för en reflektion kring detta.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka László Surján för det positiva resultatet av förhandlingarna. Jag vill, liksom andra redan gjort, uttrycka min tillfredsställelse över att vi i parlamentet har kunnat bevara de viktiga prioriteringarna också i den andra behandlingen, även om vi har varit tvungna att göra vissa nedskärningar i samband med den överenskommelse vi hade med rådet. Utöver energiinvesteringarna i återhämtningsplanen har vi lyckats anslå extra pengar till budgetposter som syftar till forskning och innovation på energiområdet. Vi har lyckats säkra våra pilotprojekt och förberedande åtgärder, som är nya initiativ som anstiftats av parlamentet, och jag vill, som en personlig anmärkning, säga att vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa gläds oss över att ha lyckats säkra medel för Östersjöstrategin.

Jag vill, som flera andra, belysa två punkter. För det första bristen på flexibilitet, där jag ber Algirdas Šemeta som, naturligtvis, fortsätter på en annan post inom kommissionen, att notera att vi verkligen behöver denna halvtidsöversyn av budgeten, och jag vill att kommissionen – den nya kommissionen – ska ta detta på allvar. För det andra måste vi se närmare på saker och ting och fråga oss om det finns några nya prioriteringar som vi måste tillfoga inom denna ram. Finns det några program som inte fungerar så bra? Kan prioriteringarna ändras inom den befintliga ramen, eller måste vi se över själva ramen? Vi befinner oss naturligtvis i en situation där vi haft resurser till följd av att det till att börja med anslagits mycket pengar till jordbruket inom den fleråriga budgetramen. Dessa har vi emellertid inte tillgång till längre, så nu kommer det att bli svårt, som Reimer Böge påpekade. Nu är det sanningens ögonblick. De kommande åren, då vi måste vara flexibla, kommer att bli mycket, mycket svåra om vi inte kan få finansministrarna att bevilja mer pengar, och jag tror att det kommer att bli svårare än vanligt i det rådande ekonomiska klimatet.

Jag vill även ta upp en annan fråga, som jag också vill att ni tar hänsyn till i ert arbete i framtiden, herr Šemeta. Vladimír Maňka har gjort ett mycket bra arbete när det gäller administrativa utgifter, och nu hör vi mycket populistiska politiker säga att vi inte får ge EU:s personal de löneförhöjningar som de faktiskt är berättigade till. I min grupp förespråkar vi inte någon överträdelse av gällande avtal. Om människor är missnöjda med systemet så måste de förändra systemet. Det duger inte att bara vara missnöjd med resultatet av det befintliga systemet. Jag anser att det finns goda grunder för att undersöka villkoren för EU-anställda och för att, först och främst, undersöka om de regler vi har för personalen inom EU:s system också medför de möjligheter till ledarskap som vi behöver för att nå ett effektivt genomförande av EU-politiken. Det har gått flera år sedan Kinnockreformen. Utvidgningen ägde rum för fem år sedan. Nu är det dags att se över saker och ting igen. Det är något för er att tänka på, herr Šemeta.

Helga Trüpel, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Lindblad, mina damer och herrar! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser också att den budget för 2010 som vi har förhandlat fram och enats om är en rimlig kompromiss. I början av budgetförhandlingarna fanns det fortfarande ett flertal olösta frågor och luckor som inte hade finansierats. Dessa problem har nu mer eller mindre lösts. Parlamentet kommer att betala en tredjedel och rådet två tredjedelar för att fylla luckorna, så utifrån vårt perspektiv är detta en rimlig kompromiss, och vi är i stånd att inleda det nya året.

Jag vill ändå börja med att titta på de problem som finns i samband med EU-budgetens struktur och inflexibilitet. Vi har redan hört om de politiska symtomen. Det faktum att det gjordes 50 överföringar och 10 ändringsbudgetar 2009 måste innebära att alla inser att målet med denna budget, med dess strama begränsningar och strikta struktur, uppenbarligen inte längre är aktuellt. Vi måste alla samarbeta för att förändra detta om vi vill göra saker och ting bättre i framtiden.

Därför ska jag nu gå vidare till de frågor som rör den kommande översynen. Den budget som vi antar nu är en budget för kristider. Detta är ett motto som myntats av László Surján. I detta sammanhang syftar kris på både finanskrisen och den ekonomiska krisen. Men eftersom konferensen i Köpenhamn fortfarande pågår vill jag tillägga följande punkt. Vi står naturligtvis inför en kris som hotar vår själva existens, med andra ord frågan om huruvida vi, med vilket jag menar människor över hela världen, kommer att kunna rädda planeten

och begränsa den globala uppvärmningen till 2 °C. För att vi ska lyckas med detta måste vi alla samarbeta i fråga om våra budgetar, vår resursförvaltning och det sätt som vi lever och förvaltar våra finanser på. Vi måste övergå till förnybara energikällor. Vi måste minska koldioxidutsläppen dramatiskt. Vi måste bli en ekonomi som utnyttjar mindre kol. Vi måste naturligtvis också lägga mycket mer resurser på forskning om hållbarhet, nya material och nya produkter. Detta är det enda sättet att skapa nya arbetstillfällen på.

Vi måste göra detta på ett sätt som gynnar den europeiska inre marknaden och som medför nya möjligheter för Europeiska unionen på världsmarknaden med grön teknik och miljövänliga produkter. Det är vårt enda hopp för att kunna övertala Europas medborgare om att EU-projektet har en framtid. Det innebär också att vi – medlemsstaterna och Europeiska unionen – gemensamt måste investera mer i utbildning. Detta är den största resurs som vi har i Europeiska unionen. Vi måste ge den ett helt annat stöd, så att våra ungdomar får möjligheter i Europa och runtom i världen.

Jag vill tillfoga en sak. Vi måste också förändra jordbrukspolitiken och exportsubventionerna till jordbruket dramatiskt och fokusera på strukturfonderna. Dessa måste också genomgå en betydande förändring med avseende på renovering av gamla byggnader och en hållbar transportpolitik. Vad är det då jag vill säga? Budgeten för 2010 utgör ett steg i rätt riktning, men den är inte på långa vägar tillräcklig. Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har myntat begreppet "nya gröna given", eftersom vi är övertygade om att enbart en gemensam ansträngning av medlemsstaterna, kommissionen och Europaparlamentet i EU:s anda kan åstadkomma den politiska styrka och övertygelse som krävs för att få till stånd stora förändringar, för att omgestalta vår ekonomi och för att skapa nya arbetstillfällen.

Det är först när vi kan frammana den politiska styrkan att åstadkomma verkliga förändringar som vi kommer att kunna modifiera den europeiska budgeten och de nationella budgetarna på samma sätt. Vad gäller Köpenhamn kommer vi under de kommande åren förhoppningsvis också att kunna tillhandahålla finansiering så att de fattiga länderna, framför allt länderna i Afrika söder om Sahara, kan införa nya tillväxtmodeller. Det är viktigt att de inte gör om våra misstag, utan att vi alla i stället samarbetar – industriländerna, tillväxtekonomierna och utvecklingsländerna – med att gå mot ett nytt sätt att samexistera och en ny sorts ekonomi. Det är bara på detta sätt som vi kan bli framgångsrika över hela Europa och globalt.

Lajos Bokros, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! EU:s budget har lidit av en rad strukturella problem. Den är alltför stor, och den fortsätter att växa. Många poster har inbyggda automatiska ökningar, framför allt för byråkratins driftkostnader, utan någon synbart förbättrad prestation.

Det är meningen att alla budgetar ska spegla ekonomiska politiska faktorer. EU:s budget är ett undantag. Den speglar ingen fast uppsättning gemensamma värderingar. Den är i stället ett försök att rättfärdiga en EU-omfattande nykeynesiansk politik för styrning av efterfrågan genom att spendera mer på en stor majoritet av poster utan några underliggande strukturella reformer.

Ett exempel är globaliseringsfonden. En halv miljard euro ska spenderas på att mildra de negativa följderna av globaliseringen. I stället anstränger sig medlemsstaterna för att utarbeta rationella förslag för ett par tiotals miljoner. Det är å ena sidan ett enormt slöseri med knappa resurser, och å andra sidan ett ypperligt exempel på en snedvridning av reglerna om kreativt odeläggande inom kapitalismen.

Budgetutskottet var missnöjt över att det dök upp en ny punkt i sista sekunden – kostnaden för avvecklingen av kärnkraftverket i Kozloduy, Bulgarien. Det var ett tecken på dålig planering. Hur som helst skulle inte bara avvecklingen av Kozloduy utan till och med stödet för byggande av ett nytt kraftverk vara viktigare än att spendera denna olägliga och ineffektiva ökning inom ramen för mjölkfonden.

EU-byråkratin får oreserverade och onödiga löneökningar, som om den skulle utgöra en del av ett fördelaktigt uppsving i efterfrågan. Det är helt enkelt inte lämpligt att skydda oss själva och vår administration från negativa följder i en tid då EU kämpar med den värsta lågkonjunktur som vi kommer att uppleva under vår livstid. Skulle det inte vara lämpligare att acceptera en nominell lönesänkning och på så sätt ge sysselsättningen ett uppsving i den europeiska solidaritetens namn?

Det faktum att skillnaden mellan åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden ökar på ett stort antal punkter är också ett oroväckande tecken på bristfällig planering. Eftersom vi inte kan ådra oss ett underskott skjuter vi allt fler åtaganden på framtiden. Det är samma sak som att inteckna EU:s framtid och undergräva eventuella diskretionära utgifter bortom all räddning.

Många parlamentsledamöter fokuserar på favoritprojekt och anslagsbeviljanden. Budgeten bör inte användas som ett bakåtsträvande redskap för att bevara ett dödläge, utan som ett framåtsträvande instrument för att

skärpa EU:s institutionella rättsliga ram som, i sin tur, bör syfta till att stärka den inre marknaden. Ett reducerat skydd av egenintressen är nyckeln för att EU ska undvika att förlora sin relevans på världsarenan.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Enligt min uppfattning riskerar vi att inte se skogen för alla träd med denna budget. Den fråga jag ställer till er är helt enkelt följande: skulle denna budget se mycket annorlunda ut än den gör nu om det inte rådde någon kris? Vi vet alla att så inte skulle vara fallet. Det är den grundläggande frågan. Det är faktiskt anledningen till att man i det betänkande som vi ska rösta om på torsdag medger att rådet inte är berett att öka de tillgängliga medlen för att hantera krisen, att rådet minskar bemyndigandena för strukturfonderna och sammanhållningsfonderna just när det råder en allvarlig kris och att, vill jag upprepa, klimatförändringarna inte får den framträdande plats som de förtjänar.

Självva betänkandet ger upphov till ytterligare kritik, som den som framförts av Jutta Haug. Det är till exempel en enorm skillnad mellan den godkända utgiftsnivån och utbetalningarna. Utgifterna befinner sig fortfarande under de planerade nivåerna, och vi vet i grund och botten inte ens om det som spenderats har spenderats väl. Hur kan parlamentet godkänna en sådan budget, med tanke på denna fördömande bedömning? Det finns bara en förklaring: parlamentet är den svaga länken i budgetmyndigheten. Till och med ett barn vet att den som betalar bestämmer, och det är medlemsstaterna som betalar.

I dag talar vi också om framtiden, eftersom européerna inom ett år kommer att stå inför det mest omfattande budgetanpassningsprogrammet i våra medlemsstater i mannaminne. För den vanliga medborgaren är det ganska enkelt: när en kris är till ända tar en annan vid, den här gången till synes för en omstrukturering av de offentliga utgifterna. Denna politik är oansvarig, och samtidigt upprätthåller den nollunderskottet i den europeiska budgeten. Samma människor som alltid har fått betala för svårigheterna kan inte fortsätta att göra det: arbetslösa, korttidsanställda och pensionärer, genom nedskärningar i deras pension.

Unionen kommer även fortsättningsvis att vara en del av problemet tills man börjar skicka räkningarna till rätt adresser. Utan att stänga utlandsbaserade skatteparadis, utan att beskatta finansiella transaktioner och utan att utfärda obligationer kommer vi aldrig att kunna ta itu med krisen på det enda sätt som den kan stoppas: med social rättvisa. Vi kan alltså räkna med vänstern för en robust, radikal och omfördelande revidering av budgetramen till 2016, men räkna inte med vänstern i fråga om att piffa till en medioker budget där man varken tar itu med den sociala krisen eller visar den ambition som krävs för att bekämpa klimatförändringarna.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Förslaget till andra behandlingen av budgeten för 2010 utgör fortfarande en ökning på 6 procent med avseende på 2009. Det förslaget verkar ha sitt ursprung på en annan planet – en planet där det inte råder någon finanskris. Efter medlingsmötet i november beklagar parlamentet fortfarande rådets vägran att öka finansieringen av program inom ramen för den övergripande budgetrubriken "Konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning". Rådet måste veta alltför väl hur sådana medel används.

Parlamentet kritiserar också rådet för minskningen av betalningar och framhåller att detta inte bidrar till att minska skillnaden mellan åtaganden och betalningar. Rådet måste veta alltför väl att denna skillnad beror på den brist på information och samråd som karaktäriserar budgetförslaget. Revisionsrätten uppmärksammade oss nyligen på att de utestående åtagandena för närvarande uppgår till 155 miljarder euro – eller 126 procent av den nuvarande årsbudgeten. Säger detta er något?

Parlamentet välkomnar ökningen av de administrativa utgifterna – en ökning som också omfattar ledamöternas löner. Det är motbjudande att vi röstar för en höjning av våra egna löner, när hela denna kostnad ska betalas av skattebetalare som förlorar sina arbeten och sin sociala trygghet till följd av minskade nationella budgetar. Under rådande förhållanden bör vi avstå från all ökning. Europaparlamentet förkastar de budgetnedskärningar som rådet inlett inom struktur- och sammanhållningsfonderna. Jag vill fråga er om ni är medvetna om att dessa är de områden där revisionsrätten har funnit de högsta felnivåerna? Anser Europaparlamentet att vi bör anslå mer pengar till program där vi är säkra på att missbruk förekommer?

Dessutom bör allmänheten känna till att denna budget inte täcker kostnaderna för att genomföra Lissabonfördraget, som kommer att läggas till genom ändringsbudgetar – dvs. genom bakdörren. Man kanske undrar hur mycket detta kommer att kosta. "Vem bryr sig?", är då svaret, "det är skattebetalarnas pengar". De brittiska medborgarna kommer, som jag meddelade i oktober, att få se sitt bidrag till Europeiska unionen öka från 45 miljoner brittiska pund per dag till 50 miljoner brittiska pund per dag, samtidigt som den brittiska regeringen kommer att minska den offentliga sektorn för att kunna göra en nedskärning i statsbudgeten på

12 miljarder brittiska pund. Det uppgår nästan till samma belopp som Storbritannien bidrar med till Europeiska unionen. Det råder inget tvivel om att denna budget är en börda och inte en väg ut ur krisen.

Jag vill be er att lyssna till ert samvete och rösta mot denna budget.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Oavsett om vi lever i stadsområden eller på landsbygden utgör vi alla en del av ett informations- och kunskapssamhälle. De människor, företag och organisationer som kan använda modern informationsteknik på effektivaste sätt har en betydande konkurrensfördel. Detta kräver emellertid också att nödvändiga medel tillhandahålls för utveckling och utvidgande av den tekniska infrastrukturen i form av Internet via bredband i framför allt landsbygdsområden. Det är här den andra delen av det ekonomiska återhämtningsprogrammet för Europa kommer in, och det stöder följdriktigt också Lissabonstrategin.

Energisäkerhet, både nu och i framtiden, är en viktig fråga på EU-nivå. Bulgarien har beslutat att omedelbart avveckla kärnkraftverket i Kozloduy. Detta kommer att kosta hundratal miljoner euro, men det radioaktiva avfallet kommer att fortsätta att utgöra en permanent riskfaktor som kommer att hota framtida generationers hälsa och säkerhet. Jag intresserar mig för de reella, externa kostnaderna för användningen av kärnkraft och hur de bör beräknas.

Det är hög tid att vi inte bara undersöker och främjar alternativ teknik för förnybar energi, utan också inför den i högre utsträckning. I den gemensamma förklaringen om fastighetspolitik betonas vikten av en strategi på medellång till lång sikt för byggande. På detta område anser jag att tre saker är viktiga. För det första kan energieffektiva byggnader medföra en minskning av upp till en tredjedel av koldioxidutsläppen. För det andra måste användningen av byggmaterial som är skadligt för hälsan, t.ex. asbest, undvikas till varje pris. För det tredje är jag, som alltid, för en öppen och hanterbar politik, och det gäller också för byggnadskonstruktion och -planering.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill i min tur uttrycka min tillfredsställelse över det avtal som nåddes i medlingen. Detta krävde skarpsinne från det svenska ordförandeskapet, ett effektivt bidrag från kommissionen, kompetens av föredragandena och kompromissanda från företrädarna för de politiska grupperna. Vi vill tacka dem alla.

Enligt min uppfattning är den stora nyheten i dag emellertid inte detta avtal. I fråga om den europeiska budgetens framtid äger veckans stora händelse inte rum här i Strasbourg, utan i Köpenhamn. Där har det tagit våra stora nationella ledare två dagar att enas om att finna 2 400 000 000 euro till finansiering av ett så kallat EU-stöd för missgynnade länder som påverkats av klimatförändringarna, och detta bara under 2010. Vi parlamentsledamöter hade betraktats som oansvariga om vi inte hade lyckats göra nedskärningar på 81 miljoner euro i EU:s budget, och här tas 2 400 000 000 euro ur luften.

Jag välkomnar detta resultat, men ingen demokrat kan acceptera ett förfarande som är så dunkelt, så tomt på all demokratisk kontroll – alla parlament, Europaparlamentet och de nationella parlamenten, kommer att ställas inför ett fullbordat faktum – och som får så orättvisa följder för vissa medlemsstater, eftersom vissa kommer att betala två eller tre gånger så mycket som andra, lika rika, stater.

Men låt oss hur som helst välkomna detta först: våra stats- och regeringschefer medger att det inte längre duger med en budget för den gemensamma EU-politiken som är begränsad till 1 procent av BNP. De återuppfinner den europeiska budgeten, men i en sorts parallellform. Jag räknar med att den nya Europeiska kommissionen och det spanska ordförandeskapet ska hjälpa oss att lägga grunden för det nya budget-Europa, som ingen bestrider behovet av.

Francesca Balzani (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! När vi är framme vid slutet av ett budgetförfarande och kan bedöma det arbete som utförts som helhet anser jag att vi måste ställa oss en väldigt rak och uppriktig fråga: är detta en användbar budget?

Denna budget är en övergångsbudget som markerar en övergång till ett Europa som bygger på Lissabonfördraget, en övergång inom den stora ekonomiska och finansiella kris som har påverkat hela världen. Därför är denna budget opraktisk i två avseenden. Den måste utgöra ett bemötande av krisen, men spegla medvetenhet om att de resurser som finns tillgängliga under en kris är otillräckliga. Den måste utgöra

ett positivt bidrag till den ekonomiska återhämtningen, men också innebära nedskärningar, minskningar och tyglade av utgifter där så är möjligt.

Inom ramen för denna budget kommer 141 miljarder euro att göras tillgängliga för nästa år. Det är inte mycket mer än vad som gjordes tillgängligt 2009, men det har gjorts enorma ansträngningar och det har lagts stort arbete på prioriteringar och på att kanalisera de tillgängliga resurserna till aktuella prioriteringar. Fokus ligger på två budgetposter: konkurrens och miljö. Konkurrens prioriteras eftersom det omfattar socialpolitik, sysselsättningspolitik och den känsliga utmaning som strukturfonderna utgör, som fortfarande är hörnstenen i EU:s omfördelningspolitik. Till denna budgetpost kommer 65 miljarder euro att anslås för nästa år.

Också till miljön, som inbegriper jordbrukspolitik, kommer omkring 60 miljarder euro att anslås. Budgeten för 2010 relaterar emellertid framför allt till den ekonomiska återhämtningsplanen. Denna plan fick ett starkt stöd förra året, men den finansierades inte fullt ut 2009. I dag kan till sist 2,5 miljarder euro investeras i energiinfrastruktur och bredband, tack vare betydande ansträngningar för att omplacera resurser.

Det har emellertid också gjorts stora ansträngningar för att forma denna budget i enlighet med Lissabonstrategin, för att tillhandahålla ännu mer resurser än dem som kommissionen tillhandahåller i förslaget till budget för Erasmusprogrammet, för livslångt lärande, eftersom det finns en fråga som vi ärligt måste ställa oss, nämligen om denna budget är användbar. Men först och främst har vi en grundläggande måttstock: budgetens användbarhet måste anpassas till EU:s medborgare.

Budgeten måste vara användbar för alla väljare inom EU, och enligt min uppfattning är det utifrån denna användbarhet, anpassad till folket, som vi måste inleda och fortsätta en lyhörd debatt om granskningen av marginalen för tillgång och de politiska resurser som vi vill ge Europa.

Ivars Godmanis (ALDE). – (LV) Herr talman! Jag vill tala om EU:s strukturfonder. De utgör omkring 35,5 procent av EU:s totala budget. Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden uppgår närmare bestämt till 308 miljarder euro för perioden 2007–2013. År 2010 utgör de 39 miljarder euro i åtaganden och omkring 31 miljarder euro i betalningar. Vilka risker och problem framgår? Den senaste informationen är från den 1 oktober 2009: vi befinner oss i slutet av det andra året, det linjära genomförandet befinner sig på omkring 28,5 procent och utnyttjandegraden är 24,35 procent, och här har vi de första problemen. 55 procent av medlemsstaterna ligger under detta genomsnitt. Indikatoren i den stat som ligger sämst till är 40 procent lägre än genomsnittet, och skillnaden mellan denna stat och den stat som ligger bäst till i fråga om utnyttjande av anslag är 370 procent, dvs. ett förhållande på 3,7. Om vi tittar på de enskilda fonderna så befinner sig 22 procent av medlemsstaterna under genomsnittet när det gäller rekonstruktionsfonden och den regionala utvecklingsfonden, där det sämsta resultatet är 50 procent under genomsnittet och där skillnaden mellan det sämsta och det bästa resultatet är 500 procent. Det finns länder där utnyttjandet av anslag är fem gånger lägre än i de länder som har de högsta resultaten! När det gäller Europeiska socialfonden befinner sig 22 procent av länderna under genomsnittet. Landet med sämst resultat ligger 43 procent under genomsnittet, och skillnaden ligger på 3,7. När det gäller Sammanhållningsfonden befinner sig landet med sämst resultat 68 procent under genomsnittet, och skillnaden mellan detta land och landet med bäst resultat är 300 procent. Så vad är risken med detta? Om vi tittar på detta i jämförelse med perioden 2000–2006, då ingen kris rådde, så ser vi att de stater som släpar efter nu i fråga om utnyttjande av resurser hör till de länder som tidigare inte utnyttjade medlen. Vi har närmare bestämt 16 miljarder euro som inte betalats ur den gamla fonden för perioden 2000–2006. När det gäller återuppbyggnadsfonden och utvecklingsfonden har totalt 2,4 miljarder euro gått förlorade. Det innebär att 20 procent av medlemsstaterna inte har utnyttjat dessa medel och nu inte kommer att få dem. Inom Europeiska socialfonden är denna siffra 1,9 miljarder euro, eftersom 16 procent av medlemsstaterna inte har utnyttjat beloppen till fullo. Det innebär sammantaget att 4,3 miljarder euro skulle ha ...

James Nicholson (ECR). – (EN) Herr talman! Vi är alla medvetna om att det återstår 2,4 miljarder euro för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa som har avsatts i budgeten för 2010, och jag välkomnar försöket att ta Europa igenom det svåra ekonomiska klimatet i detta avseende. Jag anser att fokus i denna plan bör ligga på innovation och sysselsättning och huvudsakligen begränsa förlusten av arbetstillfällen. Jag hoppas att dessa pengar kommer att användas på rätt sätt och inte slösas bort. Dessa resurser måste tilldelas förnuftigt och spenderas på ett effektivt och ändamålsenligt sätt av medlemsstaterna.

Det gläder mig att de 420 miljoner euro som utlovats för bredband i landsbygdsområden har säkrats. Detta kommer att bli ett mycket viktigt initiativ i många landsbygdsområden, och om det genomförs på rätt sätt bör det uppmuntra till utveckling av små och medelstora företag i dessa områden.

Jag välkomnar inrättandet av en mjölkfond. Enligt min uppfattning fanns ett stort behov av detta, och det är ett bra exempel på Europaparlamentets insats för att utforma budgeten, där medel används som, kan vi säga, inte använts på andra områden.

Jag vill säga några ord om hur jag skulle vilja att budgeten såg ut i framtiden. Jag skulle vilja att offren för våld och terrorism gynnas av den, för jag anser att vi kan göra mer på detta område. Dessa människor har inte fått någon hjälp. De får inte tillräckligt stöd av de nationella regeringarna. I mitt hemland finns det många områden där människor för närvarande får stöd genom befintliga fonder, men det finns områden där vi skulle kunna göra mer. Efter 2014 kommer det inte att finnas någon finansiering för dem, och jag ber parlamentet att börja undersöka nu hur vi faktiskt kan hjälpa offren för terroristvåld. Jag hoppas att det tillträdande spanska ordförandeskapet kommer att kunna hjälpa mig på detta område.

Jag vill ta tillfället i akt att kort uttrycka min oro över administrationen av medel på 60 miljoner euro i Nordirland. Jag hoppas att kommissionsledamoten med ansvar för budgetfrågor här kommer att ta till sig denna punkt. Nordirlands församling har ansvaret för att administrera medlen. Den ligger omkring 18 månader efter med tilldelningen av dessa medel. Jag vill be dem att administrera medlen på ett ändamålsenligt sätt om de ska administrera dem, så att de gör det effektivt och förnuftigt i en tid då människor behöver ett arbete att gå till.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman! I Europeiska unionen bör tillgången till en pålitlig elförsörjning med låg kolhalt erkännas som en grundläggande rättighet för alla europeiska medborgare. I detta syfte måste unionen skapa en genuin europeisk offentlig energipolitik och inte finansiera avvecklingen av ett kärnkraftverk i Bulgarien genom ett budgetförfarande.

Att bygga ett Europa med energi för alla innebär att erkänna att energi är en allmän rättighet för människan, inte en handelsvara. Det innebär att upphäva alla direktiv om avreglering och liberalisering av konkurrens inom energisektorn, att garantera ett offentligt regelverk och ansvar för hela kärnkraftssektorn, inklusive i frågor som rör avveckling och användande av underleverantörer. Det innebär att skapa en europeisk energibyrå som samordnar och samlar all forskning och alla säkerhetsansträngningar inom energisektorn i samtliga medlemsstater, att garantera lika tillgång till energi för alla EU-medborgare och att upprätta en ekonomisk intressegruppering som samlar alla europeiska företag, både offentliga och privata, som verkar inom energisektorn.

Denna ekonomiska intressegruppering skulle möjliggöra stora projekt – projekt som rör distributionsnät, energiproduktion med låg kolhalt samt forskning och säkerhet – mot bakgrund av ett samarbete. Européernas pengar skulle således användas väl, genom ett främjande av utveckling och inte bara en ökning av kapitalavkastningen.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Budgeten för 2010 antas mot bakgrund av den ekonomiska krisen, och budgeteringen av EU-medlen måste ske med extra försiktighet. I detta sammanhang har rådet tvingat Europaparlamentet att fastställa prioriteringar. Den trassliga ekonomin och investering i hållbarhet står högt på dagordningen, och det med rätta. László Surján ger i betänkandet genomgående uttryck för prioriteringarna ekonomisk tillväxt och sysselsättning.

Dessa prioriteringar speglas i övergångarna mellan de olika posterna i den fleråriga budgetramen, och kan också ses i finansieringen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, där det med rätta läggs stor betoning på ny teknik. Särskilt relevant i detta avseende är stöd för projekt som omfattar hållbara energikällor och förbättrade energinät i förhållande till tredjeländer. I detta syfte ska vi hjälpa till att få till stånd en diversifiering av energiförsörjarna. Detta är en lyckad uppsättning prioriteringar.

Jag vill dock göra en iakttagelse i detta sammanhang. Vi borde ha varit lite hårdare. Om Europeiska unionen vill att dess arbete ska vara trovärdigt borde man hålla sig till sina huvuduppgifter i stället för att blåsa upp sin egen roll i bekämpandet av krisen. Frågor som inte hör till unionens område är bland annat utbildning, kultur och medborgarskap. Kravet på mer disponibla medel, som upprepas varje år, stämmer dock dåligt överens med detta. Det borde inte vara nödvändigt att mobilisera flexibilitetsmekanismen för att kompensera bristen på medel.

En starkare uppsättning prioriteringar skulle å andra sidan omvandla oss till en konstruktiv partner för rådet, i synnerhet i tider av ekonomisk kris, när medlemsstaterna upplever brist på medel och måste göra drastiska nedskärningar. Jag vill, i korthet, tacka föredraganden László Surján för att han tagit detta steg i rätt riktning och lagt betoningen på ekonomisk återhämtning, utan att ändå förlora de sociala aspekterna i EU-politiken ur sikte, t.ex. vård av barn på hem, framför allt i Bulgarien.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Med en minuts talartid om en budget på 141 miljarder euro måste man förstås begränsa sig till väsentligheterna, nämligen att så kallade EU-medel verkligen spenderas mindre effektivt och mindre noggrant än pengar från källor närmare skattebetalarna på alla nivåer – EU-nivå, nationell och regional nivå och ännu lokalare nivåer. För att ge ett exempel så rapporterade Europeiska revisionsrätten själv att omkring 11 procent av den enorma Sammanhållningsfonden har betalats ut helt felaktigt ända till nyligen. För 2010 skulle den aktuella siffran vara omkring 4 miljarder euro. Det är ingen obetydlig summa. Detta är förkastligt och oacceptabelt. Nu anslår vi ytterligare 2,4 miljarder euro i budgeten för 2010 till den ekonomiska återhämtningsplanen. Jag motsätter mig inte detta, men jag fortsätter att undra om EU-nivån verkligen är lämplig, och om EU kanske hellre borde begränsa sig till den effektiva samordning som påtagliga, beslutsamma åtgärder på nationell nivå utgör.

Slutligen motsätter jag mig fortfarande det enorma slöseri som är vanligt inom samtliga EU-institutioner.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill naturligtvis gratulera de två föredragandena, Hans Lindblad för rådet, och framför allt kommissionsledamot Algirdas Šemeta, som bara har haft ansvar för budgeten i några månader. Jag anser uppriktigt att han har gjort ett utmärkt arbete, och han har lyckats finna en betydelsefull enhällig lösning för medlingen i november. Av den anledningen vill jag gratulera kommissionsledamoten särskilt.

Detta är sista året som vi kommer att utarbeta budgetar på det här sättet. Enligt min uppfattning har systemet nått sitt bäst före-datum, och jag anser att de politiska grupperna under de kommande månaderna grundligt måste överväga hur vi ska kunna skapa ett nytt budgetförfarande som är i linje med Lissabonfördragets verklighet.

Jag ska ge ett exempel. I år har vi haft diskussioner om jordbruk som har varit virtuella men som har fått ett verkligt resultat. Nästa år kommer diskussionerna att vara verkliga ända från början, i och med det normala lagstiftningsförfarandet, och det kommer därför att bli en övning i ansvar för alla parlamentsledamöter.

Slutligen kommer budgeten att vara reell och, som Alain Lamassoure sade alldeles nyss, kommer det att bli en budget där rådet omöjligen på ett briljant sätt kan fatta beslut om nya budgetposter vid ett par toppmöten utan parlamentet, varefter Europeiska kommissionen och Europaparlamentet måste utföra diverse finansiella trollkonster för att kunna införliva dessa nya, briljanta löften från rådet i budgeten. Nu är det slut på det, och det vi hoppas på är att alla inom institutionerna från och med den 1 januari nästa år kommer att ta sitt ansvar för att verkligen utarbeta budgetar som speglar den politiska verkligheten och den ekonomiska och finansiella situationen i Europa.

Eider Gardiazábal Rubial (S&D). – (ES) Herr talman! Enligt min uppfattning borde vi vara nöjda med resultatet av förhandlingarna mellan parlamentet och rådet för det slutliga antagandet av unionens budget för 2010.

Vi borde också vara nöjda med att ha lyckats upprätthålla det stöd för mejerisektorn som vi antog i parlamentet vid första behandlingen, och som skulle kunna hjälpa jordbrukarna att ta sig igenom krisperioden. Jag hoppas att vi kommer att lyckas finna en permanent lösning och att de snart kommer att kunna se ett ljus i slutet av tunneln.

Vi kan också vara nöjda med att det har nåtts ett avtal om finansiering av en mikrofinansiell mekanism för Europeiska unionen med nya pengar. Vi kan också vara nöjda med något som verkar självklart men som man sällan talar om: jordbruksutgifterna och utgifterna för sammanhållning, som är de två viktigaste politiska områdena i Europeiska unionen, har inte ifrågasatts. Sanningen är att vi i dag kan betrakta detta som en framgång.

Vi kan vara särskilt nöjda, eftersom vi har funnit 2,4 miljarder euro i nya pengar att finansiera den andra delen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa med.

Dolt under allt detta firande finns emellertid en mycket mindre behaglig verklighet. Det finns inga pengar att finansiera den politik med som vi alla har tilldelat unionen. Eller snarare, det finns pengar, men det verkar råda en orubblig dogm i rådet: inte en enda euro mer än vad som godkändes för den nuvarande budgetramen 2006. Detta är ingen budgetåtstramning; det är ekonomisk och politisk kortsiktighet.

För drygt ett år sedan föreslog Europeiska kommissionen en ekonomisk återhämtningsplan för Europeiska unionen. Det var en relativt blygsam plan jämfört med den situation som rådde i medlemsstaterna, men fokus låg på att ge våra ekonomiers framtida sektorer ett uppsving.

Rådet motsatte sig först detta, eftersom det föreslogs att budgetramen skulle öka med 5 miljarder euro. Efter långa förhandlingar och diskussioner accepterade ni planen, men vi var tvungna att genomföra den på två år. Ni har tvingat Europeiska kommissionen att göra ett kreativt revisionsarbete, så att dessa pengar ska kunna användas nästan utan att det märks inom budgetramen.

Allt vi kan tala om är öppenhet och förenkling, men kommissionen var tvungen att utarbeta ett märkvärdigt diagram för att vi som arbetar med budgeten skulle kunna förstå syftet. Jag uppmanar er, herr rådsordförande, att försöka förklara detta avtal för en medborgare som fortfarande är intresserad av vad vi gör i Europaparlamentet.

Detta innebär att vi inte skapar ett Europa som ligger nära medborgarna, som vi alla vill. Jag säger inte detta för att kritisera, utan för att den europeiska integrationen kommer att förbli svag tills rådet ändrar sin politik.

Vi har alldeles nyligen undertecknat ett fördrag, men vi behöver en ny anda. Endera slutar vi anse att varje euro som spenderas i EU är ett slöseri, eller så ansluter vi oss till euroskeptikerna.

På torsdag ska vi anta en resolution med krav på en översyn av budgetramen för att tjäna unionens nya behov. Jag instämmer helt i denna ståndpunkt, men jag varnar er för att en översyn av budgetramen måste innebära en ökning. De nya behoven kan inte finansieras genom nedskärningar av befintliga prioriteringar. För att förtydliga – och jag ska avsluta nu – kommer vi inte att acceptera nedskärningar inom sammanhållningspolitiken eller jordbrukspolitiken.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) Herr talman! Vi diskuterar den sista budgeten inom ramen för Nicefördraget. Nästa år kommer saker och ting att vara helt annorlunda: parlamentet kommer t.ex. att kunna sätta tänderna i finansiering av jordbrukspolitik och fiske. Denna del av budgeten kommer äntligen att komma inom räckhåll för parlamentet, och jag kan tala om för er att jag ser fram emot det. Nu talar vi hur som helst om budgeten för 2010. Jag vill framföra några korta kommentarer.

De extra pengarna för energi och forskning och också för avvecklingen av kärnkraftverket i Kozloduy, Bulgarien, är positiva aspekter, men det jag vill diskutera är de omfattande budgetposterna. Kommer bidragen från Europa verkligen att rusta vår ekonomi för framtiden? Svaret är "nej". Låt oss inte lura oss själva. Låt oss använda den kommande översynen av budgetramen till att titta mot framtiden. Jag uppmanar rådet och kommissionen att verkligen ta denna översyn på allvar snarare än att betrakta den som något slags skämt. I den nuvarande budgeten investeras fortfarande för mycket i gårdagens ekonomi: det finns för mycket av det gamla stödet för jordbruk och regioner och alldeles för lite investering i det som verkligen är viktigt, nämligen hållbarhet och innovation. Vi befinner oss vid en vändpunkt. Vill vi förvandla Europa till ett utomhusmuseum där amerikaner, kineser och indier kan uppleva fin kultur och god mat, eller vill vi bli en dynamisk, progressiv region, en region som resten av världen betraktar med avundsjuka? Väljer vi, med andra ord, stagnation eller utveckling? Svaret är självklart.

Låt oss också ta en närmare titt på finansieringen av Europeiska unionen. Vi blir hur som helst tvungna att övergå till ett system med egna resurser. Kommissionen kommer att lägga fram ett förslag om detta, som svar på en begäran från vår grupp, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. Det ser jag fram emot. Med det nuvarande systemet har unionen för lite manövreringsutrymme, och det har den förvrängda effekten att medlemsstaterna blir mer intresserade av hur mycket de kan få tillbaka än av huruvida det europeiska bidraget verkligen är effektivt. Jag är också av den uppfattningen att vi måste göra mycket mer för att stoppa minskningen av den biologiska mångfalden i världen.

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Vi ställer oss inte bakom det politiska tillvägagångssättet för denna budget, eftersom det innebär ökade militära utgifter och eftersom denna politik sakta men säkert förenas med Natos politik. Detta utesluter i själva verket möjligheten till en oberoende europeisk utrikespolitik. I den femåriga budgetramen skärs jordbruksutgifterna ned, och hushållsekonomi, sammanhållning och kampen mot klimatförändringar får inget stöd.

Vi vill ha en europeisk union som inför lagstiftning som skyddar konsumenter mot spekulation och medborgare från makthavarnas urskillningslösa öga. Vi har alla förvandlats till misstänkta vid första anblicken.

Jag vill klargöra en sak: vi motsätter oss budgeten, men våra argument är helt annorlunda än dem som vi hört tidigare från de grupplösa ledamöterna från Storbritannien. Vi tror på att förena nationella intressen, och vi anser inte att det är rätt att varje enskild nation drar sig inom sitt skal. Det leder bara till fientlighet och i slutändan till konflikt.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Europeiska kommissionen planerar att anslå betydande resurser till två områden i ändringen av budgeten för 2009. Ett område är konkurrens, vilket omfattar ramprogrammen för forskning och utveckling, trots att detta tidigare har betraktats som en prioritering. Om vi skyller på kandidaterna inom denna sektor blir en minskning av byråkratin ett ännu mer starkt betonat krav. Det andra området är Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling, som har drabbats av en nedskärning på 1,6 miljarder euro. Denna fond ska användas till att hjälpa landsbygdsområden att behålla eller återfå sin befolkning. Ungern har drabbats särskilt hårt av detta problem. Det ungerska jordbruket domineras av storjordbruk. Det är de som får arealersättningen, samtidigt som de inte använder så mycket arbetskraft. Föredraganden hade en del hårda ord att säga om denna ändring. Han sade att kommissionen plundrade huvudområdena. Jag vill ställa följande fråga: varför stöder han fortfarande antagandet av denna ändring?

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Lindblad, mina damer och herrar! Jag skulle vilja ta upp Salvador Garrigas krav på realistiska budgetar. Hur mycket kostar Lissabonfördraget? Detta har blivit ett mycket akut problem. Varför kan vi inte vara mer realistiska i fråga om strukturfonderna? De har blivit heliga för oss. Det finns redan bemyndiganden från en period på två och ett halvt år som inte har uppfyllts, och vi lägger ytterligare minst 30 miljarder euro till dessa bemyndiganden.

Vi har ett problem på Balkan, där länder förbereder sig inför en anslutning till Europeiska unionen. Till följd av negativa resolutioner från socialdemokraterna och liberalerna har vi inte något stort intresse av att ta reda på vad som verkligen sker på Balkan. Hur samarbetar t.ex. de olika EU-institutionerna i Kosovo, som det nu finns ett stort antal av? Alla dessa ändringsförslag, som Europaparlamentet har förkastat och som jag anser att vi borde följa upp, eftersom vi har ett arbete att utföra där, är mycket viktiga.

Var finns utvecklingen i lägesrapporterna? Vi har röstat för revisionsrättens rapport, där vi krävde ett "trafikljussystem", men budgetutskottet vägrade senare att stödja detta system med motsvarande reserver. Allt detta är motsägelser, och enligt min uppfattning är parlamentet ännu inte redo att vara realistiskt eller att stödja sina egna resolutioner.

Jag vill uppmana till en realistisk strategi med avseende på Kozloduy. I den särskilda rapporten från kommissionen om användning av EU-medel i Bulgarien fram till i sommar nämndes inte Kozloduy, trots att det hade avsatts pengar inom ramen för Phareprogrammet. Fram till i slutet av 2009 spenderades minst 602 miljoner euro på Kozloduy. Jag har försökt få reda på vad som skedde med pengarna, och jag har upptäckt att ingenting har stängts ned än. Man har bara gjort upp planer för en hantering av utvecklingen. Kozloduy har fått mig att inse hur lite kommissionen vet om vad som sker med våra pengar. Det har också fått mig att inse att det stora antal tilläggsbudgetar som har uppstått gör det svårare att kontrollera situationen, och de leder också till att kommissionen förlorar överblicken. Därför bör vi åtminstone sluta att eftersträva dessa tilläggsbudgetar, för resultatet är att vi själva inte längre har någon aning om vad som försiggår.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen måste vi fästa särskild uppmärksamhet vid tillväxt, konkurrens, sysselsättning och ett effektivare och förenklat genomförande av sammanhållnings- och strukturfonderna. Andra prioriterade mål är t.ex. att öka säkerheten i fråga om energiförsörjning och -transport, inre säkerhet, demografiska utmaningar och frågan om klimatförändringar.

Det är anledningen till att vi välkomnar de stora parlamentariska framgångar som nåtts i detta förslag till budget, i samband med den ekonomiska återhämtningsplanen och stöd för energiinvesteringar. Vi välkomnar också de mindre framgångar som nåtts efter utdragna debatter, t.ex. det stöd som beviljats producenterna av mejeriprodukter och instrumentet för mikrokrediter för små och medelstora företag. Jag vill också nämna projekten för intelligent energi och stödet för livslångt lärande. Vi måste betona att det är ett betydelsefullt resultat att ha lyckats utverka 2,4 miljarder euro för ekonomisk återhämtning. Det gläder mig verkligen också att vi har lyckats garantera en bekräftelse av budgeten för Galileoprogrammet.

Nästan 2 miljarder euro har anslagits till energiprojekt, vilket kanske är det mest betydelsefulla resultat som Europaparlamentet kan tillskriva sina egna ansträngningar. Vi har också lyckats tillhandahålla stöd till en säker utveckling av kärnkraftverket i Kozloduy, i Bulgarien, och jag vill i synnerhet betona säkerhetsaspekten i denna fråga. Vi har lyckats införliva stöd till producenter av mejeriprodukter i budgeten, på Europaparlamentets begäran. Man måste också betona att parlamentet har fattat ansvarsfulla beslut och medge att vi har fastslagit förnuftiga budgetmarginaler.

Marginalerna har emellertid minskat. Parlamentet kan känna stolthet över budgeten för 2010. Jag vill gratulera föredragandena för detta, László Surján och Vladimír Maňka. Vår uppgift för framtiden är att se till att Lissabonfördraget inte bara ökar parlamentets befogenheter, utan att EU:s budget, tack vare reformen, också

gör livet lättare för Europas entreprenörer och medborgare. För att uppnå detta hoppas jag att vi kommer att visa stor styrka och uthållighet under de kommande åren. Tack för er uppmärksamhet.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är min tur att hylla den föreställningsförmåga som visats och de ansträngningar som gjorts av våra institutioner för att – med hjälp av vissa budgettekniker, som Alain Lamassoure sade, och mirakellösningar – kunna frigöra det mycket stora belopp som motsvarar den andra fasen av den ekonomiska återhämtningsplanen, dvs. 2 400 000 000 euro. Jag vill också tala om hur nöjd jag är med de 300 miljoner euro som vi har lyckats samla ihop för att på kort sikt kunna bemöta den mycket allvarliga kris som jordbrukarna i nuläget befinner sig i. Jag hoppas att detta belopp och dessa svårigheter kommer att innebära att vi väljer en pragmatisk strategi med avseende på deras framtid. Vi bör också ge vårt erkännande till pilotprojekten och de förberedande åtgärderna som, liksom Anne Elisabet Jensen betonade, blåser nytt liv i budgeten.

Utöver dessa kommentarer, som har framförts mycket effektivt, vill jag betona två punkter. Jag kommer för det första att ställa en fråga, och för det andra att inta en politisk ståndpunkt. Frågan är följande: jag skulle vilja ha en officiell förklaring i fråga om hur unionen kommer att ställa sig i fråga om sammanhållningspolitiken och strukturfonderna, element som verkar ha hamnat i fokus för att påverka vissa EU-partner. Enligt min uppfattning är detta bevis på vad som sker i Europa.

(Talmannen avbröt talaren.)

Elisabeth Jeggle (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Europaparlamentet har nått bra resultat i dessa förhandlingar. Jag vill tacka alla de parlamentsledamöter som deltagit i förhandlingarna och som tydligt uttryckt sina åsikter inför kommissionen och rådet.

Nu är det viktigt att vi verkligen gör rättvisa åt alla frågor i samband med Lissabonfördraget, inklusive hela budgetområdet. Vi har visat att parlamentet måste tas på allvar och att det är vettigt att ta parlamentet på allvar. Detta har framgått mycket tydligt genom budgetförhandlingarna. Många av mina kolleger i parlamentet har redan nämnt att vi har uppnått de viktigaste målen.

I egenskap av föredragande för jordbruksbudgeten i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling kan jag säga att vi, trots att vår budget – jordbruksdelen – har pressats hårt, fortfarande håller oss innanför marginalerna. Vi har dragit åt svängremmen. Vi har klarat av detta själva inom utskottet, och det anser jag betyder mycket. Det innebär ett lyckat resultat för parlamentet att säkra 300 miljoner euro för mjölkfonden, trots alla argument mot detta från kommissionens och rådets sida under årens lopp, i synnerhet med tanke på den svåra situation som mjölkproducenterna befinner sig i.

Andra sektorer inom jordbruksproduktion har också problem för närvarande. Detta påverkar inte bara jordbruket och jordbrukarna utan också många arbeten i nedströms belägna områden. Med tanke på den situation som råder skapar detta ännu fler svårigheter. Vi behöver en permanent budgetpost för mjölkfonden, och vi har som mål att få till stånd en sådan i framtiden. Vi har anslagit mer pengar till budgeten för 2010 än vi gjorde 2009. Det är ett resultat av den rådande situationen, och det är vi medvetna om. Vi kommer att agera därefter, och göra allt som står i vår makt för att se till att vår jordbrukspolitik är hållbar och innovativ.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Herr talman! Omröstningen om budgeten är i huvudsak en i grunden politisk handling, och vi måste dra en politisk lärdom – en betydande, grundläggande politisk lärdom – av den budget som föreslagits.

Europeiska unionens budget, och i synnerhet denna, speglar bristen på ett europeiskt politiskt projekt, trots att de europeiska medborgarna är i större behov av ett sådant än någonsin mot bakgrund av krisen och i början av våra nya mandat. Denna budget markerar en frånvaro av en global vision för Europa.

Rådet och kommissionen har valt att låta medlemsstaterna utveckla sina egna, ofta konkurrerande, återhämtningsplaner och har övergett försöken att samordna en ekonomisk, social och miljömässig återhämtning på EU-nivå. Det har inte gjorts något försök att få till stånd någon hävstångsverkan, ingen uppmuntran till europeisk solidaritet.

Rådet och kommissionen lättar sitt samvete genom att tillämpa en återhämtningsplan undan för undan. I budgeten för 2010 finansieras mycket riktigt den andra delen av återhämtningsplanen, som uppgår till totalt 5 miljarder euro, ett skrottretande belopp. 300 miljoner euro kommer visserligen att anslås till mjölkfonden, men det är en otillräcklig summa när vi t.ex. vet att nettoinkomsten för jordbrukarna i Frankrike sjönk med 34 procent 2009.

I budgeten för 2010 har 25 miljoner euro öronmärkts för mikrofinansiering, och förslaget till budget i förbindelse med Sammanhållningsfonden förblir, mot rådets inrådan, oförändrat.

Därför är det lite på grund av brist på alternativ och mot vår önskan som vi kommer att rösta för denna budget, eftersom EU – dess medborgare – inte klarar sig utan dess ingripanden, även om de är otillräckliga. Trots detta måste vi tillsammans – och detta omedelbart – ifrågasätta metoderna för finansiering av den ambitiösa politik som EU måste förse sig med och som går ut på att frigöra EU-budgeten från den nuvarande begränsade och olämpliga ramen.

Utöver stora politiska förklaringar måste kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, tala om för oss hur han tänker finansiera den framtida EU-politik som han talar så mycket om, i synnerhet den som rör den nya strategin för tillväxt och den som rör klimatförändringarna. Från och med nu kommer de omöjligt att klara sig med en sådan klen budget som den vi har erbjudits.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Jag stöder helhjärtat Europaparlamentets beslut att prioritera finansieringen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. En återhämtningsplan av detta slag är nödvändig för att öka den ekonomiska efterfrågan och återuppbbygga regionens konkurrenskraft.

Arbetslöshetsnivåerna i Europa stiger som en följd av den ekonomiska krisen, och detta påverkar den europeiska ekonomin på ett allvarligt sätt. De som drabbas hårdast är olyckligtvis ungdomar som söker arbete för första gången i sitt liv. Åtgärder måste vidtas för att skydda dem som är mest missgynnade.

Vi måste inrätta omskolningsplaner, så att de som förlorar arbetet i dag snabbt kan hitta ett annat jobb i framtiden.

Planen har utformats för att kunna kombineras med Europeiska socialfonden och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Europeiska unionen har sedan 1973, då Irland gick med på att ingå i Europeiska ekonomiska gemenskapen, upprepade gånger intagit en central roll – när detta har krävts – i bekämpningen av landets problem med arbetslöshet, med hjälp av Europeiska socialfonden.

Unionen har återigen intagit en sådan positiv roll på Irland, och återhämtningsplanen är av yttersta vikt i detta sammanhang.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Gallagher! I egenskap av vice talman med ansvar för flerspråkighet vill jag tala om att det gläder oss mycket att ni talar gaeliska i parlamentet.

Danuta Maria Hübner (PPE). - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja påtala fyra saker.

För det första vill jag betona behovet av att använda budgeten för 2010, och framför allt de gemensamma finansiella instrumenten för sammanhållningspolitik, på det mest ändamålsenliga sättet för att stimulera ekonomisk aktivitet i alla unionens regioner och städer, och skapa den hävstångsverkan som krävs för att ge nytt liv åt medlemsstaternas ekonomier. Sammanhållningspolitiken utgör en stark och nödvändig bro mellan återhämtning från krisen och en långsiktig strukturell omdaning av den europeiska ekonomin.

För det andra är det av denna anledning som utskottet för regional utveckling har uppmuntrat kommissionen och medlemsstaterna att inte bara använda de finansiella resurser som är tillgängliga till investering i prioriteringar inom sammanhållningspolitiken för perioden 2007–2013 – klimatförändringar, kunskap och innovation, energieffektivitet, förnybar energi, bredband, hållbar stadstrafik och kompetensutveckling – utan att också främja sammanhållningspolitikens hävstångsverkan. På så sätt skulle alla finansieringsinstrument som har skapats inom ramen för sammanhållningspolitiken i samarbete med Europeiska investeringsbanken för att hjälpa små och medelstora företag att inte bara överleva denna svåra period utan att först och främst hålla stånd, anpassa sig till omgestaltningen av den globala ekonomin, som förändras, och att klara av den utmaning – och de möjligheter – som klimatförändringarna utgör, på ett effektivt sätt.

För det tredje vill jag informera ledamöterna om att alla stödansökningar inom Europeiska regionala utvecklingsfonden och Sammanhållningsfonden från budgeten för 2009, som totalt uppgår till 25,5 miljarder euro, har utnyttjats till fullo och på så sätt bidrar till återhämtning, strukturell förändring, tillväxt, sysselsättning och energieffektivitet på området för klimatförändringar.

Till sist beklagar jag i detta sammanhang de nedskärningar som gjorts av stöd till kandidatländer, det investeringsfrämjande organets instrument för regional utveckling och mänskliga resurser, som vidtar

åtgärder på områden som arbetslöshet, social utslagning och investering i utbildning – en nedskärning på 7 miljoner euro, vilket är 0,5 procent av tillgängliga driftskrediter som går till förvaltning – utan hänsyn till behovet av att kunna garantera bra lokal förvaltning och utan hänsyn till de grundläggande principerna om en sund ekonomisk förvaltning, som parlamentet håller så kära.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Jag vill börja med att gratulera föredragandena till de resultat som de uppnått i förhandlingarna om budgeten för 2010. Europas medborgare behöver nu mer än någonsin en omfattande budget för att kunna hantera den ekonomiska krisen och sina problem.

Medlemsstaternas budgetar står nu inför stora svårigheter när det gäller att hantera den ekonomiska krisen, i synnerhet eftersom många av de problem som de kämpar med sträcker sig utanför nationens räckvidd. Dessa svårigheter är globala, och de kräver samordnade svar på högsta nivå. Av den anledningen gläder det mig verkligen att vi kan presentera en budget i kammaren i dag som helt och hållet kommer att finansiera den andra delen av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, med ett belopp på 1 980 miljoner euro. Vi kommer sannolikt att få se en första antydning till ekonomisk återhämtning 2010, men de nationella budgetarna kommer att drabbas oerhört hårt av de ansträngningar som gjordes under förra året. Dessutom kommer arbetslösheten att bli rekordhög i medlemsstaterna.

Den framtida kommissionen kommer att ha ett enormt ansvar när det gäller att hjälpa medlemsstaterna och Europeiska unionens medborgare med att ta sig igenom dessa svårigheter. Jag vill dock uppmärksamma medlemsstaterna på deras ansvar i fråga om att utnyttja EU-medlen. Det är meningslöst att vi anstränger oss för att förhandla fram pengar till sammanhållningspolitiken om dessa medel inte utnyttjas. Jag ansluter mig till mina kolleger i deras krav på att den fleråriga budgetramen för perioden 2007–2013 ska ses över så snart som möjligt, för om så inte blir fallet kommer vi inte att kunna återkomma med en budget för 2011.

Jag skulle vilja betona ytterligare en sak. Med budgeten för 2010 kommer ändå ett innovativt drag att införlivas, som kanske framstår som mindre betydelsefullt för många, men så är inte fallet. Jag syftar här på de förberedelser som inletts för ett upprättande av en gemensam europeisk ram för Svarta havet. Denna åtgärd representerar ett erkännande av Svarta havet som en viktig EU-fråga och minskar skillnaden mellan hur Svarta havet och Östersjön behandlas som en del av Europeiska unionens politik.

Jean-Pierre Audy (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, minister Lindblad! Jag vill gratulera föredragandena och vår ordförande för budgetutskottet, min vän Alain Lamassoure.

Jag har fem kommentarer. Den första rör forskning, i synnerhet det sjätte och det sjunde ramprogrammet för forskning. Vi i budgetkontrollutskottet upprepar, för rättssäkerhetens skull, att vi vill att Europeiska kommissionen ska avstå från att genom nya tolkningar av behörighetskriterierna göra nya beräkningar av ekonomiska redovisningar för avslutade projekt som man redan har godkänt och betalat för. Vi upprepar vår begäran om att kommissionen inte ska avvika från internationella redovisnings- och revisionsstandarder.

Den andra kommentaren rör inbegripandet av tjänstepensioner för EU:s personal i budgeten. Vi föreslår att alla fordringar på medlemsstater i fråga om tjänstepensioner – som den 31 december 2008 uppgick till 37 miljarder euro, en ökning med 4 miljarder euro sedan 2007 – ska redovisas som en tillgång, och vi föreslår en undersökning av ett inrättande av en europeisk pensionsfond.

Den tredje kommentaren är att byrån för bedrägeribekämpning bör stödjas. Den bör stärkas, så att den kan göra sitt arbete bättre, framför allt när det gäller interventioner utanför EU.

Den fjärde kommentaren är att vi vill att kommissionen tillhandahåller resurser som möjliggör en interinstitutionell konferens i syfte att erhålla en positiv revisionsförklaring från Europeiska revisionsrätten. Denna konferens skulle samla de nationella revisionsrätterna, Europeiska revisionsrätten, de nationella parlamenten och de berörda förvaltningarna.

Den sista kommentaren är att Europeiska unionen inte gör tillräckliga investeringar, och detta är ett personligt förslag: är det inte dags att införliva ett investeringsavsnitt i vår budget, och att vi tillsammans med Europeiska investeringsbanken – som jag föreslår att Europeiska unionen härnäst blir en partner till vid sidan av medlemsstaterna, eftersom vi är en juridisk person – utarbetar en investeringsplan, framför allt om transeuropeiska nät? Detta omfattar energi, motorvägar, snabbtågsförbindelser, vattenvägar, universitet, utbildning, bredband, hälsa, rymden och så vidare.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Detta är min första budget i Europaparlamentet, och jag är mycket imponerad över den enighet som rått i fråga om parlamentets prioriteringar och av enigheten om att vi bör skydda dessa prioriteringar. Jag vill tacka alla som varit delaktiga i processen.

Vi har uppnått mycket. Vi har inte uppnått allt, men jag är nöjd över att vi har uppnått så mycket. Jag är särskilt nöjd med förklaringarna om strukturfonderna och sammanhållningspolitiken. Jag hoppas att dessa förklaringar läggs på minnet tills det är dags att fatta beslut om politiken efter 2013. Parlamentet har emellertid fortfarande en del svåra beslut att fatta, t.ex. om finansieringen av instrumentet för mikrokrediter – jag hoppas att man i parlamentet fortfarande betraktar detta som en prioritering – om att de kommande tre åren kunna garantera finansieringen av Kozloduy och om att finna medel för nya prioriteringar: prioriteringar som ett resultat av Köpenhamn, prioriteringar som ett resultat av genomförandet av Lissabonfördraget och prioriteringar som ett resultat av strategin för 2020 som vi kommer att diskutera nästa år.

Vi måste lösa alla dessa problem med vetenskapen om att marginalerna är snäva och att rådet kommer att ställa sig tveksamt till att anslå ytterligare medel. Det är anledningen till att en grundläggande översyn av budgeten är absolut nödvändig i framtiden. Vi borde se till att budgeten uppfyller våra prioriteringar i framtiden.

Vi måste också titta på en ny budgetpost för globaliseringsfonden i stället för att fortsätta att plocka pengar från andra poster. Vi måste också se till att det finns tillräckligt med pengar inom ramen för flexibilitetsmekanismen, så att vi kan svara på och ändra våra prioriteringar. Den summan är inte tillräcklig i nuläget. Om vi kan göra allt detta så kommer vi att uppfylla våra prioriteringar och, vilket är viktigare, så kan vi visa alla EU-medborgare att Europaparlamentet fyller en viktig funktion.

Budgeten bör anpassas efter prioriteringarna, men den borde också anpassas efter medborgarnas prioriteringar. Detta är det centrala budskapet till oss i egenskap av parlament, men också ett centralt budskap till kommissionen och rådet.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Det kanske inte är en tillfällighet att förberedelserna av budgeten för 2010 väcker så stor uppmärksamhet. Denna uppmärksamhet är helt berättigad med tanke på den stigande arbetslösheten och de svårigheter som orsakats av den ekonomiska krisen. I egenskap av föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor vill jag tacka föredraganden László Surján för det professionella sätt som han har hanterat de aktuella frågorna på.

Vi angav tidigare följande prioriteringar i det yttrande som registrerades av mig i utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Vår främsta prioritering är naturligtvis instrument som syftar till att lindra följderna av den finansiella och ekonomiska krisen för EU:s medborgare. Vi stödde alla förslag, däribland den ökning på 8,4 procent som ska ge konkurrenskraften ett uppsving som vi hoppas kommer att leda till att arbetstillfällen behålls, eller att det skapas nya, och bidra till den ekonomiska återhämtningsplanen, den förnyade Lissabonstrategin och programmet för livslångt lärande.

Vi betonade de uppgifter som är knutna till socialfonden, yrkesutbildning, erhållande av tekniska kvalifikationer och livslångt lärande. Enligt min uppfattning är det särskilt viktigt att vi lyckats öronmärka 25 miljoner euro till finansiering av det framtida instrumentet för mikrokrediter 2010. I går diskuterade vi detta nya instrument. Förhoppningsvis kommer vi att kunna enas snabbt om de övriga finansieringsdetaljerna också.

Jag anser att det är viktigt för budgeten att betona betydelsen av finansiering av åtgärderna och politiken inom ramen för budgetrubrik 1a. De kommer att bidra till en hållbar utveckling och till att skapa arbetstillfällen. Jag skulle särskilt välkomna de punkter som syftar till att förbättra situationen för små och medelstora företag, liksom det stöd som tillhandahålls gemenskapsprogrammet för sysselsättning och social solidaritet (Progress), samråds- och informationsnätverket Eures och pilotprojekt som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter.

Sammantaget anser jag att de mål som fastställts av utskottet för sysselsättning och sociala frågor kan spela en betydelsefull roll i budgeten, vilket vi är skyldiga föredragandena ett tack för.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Under den förra mandatperioden fästes stor uppmärksamhet vid ledamotsstadgan och stadgan för assistenter, och jag anser att detta var lämpligt. Nu när vi befinner oss i början av denna mandatperiod och med en ny kommission är det dags att rikta uppmärksamheten mot annan personal vid de tre institutionerna och undersöka den personalens roll.

Vi har den stora fördelen att ha mycket professionella och engagerade människor som arbetar i parlamentet, rådet och kommissionen, men sanningen är den att vi inom parlamentet inte känner till exakt vad många av dessa människor gör. De har gjort vad de har gjort i årtal.

När 27 medlemsstater företräds i Europaparlamentet, 27 kommissionsledamöter från dessa medlemsstater samlas i Europeiska kommissionen och rådets ministrar återvänder till sina parlament och kommer hit, så är det väldigt lätt för de personer som valts för att tjäna oss att faktiskt ta över dagordningen.

Det jag begär av parlamentet från alla första början under denna mandatperiod är att den tillträdande kommissionen – jag vet förresten inte hur stor andel av budgeten som anslås till personal, men jag vet att det är en betydande del – kräver en granskning av vad personalen vid de tre institutionerna egentligen gör, så att den verkligen är kompetent och effektiv och, framför allt, är öppen om och tar ansvar för vad den gör. Enligt min uppfattning skulle detta vara en betydelsefull offentlig tjänst.

Det finns en sorts växande tro på att det finns en ansiktslös byråkrati. Jag delar inte denna uppfattning, och detta är inte en spydighet från min sida, eftersom vi har många duktiga personer i personalen, men det är inte ett mått på kompetens och effektivitet. Vi måste veta vad personalen uträttar, och om vi menar allvar med att ha en Lissabonagenda med en ändamålsenlig och effektiv ekonomi så måste vi försäkra oss om att personalen vid våra tre institutioner används på ett ändamålsenligt, effektivt och ansvarsfullt sätt. Jag anser att det bör finnas en ställföreträdande generalsekreterare vid varje institution, som med jämna mellanrum rapporterar till respektive institution om personalens kompetens och effektivitet.

Jag vill be kommissionen att undersöka detta oberoende och på ett rättvist sätt i ett tidigt skede av den nya mandatperioden.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Herr talman! Det verkar också vara värt att påpeka under budgetdebatten att lagen är ett grundläggande element i samhällslivet och att dess sammanhang enar vår kontinent. EU-domstolen spelar en oumbärlig roll på detta område, och det är anledningen till att utskottet för rättsliga frågor har lagt fram en rad ändringsförslag som syftar till att återinsätta medel som tillhandahölls i det ursprungliga budgetförslaget, med vilka domstolen nått och jämnt kommer att kunna uppfylla de mest grundläggande behoven.

Ett av de mest akuta problemen är frågan om ökade finansieringsmedel för 2010 för översättning av frågor som hänskjutits för förhandsavgöranden, ett grundläggande instrument som nationella domstolar använder för att möjliggöra en anpassning av nationell jurisdiktion till europeisk jurisdiktion. EU-domstolen har inte tillräckliga medel för att öka resurserna för den personal som arbetar inom dess översättningstjänst, och detta orsakar förseningar av domstolsförfaranden. Ett beviljande av ytterligare medel till domstolen skulle bidra till att öka effektiviteten inom verksamheten på detta område och till en minskning av förseningarna inom domstolsförfaranden i medlemsstaterna. Rådets nedskärning av medel påverkar strategiska it-projekt som man redan har skurit ned mycket på och som domstolen föreslagit för 2010 i syfte att förbättra dess tjänstekvalitet, samtidigt som man minskar antalet anställda. De medel som tillhandahölls i det gemensamma budgetförslaget måste återinsättas. Informationsteknik är ett grundläggande område som gör det möjligt att bemöta de nya utmaningarna i vår tid, som medför långsiktiga besparingar och erbjuder medborgarna bättre tjänster.

Jag vill också betona nödvändigheten av att stödja förslaget till referensramar. I februari 2009 presenterade en grupp akademiker den slutgiltiga versionen av en sammanfattning av förslaget till referensramar som europeiska institutioner kommer att kunna använda som grund för skapandet av en europeisk avtalsrätt. I detta skede är det mycket viktigt att ramarna tillhandahålls på så många officiella språk som möjligt för att politiska och juridiska grupper och andra berörda parter ska kunna föra en ingående diskussion om frågan om den europeiska avtalsrättens framtid. Det gläder mig att Europaparlamentet kommer att rätta till rådets misstag och göra det möjligt för domstolen att fungera bättre.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

György Schöpflin (PPE). – (EN) Herr talman! Jag anser, liksom alla andra, att detta är en oerhört bra budget. Det har lagts ned stort arbete på den, och jag vill gratulera alla dem som har varit delaktiga.

I detta skede av debatten vill jag försöka se helheten. Det har gjorts oerhört viktiga inlägg om specifika frågor, men vi måste se till det vida europeiska sammanhanget för att förstå betydelsen av det vi talar om. I en demokrati måste enligt min uppfattning varje enskild institution ha en budget, och var och en av institutionerna måste redogöra för vad man spenderar inför dem som faktiskt bidrar och som tillhandahåller resurserna.

Just denna budget är följaktligen laddad med ansvar. Den är faktiskt laddad med ansvaret att utgöra budgeten för en institution som är särskilt engagerad i öppenhet och ansvarsskyldighet. Detta kommer, med tanke på vårt engagemang i öppenhet och ansvarsfrihet, inte minst att främja god förvaltning, och i en perfekt värld ökar detta tilliten mellan dem som spenderar och dem som tillhandahåller. Jag kanske ska betona att det är så det skulle vara i en perfekt värld – verkligheten ser ofta annorlunda ut. Den stora betydelsen av denna öppenhet är att den kan bidra till att övervinna den distans som existerar mellan individer och maktutövare. Denna distans är – det tror jag att vi kan enas om – ett oundvikligt inslag i det moderna livet, och därför bör varje enskild institution göra vad den kan för att överbrygga klyftan.

Därutöver har Europa en svår tid framför sig, och enligt min uppfattning ökar detta otryggheten hos medborgarna. Det vi kan göra i detta sammanhang är att belysa dessa frågor genom att främja en debatt och en diskussion som, för övrigt, inbegriper oenighet. Utifrån denna synvinkel anser jag att budgeten är ett utmärkt steg i rätt riktning, och jag kommer att ge den ett starkt stöd.

Peter Šťastný (PPE). – (EN) Herr talman! Budgeten för 2010 är verkligen inte generös – precis som vilken budget som helst. Under de rådande förhållandena måste vi arbeta med det vi har, och det vi har är främst effekterna av en större global kris. Allt annat är underordnat denna kris.

Som föredragande för utskottet för internationell handel (INTA) hoppas jag att de ökade beloppen under rubrik 4 (EU som partner i världen) kommer att investeras och övervakas väl, så att de stimulerar till ökade handelsflöden, och vi bör, tillsammans med avskaffandet av handelshinder, skapa större bruttonationalprodukter och sysselsättningstillväxt.

Utvecklingsagendan från Doha efter Världshandelsorganisationens sjunde ministerkonferens är den multilaterala plattform som bäst kan slutföra denna uppgift, särskilt i utvecklingsländerna. Det finns därför ett starkt incitament att se till att denna långlivade saga får ett bra slut, eftersom vi då skulle kunna bekämpa globaliseringens otrevliga effekter med ett verkligt kraftfullt instrument.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Mina damer och herrar! Budgeten för 2010 är en besvärlig kompromiss. Å ena sidan ska den begränsa den ekonomiska krisen, och på samma gång finansierar vi insatser för att bekämpa klimatförändringar, främst genom att begränsa koldioxidutsläppen. Detta är bra, men på kort sikt hindrar detta utvecklingen, vilket är ett område på vilket vi fortsätter att lägga för lite pengar.

Ökningen av budgetmedel för forskning och innovation är berättigad. Detta kommer att öka vår konkurrenskraft. Det ser ut som att vi fortfarande lägger för lite pengar på utbildning, inbegripet utbytesprogrammet Erasmus. Det är bra att man har hittat pengar till mjölkfonden – även om det inte är tillräckligt – eftersom det senaste året har varit besvärligt för jordbrukarna i EU. Om vi vill stimulera ekonomiska förhållanden och minska arbetslösheten och det sociala utanförskapet bör vi öka medlen till instrumentet för mikrokrediter. Finansieringen av Internet via bredband i landsbygdsområden är viktig för utvecklingen, men som jag sade är denna budget en kompromiss.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman! Jag vill göra mitt inlägg i enlighet med ögonkontaktsförfarandet eftersom jag tidigare bara fick talartid på en minut trots att det stod två i föredragningslistan. Jag vill bara lägga till en sak: även om jag på torsdag, precis som min grupp, kommer att rösta för den budget som vi debatterar vill jag ändå betona att vi just nu inte bara går igenom en ekonomisk, finansiell och miljömässig kris – som påpekades tidigare – utan även en mycket djupgående social kris som är kopplad till den stigande arbetslösheten.

Även om budgeten är en noggrann avvägning beklagar jag att medlemsstaterna inte har lyckats att ta hänsyn till de starka politiska signaler som har skickats ut till just de personer som har drabbats av svårigheter. Man uttryckte en önskan att kompletterande medel skulle anslås som en del av planen att hjälpa de fattigaste medborgarna, men tyvärr har detta inte skett. Jag beklagar detta eftersom det skulle ha skickat ut en kraftfull signal att vi är på väg mot ett mer socialt EU.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Tack så mycket, herr talman, rådet och kommissionen, mina damer och herrar! Budgeten för 2010 är faktiskt ett exempel på en bra kompromiss. Jag håller verkligen inte med de kolleger som säger att den är en krisbudget. Vi, företrädarna för vissa stater, känner mycket väl till hur en krisbudget ser ut när budgetintäkterna har minskat med över 30 procent på två år.

Vi måste gratulera kommissionen för vissa prioriteringar. Tillsammans med rådet och parlamentet anslag den kompletterande medel för att, i synnerhet, finansiera den ekonomiska återhämtningsplanen för att t.ex.

öka tillgången till Internet via bredband och även för att finansiera SET-planen. Jag vill också nämna att det finns vissa problematiska områden.

Jag vill dock uppmärksamma anförandet av min kollega Ivars Godmanis, under vilket han nämnde att enskilda stater inte har lyckats att ordna ekonomiskt stöd på över ett år. Jag tycker därför att det faktiskt är en bra budget, den bör stödjas och jag gratulerar kommissionen.

Ivars Godmanis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill helt kort ta upp en sak eftersom kommissionsledamoten är här.

Vi har ett problem: i utskottet för regional utveckling arbetar vi fortfarande med ändringsförslagen där, för 2009–2010, Europeiska kommissionen inte kommer att begära samfinansiering från medlemsstaterna. Medlen uppgår totalt till över 6,6 miljarder euro. Vi har antagit budgeten för 2010, men det finns inga pengar i denna budget för dessa behov. Budgeten för 2009 är avslutad.

Utskottet för regional utveckling väntar fortfarande på kommissionens nya förslag, eftersom det tidigare förslaget förkastades av rådet. Vi måste vara mycket tydliga med vad vi måste göra härnäst. Jag har förstått att det inte finns något utrymme för detta förslag, men läget måste klargöras. I annat fall kommer utskottet för regional utveckling att arbeta i en riktning, och vi i budgetutskottet kommer inte att ha en aning om vad vi kan göra eftersom vi inte har några pengar för dessa förslag i den kommande budgeten för 2010.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Så här mitt under den ekonomiska och sociala krisen, som får hemska konsekvenser för sysselsättningen och folks levnadsvillkor, är jag ledsen att behöva säga att detta förslag till EU-budget för 2010 inte är tillräckligt omfattande. Det tar inte ens hänsyn till varken budgetramen, i vilken man föreslog 1,1 procent av EU:s BNI, eller det förslag som lämnades in och godkändes under första behandlingen av denna budget, i vilket man angav 1,08 procent EU:s BNI.

Förslaget som nu är här för godkännande vidmakthåller en budget som prioriterar och finansierar EU:s nyliberala och militaristiska tendenser. Man bör uppmärksamma att denna första budget enligt Lissabonfördraget är skadlig för den ofta prisade ekonomiska och sociala sammanhållningspolitiken, som nu får mycket lägre anslag. Totalt sett uppgår nedskärningarna inom sammanhållningspolitiken i stora drag till 2,5 miljarder euro i jämförelse med vad som godkändes under första behandlingen.

Av alla dessa skäl kan vi inte stödja detta budgetförslag som är över 11 miljarder euro mindre än vad man planerade i den fleråriga budgetramen för 2010.

Hans Lindblad, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag tycker att det har varit en spännande debatt. Vi har haft skilda åsikter och så ska det vara. En del vill banta budgeten. Många tycks emellertid inte vara helt nöjda förrän hela de nationella budgetarna är överförda till EU. Men att föra över all makt till Europaparlamentet vill nog lyckligtvis inte våra väljare.

Jag har fått en direkt fråga från Göran Färm. På Göran Färm låter det som att vi inte har någon sysselsättningspolitik i Europa om vi inte har mikrokrediter. Så är det naturligtvis inte. De olika medlemsländerna satsar enorma belopp för att stötta ekonomin och sysselsättningen. Europa gör därtill, bland annat genom återhämtningsplanen på fem miljarder euro, med kraftfulla ökningar i övrigt av budgeten. Slutligen har vi också centralbankernas mycket expansiva politik. Så nog bedrivs det en mycket kraftfull politik för sysselsättning och tillväxt.

Om Göran Färm anser att mikrokrediter är något prioriterat måste ju någonting annat faktiskt vara mindre prioriterat. Det är bara att välja. Men att bara vilja ha mer och skicka räkningen till de olika medlemsländerna är naturligtvis inte en acceptabel lösning.

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Mina damer och herrar! Tack för era inspirerande anföranden. Jag vill tacka företrädarna för EU-institutionerna, Europaparlamentets talman, skuggföredragandena, samordnarna och er alla.

Allt har ägt rum i år under två budgetutskottsordförandes ledarskap. Under det första halvåret var det Reimer Böge och under det andra Alain Lamassoure. Herr Böge, herr Lamassoure! Jag är säker på att jag inte är den förste att tala om för er att ni båda har utfört ett utmärkt arbete i utskottet och under hela budgetförloppet.

Jag uppskattar samarbetet med det svenska ordförandeskapet och med kommissionsledamoten. De kvinnor och män som inte visar sig officiellt är våra rådgivare, assistenter och tjänstemän. De är emellertid nyckelpersoner. Utan dem hade vi inte nått dagens resultat. Jag vill tacka dem alla.

Lissabonfördraget kommer att få en omfattande påverkan på Europaparlamentets och de övriga institutionernas verksamhet. För parlamentets del kommer medbeslutandet att öka dramatiskt och innefatta upp till 95 procent av lagstiftningen inom områden som t.ex. frihet, säkerhet och rättvisa, jordbruk, fiskeri, forskning och strukturfonder. Man kommer i högre grad att använda omröstning med kvalificerad majoritet i rådet och ett antal nya rättsliga grunder inom områden som t.ex. turism, idrott, energi, civilförsvaret och administrativt samarbete. Detta kommer att öka lagstiftningsverksamheten rent allmänt inom EU, med betydande genomgripande konsekvenser för parlamentets befogenheter och verksamhet, och därför också för behovet att stärka förvaltningen.

Under de kommande månaderna kommer vi att undersöka och fastställa vilka ekonomiska resurser som är nödvändiga för att vi ska kunna genomföra EU:s nya politik i enlighet med Lissabonfördraget. Jag hoppas att vi tillsammans kommer att lyckas genomföra det kommande budgetförslaget.

Jutta Haug, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka mina kolleger i parlamentet. Vi har lyckats nå en gemensam ståndpunkt avseende rådet. Jag vill emellertid ta tillfället i akt och även mycket varmt tacka rådet och rådets ordförandeskap. Alla som känner mig vet att jag normalt inte sprider tack omkring mig. Jag vill i vilket fall som helst uppriktigt tacka det svenska ordförandeskapet, särskilt Hans Lindblad, för det arbete man har gjort och dess ständiga närvaro under diskussionerna om budgetfrågor. Det har varit en trevlig kontrast mot de andra rådsordförandeskap som jag har erfarit under min långa karriär som europaparlamentariker. Tack så mycket.

I förmiddags deltog många ledamöter i diskussionen, och jag tror att det var fler än vanligt som yttrade sig. De flesta tog upp nedskärningarna i budgeten och dess struktur. Vi kan med visshet anta att budgeten för 2010 blir den sista av sin sort, den sista med denna struktur, vilket får oss att tro att vi kan finansiera EU:s nödvändiga politik och dess nya utmaningar och uppgifter på detta sätt.

Vi förväntar oss att den nya kommissionen genomför halvtidsöversynen snabbt eftersom, enligt avtalet från 2006, denna skulle ha varit klar senast under 2009, med andra ord i slutet av detta år. För att tala klarspråk förväntar vi oss också ett förslag till översyn av den aktuella budgetramen. Vi kan inte vänta ända till 2014 på en reform. Vi behöver hållbara instrument nu, så att EU kan ta itu med den närmaste framtidens utmaningar med demokratisk legitimitet, som budgetutskottets ordförande Alain Lamassoure just har uppmanat till på våra vägnar.

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman! Nu när vi alla har kommit överens om budgeten för 2010, i linje med den politiska verkligheten, måste vi i dag naturligtvis inrikta oss på vad som väntar oss under de kommande månaderna.

Eftersom Europeiska rådet har beviljat sig självt 23,5 miljoner euro genom ett mycket ensidigt förfarande, måste vi också så snart som möjligt lägga till de nödvändiga kompletteringarna till parlamentets budget för att kunna bevara balansen mellan institutionerna och garantera parlamentets förmåga att ta itu med de utmaningar som följer av Lissabonfördraget. Vi måste också i tillräcklig grad beakta gruppernas, utskottens och, i synnerhet, de enskilda ledamöternas förmåga att handla med hänsyn till de kommande uppgifterna.

Vi måste dessutom under de kommande månaderna föra allmänna diskussioner om anpassningar, översyner och revideringar. Det handlar om att anpassa, förnya och förbättra det interinstitutionella avtalet. Det rör sig om att koppla samman delar av det interinstitutionella avtalet med en flerårig budgetram, vilken har en annorlunda beslutsprocess på grundval av Lissabonfördraget. Det handlar om medbeslutandeförfarandet i budgetförordningen. Det har dessutom att göra med t.ex. det stora paketet att utveckla EU:s utrikestjänst, både när det gäller att garantera parlamentets budgetmässiga rättigheter och de möjliga anpassningarna till de rättsliga grunder som kan bli nödvändiga för det fleråriga programmet för avdelningen för yttre åtgärder.

Av detta skäl vill jag nu återigen säga att inget kan bli gjort utan anpassningar, översyner och revideringar. Vi kan inte i evighet skjuta upp den nödvändiga processen att "fasa in" Lissabonfördragets budgetmässiga utmaningar. Jag förväntar mig att den nya kommissionen börjar att arbeta omgående och lägger fram förslag som garanterar parlamentets rättigheter på alla områden och som inte syftar till att försöka ändra enskilda rättigheter bakvägen, eftersom detta kan vara en nackdel för parlamentet. Vi vet hur vi ska stoppa detta.

László Surján, föredragande. – (HU) Om vi vill öka européernas känsla av säkerhet under 2010, måste vi genomföra denna budget på ett effektivt och praktiskt sätt. Det är just därför vi har ökat energitryggheten, stöder skapandet av arbetstillfällen och inför ett instrument för mikrolån. Vi stöder också forskning och utveckling samt livslångt lärande. Vi vill hjälpa mejerisektorn och, i så hög grad som möjligt, mildra klimatförändringarnas skadliga effekter.

Vi har alla åstadkommit detta genom att använda vartenda öre av medlen från den fleråriga budgetramen. Detta innebär dock att budgeten har blivit fullständigt omöjlig att anpassa och inte tillhandahåller tillräckliga marginaler. Detta är ytterligare ett skäl till att det brådskar med halvtidsöversynen, som jag också upprepar. Kommissionen och medlemsstaterna har ett särskilt ansvar för att det ska lyckas i framtiden. Vi kan bara titta skattebetalarna i ögonen om vi använder våra ramar på ett lagligt och meningsfullt sätt.

Om det finns medel för att skapa nya arbetstillfällen kommer antalet arbetstillfällen faktiskt att öka. Om det finns andra medel tillgängliga som möjliggör för underutvecklade regioner att komma ifatt kommer den lokala bruttonationalprodukten faktiskt att öka. Det är först när vi kontrollerar dessa förhållanden som vi kan säga att vi har fått valuta för våra pengar och att det var värt att EU:s medborgare offrade sig, eftersom det aktuella bidraget till EU:s budget på 1 23 miljarder euro verkligen är ett offer.

Jag hoppas att parlamentet kommer att ge sitt fasta stöd till det framlagda betänkandet och att vi på torsdag ger EU:s medborgare en bra budget som inte bara är rättsligt sund, utan även moraliskt sund.

Talmannen. – Den gemensamma debatten är härmed avslutad.

Omröstningen om Haugbetänkandet kommer att äga rum i morgon.

Omröstningen om Surján-, Mańka- och Bögebetänkandena kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga röstförklaringar (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Min kollega från PPE-gruppen, Lázló Surján, och Vladimir Mańka har slutfört en viktig uppgift. Precis som gäller vid en budgetdebatt i ett nationellt parlament måste vi också fullständigt klargöra i det här parlamentet vad ett budgetförslag innehåller specifikt och det budskap som detta skickar till samhället. Trots att man inte har nämnt tillgänglighet i betänkandet vill jag göra er uppmärksamma på följande: till följd av beslutet som rådet (allmänna frågor) fattade den 26 november har EU anslutit sig till FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, som en regional organisation. Mot bakgrund av detta och i enlighet med punkt 43 och bestämmelserna i bilaga 2 till betänkandet bör vi välkomna den gemensamma förklaringen om fastighetspolitiken.

Det är emellertid mycket viktigt att det även råder tillgänglighet vid fastighetsbyggande och andra infrastrukturinvesteringar, förutom att vi följer de övriga viktiga kraven (t.ex. energibesparingar). De tillkommande kostnaderna för tillgänglighet är alltid mycket högre. Som en del av detta är det oerhört viktigt att Europaparlamentet också tar hänsyn till de synskadade när det gäller säkerhetskrav. När man t.ex. utformar byggnader bör man tänka på att det ska finnas tydliga skyltar och taktila golvmarkeringar för att hjälpa synskadade att hitta rätt. I samband med språkrättigheter anser jag att det är viktigt att man, samtidigt som man gör byggnader tillgängliga, också ser till att dokument (inbegripet elektroniska versioner) innehåller lämplig information om hur synskadade kan hitta rätt (angående de rekommenderade programvarupaketet).

Andreas Mólzer (NI), skriftlig. – (DE) Under en ekonomisk kris när EU:s medborgare drabbas av arbetslöshet och nedskärningar på det sociala området måste även EU spara. Nästa år planerar EU att lägga ut ca 123 miljarder euro, vilket är sju miljarder mer än i år. Under ekonomiskt svåra tider behövs naturligtvis åtgärder för att stimulera ekonomin, men det är tveksamt om instrument som t.ex. det europeiska ekonomiska återhämtningsprogrammet kan åstadkomma detta. Tidigare har lovprisade EU-program visat sig vara effektlösa. Olika EU-bidrag har dessutom visat sig vara lätta att missbruka på många olika sätt. Revisionsrätten har i årtal i sina årsrapporter fastställt uppenbara felaktigheter i jordbruks- och strukturfonderna. Detta innebär att pengar som skattebetalarna har arbetat hårt för i årtal har försvunnit bort till mystiska ändamål. De komplicerade förordningarna som t.o.m. eurokraterna i Bryssel ofta tycker är förvirrande utgör en stor del av systemets bristfälliga konstruktion. EU har inte ens kontroll över återbetalningen av de medel som har betalats ut på ett felaktigt sätt. Att fortsätta att blåsa upp EU:s budget är därför fel väg. Istället bör man avlägsna bristerna i systemet genom långtgående förstatliganden, t.ex. i jordbrukssektorn. Detta skulle låta medlemsstaterna själva besluta vilka områden de vill stödja. När det gäller de ekonomiska stimulansåtgärderna så bör dessa utgöra en del av ett samordnat tillvägagångssätt av medlemsstaterna.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I mars 2009, i och med den ekonomiska återhämtningsplan som Europeiska rådet har godkänt, beslutades att man under 2009 och 2010 ska tilldela 5 miljarder euro av oanvända EU-budgetmedel för investeringar i projekt avseende sammankoppling av energinät och utveckling av bredbandsnät. Det är mycket glädjande att notera att man, när det gäller det andra året (2010) av finansiering av återhämtningsplanen för EU:s ekonomi uppnådde resultat i förlikningskommittén genom undersökningen av budgetramen för perioden 2007–2013 och överföringen av medel, vilket garanterar finansiering på upp

till 2,4 miljarder euro för nästa år, och även möjliggör ett genomförande av målen som anges i den ekonomiska återhämtningsplanen. Om ändringarna av budgetramen i samband med återhämtningsplanen för EU:s ekonomi ger väldigt små medel under 2010 för att täcka de förväntade finansiella behoven, instämmer jag i föredragandens ståndpunkt att den aktuella fleråriga budgetramen inte uppfyller EU:s finansiella behov, och även i att kommissionen omedelbart bör lägga fram ett förslag om en tillfällig sammanfattning av den aktuella fleråriga budgetramen.

Pavel Poc (S&D), skriftlig. – (CS) Jag vill börja med att uttrycka min beundran för alla som har arbetat med budgeten. Att utarbeta en EU-budget under en ekonomisk kris och under övergångsperioden mellan Nice- och Lissabonfördraget var en mycket svår uppgift. Budgeten för 2010 är den sista med denna struktur. Lissabonfördraget har emellertid trätt i kraft, och det kommer att bli svårt att arbeta inom ramen för en budget vars struktur inte speglar de nya förhållandena. Hur komplicerad ratificeringen av Lissabonfördraget än var i slutet kan detta inte användas som en ursäkt av kommissionen som misslyckades med att lämna in förslaget till den nya budgetstrukturen i tid. Kommissionen måste ofördröjligen slutföra denna uppgift. Budgeten för 2010 är mycket noggrant avvägd eftersom man har använt alla möjligheter för att fördela utgifterna. Som ett resultat av detta och som ett resultat av de ekonomiska fluktuationer som orsakats av den ekonomiska krisens turbulens kan budgeten bli mycket bräcklig. Denna budget måste stödjas i vetskapen om att den kanske är alltför finstämd för den rådande osäkra perioden, och att arbeta med den under 2010 kommer att kräva ett visst mått av flexibilitet.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill också uttrycka min tillfredsställelse över att man har kommit överens om budgeten för 2010. Man bör emellertid uppmärksamma att marginalerna för de kommande åren är oerhört begränsade. Detta ger ett begränsat manöverutrymme om EU måste ta itu med oförutsedda krav eller vill svara på nya politiska utmaningar, som t.ex. EU:s strategi för 2020, eller på nya åtgärder för att bekämpa klimatförändringen.

Jag är särskilt nöjd över att vi, tack vare Europaparlamentets ihärdighet, lyckades säkra finansieringen för energinäten och energiinfrastrukturerna inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen och lägga tonvikten på "grön teknik", innovation, forskning samt installation av bredbandsnät på landsbygden.

Det är också oerhört viktigt att vi lyckas säkra livskraften hos befintliga EU-infrastrukturer och EU-instrument på civilskyddsområdet, särskilt genom en ytterligare förbättring av kapaciteten för akuta åtgärder i EU i händelse av naturkatastrofer och därmed bana väg för ett framtida inrättande av ett europeiskt civilskyddsväsen.

Slutligen tror jag att vi alla kan hålla med om att vi inte kan tala om ett bättre EU, om ett EU som är närmare sina medborgare, utan proportionerlig finansiering.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Budgeten för 2010 är den sista budgeten som godkänns i enlighet med Nicefördraget. Enligt det nya fördraget får Europaparlamentet större befogenheter och det sista ordet när det handlar om antagandet av budgeten. Parlamentet och rådet kommer att ha lika befogenheter som lagstiftare på områden som t.ex. jordbruk, energi, invandring, rättsliga och inrikes frågor, hälso- och sjukvårdsfrågor samt strukturfonder, vilket naturligtvis också omfattar deras relevanta budgetar. Genom budgeten för 2010 tilldelas en betydande andel av medlen för bevarande och förvaltning av naturtillgångar, social och ekonomisk sammanhållning, tillväxt och sysselsättning, konkurrenskraft och innovation, regional utveckling, jordbruk och landsbygdsutveckling. Den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen har fått 2,4 miljarder euro i budgeten för 2010, som kan användas till finansiering av strategiska projekt avseende energi, transporter, utveckling av bredbandsnät på landsbygden och för landsbygdsstöd. Jag välkomnar att Europaparlamentet har lyckats att tilldela en summa på 300 miljoner euro som stöd till mejeribranschen. Den ekonomiska krisen har påverkat medlemsstaternas BNP och kommer även att påverka medlemsstaternas bidrag till EU:s budget. Jag hoppas att halvtidsöversynen 2010 av budgetramen för perioden 2007–2013 kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att använda strukturfondsmedlen på ett bättre sätt, särskilt på områdena för transporter och energieffektivitet i bostadshus.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA*Vice talman***8. Omröstning**

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat: se protokollet)

8.1. EU-instrument för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering (Progress) (A7-0050/2009, Kinga Göncz) (omröstning)**9. Röstförklaringar****Muntliga röstförklaringar****– Betänkande: Göncz (A7-0050/2009)**

Aldo Patriciello (PPE). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag välkomnar det utmärkta arbete som har utförts av föredraganden och av alla ledamöter som har arbetat för inrättandet av detta nya instrument som möjliggör mikrokrediter till små och medelstora företag och till personer som har förlorat sina jobb under de senaste åren.

Med hänsyn till förlusten av 3 miljoner arbetstillfällen bara i EU och bankernas svårigheter att ge lån, kommer detta instrument att ge lättare tillgång till nödvändiga krediter för dem som vill starta ett nytt företag.

Jag är säker på att detta nya initiativ kommer att hjälpa till med att skapa nya arbetstillfällen, i synnerhet om vi inför nya kompletterande åtgärder som t.ex. finansiering av fortbildning, vilket kommer att hjälpa ungdomar att utveckla investeringsprojekt.

Detta instrument måste antas så snart som möjligt för att man ska kunna ge liv åt små och medelstora företag som står för livsnerven i EU:s ekonomi.

Dimitar Stoyanov (NI). – *(BG)* Tack så mycket, herr talman! Jag röstade för betänkandet om finansiella åtgärder. Jag anser att detta instrument är mycket lämpligt vid just denna tidpunkt och att det kommer att få en mycket positiv effekt om det tillämpas på rätt sätt, som var fallet i mitt hemland Bulgarien. För närvarande råder ett mycket ogynnsamt klimat för småföretagare som, med små tillgängliga möjligheter, inte har en chans att få banklån.

Alla banker har en strategi som i grunden är oförenlig med idén bakom bankinstitut. Jag får känslan att bankerna avsiktligt uppfinnar ett ständigt ökat antal kompletterande villkor av inga andra skäl än att skydda dem från att ge lån. Utan lån kan emellertid ett företag inte fungera.

När lån ges måste dock dessa företag ge garantier på 100–150 procent, vilket kan ställa dem vid konkursens brant. Det är därför jag anser att EU och parlamentet i detta fall har vidtagit mycket lämpliga åtgärder i och med detta betänkande, som verkligen kommer att bidra till utvecklingen av EU:s och Bulgariens ekonomier.

Diane Dodds (NI). – *(EN)* Herr talman! Jag vill klargöra att samtidigt som jag anser att det är en mycket bra idé att hjälpa små företag bör denna idé förverkligas på medlemsstatsnivå. Jag hyser väldiga farhågor över detta förslag när det gäller ansvarsskyldigheten för de pengar som kommer att lånas ut och återbetalningen i detta sammanhang.

Jag vill uppmuntra medlemsstaterna att göra allt de kan för att hjälpa de små företagen, vilka är vår ekonomis ryggrad. EU kan hjälpa till genom att minska byråkratin och tillgängliggöra pengar på nationell nivå.

Syed Kamall (ECR). – *(EN)* Herr talman! Vi stödde detta förslag. Jag anser att det är mycket viktigt att vi hjälper entreprenörer i hela EU att skapa välstånd och arbetstillfällen och hjälpa folk att komma bort från fattigdomen. Jag är också tacksam över att vi undersöker om vi kan ta pengarna från den befintliga budgeten, istället för att skapa nya medel, och använda dessa för att få fram ännu mer pengar från den privata sektorn.

Jag måste emellertid påpeka att vi måste vara mycket försiktiga här när vi använder statliga medel och skattebetalarnas pengar. Jag vet att det i min egen valkrets finns en del institut som hanterar mikrokrediter, t.ex. den utmärkta *Croydon Caribbean Credit Union*, som hjälper missgynnade samhällen att bekämpa fattigdomen. Dessa institut har trängts ut av de lokala myndigheterna och andra institut som har finansierats med statliga mikrokrediter. Det är viktigt att vi, i vår strävan att skapa ökad tillgång till mikrokrediter, inte tränger ut de befintliga utmärkta privata kreditgivarna.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att vi alla är eniga i mikrokreditfrågan, men vi bör också diskutera ekonomiska resurser. Jag anser att det bör vara vår plikt att öka denna ekonomiska resurs.

Vi måste också vara noga med att inte ge mikrokrediter till ytterligare intressenter i små och medelstora företag, eftersom mikrokrediter skapades för att hjälpa mindre gynnade arbetsmarknadsparter. Vi måste också diskutera en kulturell fråga: i många länder, och jag tror särskilt i länder med det största behovet, finns inte det rätta kulturella förhållningssätt som krävs för att man ska kunna nå dessa summor. Jag är fast övertygad om att dessa instrument först bör antas av de berörda regeringarna.

Det finns två hastigheter i EU: hastigheten hos de länder som redan har tillämpat detta förhållningssätt, t.ex. Frankrike och Tyskland, och andra länder som istället måste inta ett kulturellt förhållningssätt till denna fråga. Jag anser alltså att det verkliga problemet, det som står på spel i EU, är att det inte bara är en fråga om att skaffa fram finansiering som ett mål i sig självt; vi måste försöka att få fram de förhållanden som gör att de missgynnade arbetstagarna kan skapa sysselsättning till sig själva.

Skriftliga röstförklaringar

– Betänkande: Göncz (A7-0050/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för inrättandet av detta instrument för mikrokrediter för sysselsättning, eftersom det syftar till att ge möjligheter för arbetslösa och uppmuntra till entreprenörskap. Detta instrument som riktar sig till personer som vill starta eller utveckla mikroföretag (färre än 10 anställda och en omsättning som är lägre än 2 miljoner euro), kommer att skapa nya möjligheter för många arbetslösa personer. Med hänsyn till det rådande läget i ekonomin skulle det ha varit bra om detta viktiga program hade inletts tidigare, eftersom folk under en längre tid har bedömt det som svårt att få lån.

Eftersom detta instrument är riktat till offentliga och privata organisationer som ger mikrokrediter till privatpersoner och mikroföretag på nationell, regional och lokal nivå i EU:s medlemsstater, måste det övervakas noga av behöriga organ för att garantera att krediterna faktiskt hamnar där de behövs bäst och att vi inte får se en upprepning av de situationer som uppstod under den senaste finanskrisen.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Jag tycker att det är bra att staten ger mikrokrediter till enskilda personer för att hjälpa dem att etablera små företag. Jag vill dock inte att EU sysslar med denna typ av verksamhet. Jag röstade emellertid för vissa ändringsförslag eftersom det var troligt att resolutionen skulle antas och jag ville förbättra den så mycket som möjligt. Den gemensamma omröstningen avseende åtskilliga ändringsförslag förhindrade mig att rösta separat på vissa ändringsförslag.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) En av den globala ekonomiska krisens skadligaste konsekvenser är bristen på krediter från bankerna, vilket förhindrar enskilda personer såväl som stora företag att utföra sina ekonomiska verksamheter. Förslaget från Europeiska kommissionen handlar om inrättande av ett instrument för mikrokrediter genom vilket man ska försöka att dämpa effekterna av den rådande låga finansieringsviljan i bankerna och andra finansinstitut. Det är av detta skäl jag har beslutat att stödja föredraganden i denna fråga och rösta för betänkandet.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet eftersom arbetslösheten, som ständigt ökar i EU, inte kan bekämpas med ett mikrofinansieringsprogram. Det behövs integrerade program med lämplig finansiering under en separat budgetrubrik, program som inriktas på att bekämpa ungdomsarbetslösheten, som är väldigt hög särskilt i Grekland, med en av fyra ungdomar under 25 år som är arbetslösa.

Vad vi behöver rent allmänt är strategier som verkar för en ökning av EU:s budget och som slår in på en annan linje än stabilitetspaktens nyliberala ram och låga underskott. Jag anser också att finansiering inom ramen för denna mekanism bör vara fullständigt frivillig och inte på något sätt bör tvinga någon att använda

mekanismen med hot om att deras sociala trygghetsförmåner kommer att dras in eller sänkas. Tyvärr så förkastades de ändringsförslag som lades fram av mig och mina kolleger i GUE/NGL-gruppen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom Europa går igenom en djup ekonomisk och finansiell kris som har orsakat allvarliga sociala problem med ökande arbetslöshet i alla medlemsstater, är det nödvändigt att EU skapar verkningsfulla mekanismer för att ta itu med krisen och för att stödja dem som har drabbats hårdast, däribland arbetslösa och företag i trångmål.

Det är därför jag välkomnar inrättandet av detta instrument för mikrokrediter för sysselsättning, med inriktning på entreprenörskap och att ge alla möjligheten att starta sitt eget företag. Mikrokrediter från EU kommer att finnas tillgängliga när man inte får banklån, genom stöd för tillväxt av mikroföretag, tillsammans med mentorskap, coachning och räntesubventioner från Europeiska socialfonden.

Det är också viktigt att påpeka att det enda syftet med detta instrument är att stödja entreprenörskap som ett medel att skapa nya arbetstillfällen genom att hjälpa till med att förverkliga hållbara affärsidéer, och det bör inte användas till socialt stöd eller främjande av konsumtion.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Under den rådande ekonomiska krisen med stigande arbetslöshet är det viktigt att främja tillväxten av egna företagare såväl som att etablera och utveckla mikroföretag. Mikrokrediter kommer att vara en hjälp i detta sammanhang. Jag välkomnar därför kommissionens förslag och parlamentets arbete med denna fråga. Detta är ett sätt att främja entreprenörskap och stimulera sysselsättningen och den sociala integrationen. Detta instrument för mikrokrediter kompletterar andra program som stöder sysselsättning och social integration. Jag menar att det därför är viktigt att detta instrument inte finansieras på bekostnad av andra befintliga program eller äventyrar dessa.

Jag har redan röstat för detta instrument i budgetutskottet i samband med budgetförordningen för 2010, genom vilket vi upprättade två nya budgetrubriker, en för driftsutgifter på 37,5 miljoner euro och den andra för förvaltningsutgifter på 0,25 miljoner euro. Jag hoppas att programmet snart tas i bruk och att förordningen för godkännande av ansökningar går snabbt och inte hindras av byråkrati.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Vi beklagar att en majoritet här i parlamentet återigen inte håller sitt ord och har godkänt ett förslag som tar pengar från Progressprogrammet som redan tidigare var tydligt underfinansierat med tanke på dess verksamhetsområden inom det sociala området. Oaktat alla hänsyn angående målen för EU:s nya instrument för mikrokrediter är det inte godtagbart att det finansieras genom att man minskar medlen inom de befintliga programmen, i detta fall Progressprogrammet som är ett gemenskapsprogram inom området för sysselsättning, social integration och lika rättigheter.

I texten som godkändes av utskottet för sysselsättning och sociala frågor förkastades uppenbarligen idén att finansiera detta instrument genom Progressprogrammet, och man föreslog ett inrättande av en ny budgetrubrik med egna medel: med andra ord "nya" pengar. Ändringsförslagen som lades fram av vår politiska grupp hade samma inriktning men förkastades i dag.

Eftersom de sociala förhållandena i de olika medlemsstaterna håller på att försämrats är det inte godtagbart att medel kanaliseras bort från området för sysselsättning och social integration och riktas mot andra prioriteringar som har fastställts under tiden, även om det är till mikrofinansiering.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Tack vare Gönczbetänkandet om mikrokrediter och kontroversen i samband med finansieringen av detta projekt, gick jag hit för att se vad detta berömda program Progress – som vänstern är så mån om inte ska berövas en enda cent för finansiering av mikroföretag och enskilda initiativ – handlar om. Vilket syfte har egentligen just nu Progressprogrammet, som definieras som ett "gemenskapsprogram för sysselsättning och social solidaritet"? Handlar det om att skapa pappersarbete och finansiera undersökningar och rapporter? Just nu är Progressprogrammets "målgrupp" varken de arbetslösa eller de socialt utestängda, utan politiska beslutsfattare och opinionsbildare.

Vissa personer vägrar att dra av 100 miljoner euro för mikrokrediter från den nätta summan 700 miljoner euro fördelat över sju år. Lite mindre pengar till dem som tjänar på systemet, lite mer pengar till européerna, med en oförändrad budget: man kan inte invända mot detta! Det är nu dags att sluta att bara notera vår nästas fattigdom och svårigheter och istället vidta konkreta åtgärder. Jag har bara en reservation: mikrokrediter är nödvändiga bara därför att "bankstrarna", som är så snabba med att häva in statsstöd, inte gör vad de egentligen ska göra: pumpa in pengar i ekonomin.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Gönczbetänkandet om EU-instrumentet för mikrofinansiering. Mikrofinansiering har att göra med mikrokrediter (lån på mindre än 25 000 euro) och mikroföretag (företag som har färre än tio anställda).

Under denna ekonomiska kris och med tanke på den avsevärda minskningen av antalet beviljade lån är det mycket viktigt att EU skapar ett instrument som riktas till de mest sårbara, t.ex. arbetslösa, ungdomar och små företag.

När en ekonomi eller arbetstillfällen står på spel är det nödvändigt att stimulera tillväxten med omfattande investeringar. Instrumentet kommer att få en ökad finansiering upp till summan 100 miljoner euro. Pengarna tas från Progressprogrammets budget (gemenskapsprogram för sysselsättning och social solidaritet), och instrumentet tas i bruk den 1 januari 2010 (för en fyraårsperiod). Rådet måste ta till sig detta budskap så att en överenskommelse kan nås inom de närmaste dagarna.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Gönczbetänkandet eftersom jag anser att det är nödvändigt, särskilt under en sysselsättnings- och social kris, att stödja mikrofinansiering genom att ge den en särskild budgetrubrik. Detta är ett specialinstrument i kampen mot bankernas utestängning och fattigdomen. I motsats till vad Europeiska kommissionen föreslår är vi emot idén att omfördela anslag från Progressprogrammet till EU:s instrument för mikrokrediter, eftersom detta skulle skicka ut ett negativt budskap till de ekonomiska aktörerna. Vi måste behålla Progressprogrammet, vilket är inriktat på de mest sårbara grupperna, och det är medlemsstaternas och EU:s delade ansvar att genomföra det på ett effektivt sätt under rådande omständigheter.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Jag är väldigt glad att de allra flesta ledamöterna i parlamentet i dag har godkänt betänkandet om EU-instrumentet för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering. Det planerade mikrokreditsystemet kan bidra avsevärt till skapandet av social sammanhållning och nya arbetstillfällen. Det kan också i hög grad hjälpa till med att dämpa de skadliga effekterna av den finansiella och ekonomiska krisen. Under den globala recessionen är det särskilt viktigt att tillhandahålla nya möjligheter för medborgare som har trängts bort från arbetsmarknaden och den traditionella kreditmarknaden och bana väg för stabilt, långsiktigt egenföretagande. Det är dessutom nödvändigt att det finns ett enkelt finansiellt instrument för dem som bor i missgynnade regioner som vill bli egenföretagare och för de flesta sårbara grupper som, trots den höga risken, låga marginaler och konkursrisken, hjälper företag att komma igång och utvecklas. Den överväldigande majoriteten av arbetstagare i EU är anställda i mikroföretag, småföretag eller medelstora företag.

Detta är skälet till varför man – i syfte att se till att dessa företag inte förlorar, utan i själva verket ökar sin anställningspotential – måste ge lämpligt stöd till dem, vilket, i vissa fall, är så litet att den traditionella banksektorn inte kan ge denna typ av lån. Under dagens omröstning gav Europaparlamentet ett tydligt budskap om att medbeslutandeförfarandet bör slutföras så snart som möjligt så att instrumentet för mikrokrediter kan tas i bruk redan under 2010.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag röstade för betänkandet om instrumentet för mikrokrediter.

Det finns fortfarande mycket vi kan göra för att uppmuntra ungdomar i EU att bli företagare. Den finansiella och ekonomiska krisen har skapat en sysselsättningskris och social kris, och man förutspår att ytterligare 10 miljoner kommer att vara arbetslösa i EU nästa år. Om det någonsin har varit hög tid att vidta åtgärder så är det nu.

I och med att den rådande kreditåstramningen förvärrar läget stöder jag kraftfullt initiativet i betänkandet att tillhandahålla mikrokrediter till arbetslösa eller dem som hotas av arbetslöshet och som har svårt att få banklån för sina affärsidéer. Vi måste emellertid också investera i t.ex. workshopar för ungdomar och företagskuvöser, såväl som utbildningar i entreprenörskap.

Ett heltäckande tillvägagångssätt avseende investeringar för att förbättra sysselsättningssiffrorna och entreprenörskapet är en förutsättning för ett framgångsrikt EU.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag stöder en finansiering av sociala bestämmelser för att hjälpa arbetstagare som har blivit arbetslösa. Detta bör emellertid inte innebära att företag är undantagna från sina sociala och territoriella skyldigheter. Det är inte de offentliga myndigheternas sak att kompensera för detta oacceptabla misslyckande att uppfylla sina skyldigheter. Jag avstår därför från att rösta.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstar för betänkandet om att inrätta ett nytt instrument för mikrokrediter som kommer att hjälpa personer som riskerar att förlora sina jobb att etablera eller utveckla mikroföretag. Dessa definieras som företag med färre än tio anställda och en omsättning på mindre än 2 miljoner euro. Denna finansieringsmöjlighet kommer inledningsvis att vara tillgänglig under fyra år, med start den 1 januari 2010.

Detta kommer att ge personer som har förlorat sina jobb p.g.a. krisen eller som har svårt att få krediter till sitt företag möjlighet att få utbildning, att behålla befintliga jobb och, i vissa fall, t.o.m. skapa nya. Detta kommer att stimulera ekonomin och bidra till att föra oss ur krisen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi kommer att rösta mot förslaget till beslut om inrättande av ett EU-instrument för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering. Vid en tidpunkt då så många europeiska medborgare förlorar sina jobb p.g.a. kapitalismens kris och den fullständiga brist på solidaritet från dem som fortsätter att göra vinster på deras bekostnad, är det dags för EU att ändra sitt liberala förhållningssätt för att lösa problemen.

När vi nu står inför den omätliga profithunger som EU:s liberala dogmatism har skapat behöver vi en politik som skyddar EU:s arbetstagare, skaparna av det välstånd som de berövas på i profitens namn. Detta är alltså ett exempel på den stora profitens EU och på små, godtyckliga allmosor. De fattiga summor som utlovas, den bristande tydligheten avseende fördelningen och den individualistiska logiken bakom det främjade instrumentet är ett bevis på detta. Detta har inget att göra med allmännyttans och den sociala jämlikhetens EU som våra medborgare behöver.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I en tid av kris, när krediten är begränsad och svårtillgänglig, är detta instrument avgörande för att hjälpa små företag samt människor som har förlorat sina arbeten och vill starta egna företag att få tillgång till mikrokrediter. Det är svårt att uppnå dessa mål utan detta stödinstrument. I den aktuella krissituationen är bankerna inte lyhörda för nystartade företags kreditbehov, vilket i de flesta fall gör det omöjligt för dem att komma igång. Med tanke på att miljontals och åter miljontals människor i EU förväntas förlora sina arbeten är det viktigt att skapa incitament så att de personer som blir övertaliga har möjlighet att skapa sig ett nytt liv, och därmed undvika sociala kriser samt minska medlemsstaternas utgifter för sociala stödåtgärder.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den finansiella och ekonomiska krisen, som i första hand orsakades av brittiska och amerikanska spekulanter, leder nu till ökad arbetslöshet i Europa som ett resultat av den ekonomiska nedgången. Det är främst unga människor, som redan löpte stor risk att bli arbetslösa, som har drabbats hårt av den förändrade situationen. Därför är det mycket viktigt att ge dem möjlighet att inleda eller återuppta sina karriärer samt att bana väg för vissa av dem att starta sina egna företag. Jag hoppas att det nya EU-instrumentet för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering – Progress – kommer att ge dem betydande stöd i detta avseende.

Det nya instrumentet gör det också möjligt för oss att ta itu med den pågående kreditkrisen. Förutom räntestöd kommer de personer som startar mikroföretag också att få stöd i form av mentorprogram, utbildning, coaching och kapacitetsuppbyggnad. Jag stöder utskottets initiativ att öka medlen till instrumentet för mikrokrediter med 50 procent, i förhållande till kommissionens förslag, till 150 miljoner euro. Med tanke på de enorma summor som har spenderats för att rädda bankerna är det viktigt att vara generös mot de människor som har drabbats hårdast av krisen. Av alla dessa anledningar röstade jag för betänkandet.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Den 10 november 2009 offentliggjorde Europeiska kommissionen ett förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om inrättande av ett EU-instrument för mikrokrediter. Det hänger samman med kommissionens dokument om förverkligandet av den europeiska återhämtningsplanen och rådets prioriteringar som är: värnande om sysselsättningen, skapande av arbetstillfällen och främjande av rörlighet, kompetenshöjning, anpassning till arbetsmarknadens behov samt förbättring av tillträdet till arbetsmarknaden.

Instrumentet för mikrokrediter förväntas förenkla tillgången till finansiella tjänster för arbetslösa och grupper av företagare som befinner sig i en svår situation. Det är avsett för personer från vissa socialgrupper som inte har den kreditvärdighet som de kommersiella bankerna kräver, men som vill starta företag. Inrättandet av detta stödinstrument, som kommer från EU-medel, har särskilt stor betydelse i en situation där lånenivåerna och värdet på lånen har minskat.

Situationen i lånesektorn visar att den finansiella och ekonomiska krisen håller på att förvandlas till en sysselsättningskris och en social kris. Betänkandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor innehåller

viktiga ändringar av kommissionens förslag, bland annat invändningar mot överföringen av de nödvändiga medlen från Progressprogrammet till EU-instrumentet för mikrokrediter. Föredraganden föreslår att man placerar instrumentet i en särskild budgetpost, och han föreslår även att man ökar budgeten för instrumentet under de kommande fyra åren med 50 miljoner euro. Mot bakgrund av dessa aspekter stöder jag betänkandet.

Evelyn Regner (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstade för resolutionen om att införa ett instrument för mikrokrediter eftersom jag anser att det är av högsta prioritet att anta resolutionen snabbt. Detta kommer att ge missgynnade delar av befolkningen möjlighet att ta lån och hjälpa sig själva. Jag uppmanar dock rådet att inte ta medel från Progressprogrammet. Det är viktigt att det får behålla alla sina medel. Framför allt bör inte EU-medel omplaceras under krisen på bekostnad av samhällets svagaste medlemmar.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jag är nöjd med att Europaparlamentet i dag har beslutat om insatser som innebär att ytterligare lån blir tillgängliga för små företag. Beslutet innebär att 100 miljoner euro kommer att bli tillgängliga på regional och nationell nivå under de kommande fyra åren. Detta är en värdefull och läglig utveckling som kommer att skapa nya möjligheter för många av de personer som har drabbats av den globala recessionen. De åtgärder som har aviserats i dag utgör ett stöd för dem som vill starta nya företag samt tillhandahålla yrkesutbildning – och därmed öka de olika kompetenser som medborgarna kan utnyttja för att starta företag som är mycket viktiga för Europas ekonomi. Vi ser att man i allt större utsträckning tar hänsyn till små och medelstora företag i EU:s politik och lagstiftning. Jag välkomnar den nya utvecklingen och, framför allt, Europaparlamentets bidrag till främjandet av utvecklingen av små företag i ekonomiskt svåra tider.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Progressprogrammet inrättades för att stödja genomförandet av EU:s mål för sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter, i enlighet med den sociala agendan. Syftet med de budgetmedel som är tillgängliga inom programmet är att stimulera omvandlingen och moderniseringen inom de fem områdena sysselsättning, social integration och socialt skydd, arbetsvillkor och lika möjligheter för kvinnor och män.

Just nu håller den finansiella och ekonomiska krisen på att förvandlas till en social kris och en sysselsättningskris. Arbetslösa och personer från socialgrupper som befinner sig i en ofördelaktig situation behöver aktivt stöd och råd om de ska kunna bli oberoende. Progressprogrammet riktar sig till de mest utsatta grupperna, och jag anser att medlemsstaterna och EU bär ansvaret för att programmet genomförs effektivt. EU bör också sträva efter att öka det riktade ekonomiska stödet till nya egenföretagare och grundare av mikroföretag i form av övervakning, utbildning – inklusive yrkesutbildning – och kompetensutveckling.

Syftet med Progress är att bidra till utvecklingen av mikroföretag och den sociala ekonomin. I den nuvarande ekonomiska och finansiella situationen, som kännetecknas av ett minskat låneutbud, ökas det direkta ekonomiskt stödet till nya företagare genom Progressprogrammet. Huvudansvaret för sysselsättning och socialpolitik ligger alltså hos medlemsstaterna, men EU bör ta initiativet till dessa förändringar. Det är nödvändigt att skapa verkliga möjligheter till sysselsättning för alla samt att höja arbetskvaliteten och arbetsproduktiviteten.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Mikrokrediter är ett intressant instrument för att tillhandahålla ekonomiskt stöd under krisen till personer som är arbetslösa eller som riskerar att förlora sina arbeten samt till företag i den sociala ekonomin. Jag röstade mot betänkandet eftersom det inte är säkert att instrumentet kommer att finansieras med nya pengar. Det är möjligt att resurser från det befintliga Progressprogrammet kommer att användas, ett program som lanserades 2007 och som omfattar åtgärder för fattigdomsbekämpning, anti-diskriminering, social inkludering, jämställdhet och sysselsättning. Att ta pengar från ett program för fattigdomsbekämpning för att bekämpa fattigdom är inte en bra strategi.

Framför allt rådet motsätter sig en separat budget. Medlemsstaterna saknar uppenbarligen politiskt mod. För att göra det möjligt att lansera instrumentet i början av 2010 frisätts 25 miljoner euro från EU:s budget för 2010. I nuläget har parlamentet och rådet inte ingått något avtal om finansieringen för de kommande tre åren (2011–2013). Vad EU behöver är en hållbar strategi, i stället för en engångsinjektion som detta initiativ. Instrumentet för mikrokrediter är varken konsekvent eller långsiktigt. Dessutom kan mikrokrediter redan beviljas från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Därför säger jag bestämt ”nej” till betänkandet.

Derek Vaughan (S&D), skriftlig. – (EN) Det här ett mycket bra initiativ som kommer att göra det enklare för personer som har förlorat eller riskerar att förlora sina arbeten att starta egna företag. Europeiska instrumentet Progress för mikrokrediter för sysselsättning och social inkludering kommer att göra upp till

25 000 euro tillgängliga för personer som vill ta lån för att starta eller utveckla mycket små företag och som inte har kunnat få lån på de vanliga marknaderna.

Jag är nöjd med att Europaparlamentet lyckades se till att pengarna inte kom från "Progressprogrammet", som är avsett för att hjälpa utsatta grupper, utan att instrumentet i stället inrättades med medel från 2010 års budget under det första året. De EU-medel på 100 miljoner euro, som är tillgängliga från början av 2010, är precis den sorts hjälp som små företag behöver under finanskrisen när bankerna alltför ovilliga att bevilja lån. Detta kommer att hjälpa företag i hela Wales, och jag är besviken över att mina kolleger från UKIP inte stödde detta progressiva initiativ.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.20 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden med kommissionens ordförande.

Öppna frågor

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Herr talman! Förväntningarna på EU 2020 är höga, inte bara i vår grupp utan också bland EU:s medborgare. De förväntar sig välbefinnande, arbeten och en hållbar och innovativ social marknadsekonomi 2020 såväl som specifika förslag för starka små och medelstora företag samt en öppen europeisk inre marknad, bland annat för kapital och kompetensutveckling. De förväntar sig en 2020-strategi med en stabil, öppen styrelsestruktur inom EU, utan klyffor mellan medlemsstaterna.

Parlamentet vill inte bli informerat först efter att kommissionen och rådet har lagt fram förslag, utan vi vill delta i utvecklingen och genomförandet av 2020-strategin. Hur kommer ni att se till detta, och vilket tidsschema arbetar ni efter? Rådets ordförande har meddelat att avsikten är att nå ett avslut redan i mars. Kommer ni att ta initiativet? Kan vi inom en snar framtid förvänta oss en särskild ram med startpunkter och mål som en grund för parlamentets deltagande i diskussionen? Kan ni meddela oss vilket tidsschema ni arbetar efter och vem som är ansvarig? Är ni "herr 2020"?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) I egenskap av kommissionens ordförande kommer jag tillsammans med mina kolleger i kommissionen att vara ansvarig eftersom detta kommer att vara nästa kommissions huvuduppgift, vilket jag tog upp i mina politiska riktlinjer. Vad beträffar tidsplanen hoppas vi kunna färdigställa ett formellt meddelande till rådets vårmöte, men jag anser att det skulle vara bättre att lägga fram de formella slutsatserna först vid rådets junimöte. Det kommer att vara mitt förslag till Europeiska rådet så att – vilket jag verkligen önskar – parlamentet kan delta fullt ut i strategin.

I Europeiska rådet har det också förekommit en mycket intressant fördiskussion om ekonomin, och jag har uppmuntrat Europeiska rådet att delta fullt ut samt att förstärka förvaltningsmekanismerna. När vi återlanserade Lissabonstrategin för fem år sedan var, som ni vet, några medlemsstater ovilliga att följa vissa rekommendationer i Kokrapporten. I dag finns förutsättningarna för att ha ett förstärkt förvaltningssystem i strategin.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! År 2009 håller på att gå mot sitt slut i en svår situation, med stor arbetslöshet och ekonomiska och budgetmässiga problem. Samtidigt håller femårsperioden för Barrosokommissionen på att gå mot sitt slut. Vilka slutsatser drar ni av de fem första åren om de fem kommande åren, förutsatt att kommissionen godkänns, framför allt vad gäller dessa ekonomiska och sociala frågor? Vad kommer ni att säga till våra medborgare och era kommissionsledamöter angående de saker som bör vara annorlunda under den nya perioden?

Vi bör samarbeta för att fastställa nya prioriteringar när det gäller våra ekonomiska och socialpolitiska mål samt undvika en återgång till den situation som vi just nu befinner oss i. Därför skulle jag återigen vilja fråga

er vilka slutsatser ni drar av de första fem åren och vad ni vill göra annorlunda, bättre och tydligare under de kommande fem åren för att uppfylla EU-medborgarnas önskningar.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) För det första anser jag att det faktum att parlamentet återigen godkände mig är ett tecken på att det finns stöd för de åtgärder vi har vidtagit. Likväl finns det områden som vi måste förändra och förbättra.

Situationen är annorlunda i dag. De akuta sociala behoven är mycket större än tidigare. Som jag har sagt mycket ofta är det viktigaste problemet vi står inför i dag i EU – som vi med största sannolikhet kommer att stå inför ännu ett tag – arbetslösheten. Vi måste inte bara hitta nya källor till tillväxt utan också undersöka vad som var fel i den förra tillväxtmodellen.

Det var uppenbart att den förra tillväxtmodellen var föråldrad. Även om den skapade några artificiella bubblor – inte bara i finanssektorn utan också i andra sektorer – var den inte hållbar från energi- och klimatsynpunkt. Detta är fokus i min strategi – som jag lade fram för parlamentet och som jag hoppas få utveckla tillsammans med nästa kommission, givetvis i mycket nära samarbete med parlamentet.

Hannes Swoboda, *för S&D-gruppen*. – (DE) Herr Barroso! Jag skulle vilja ställa ytterligare en kort fråga. Om vi under utfrågningarna i parlamentet anser att fördelningen av ansvarsområdena inte uppfyller målen helt och hållet och lägger fram förslag till förändring av ansvarsområdena, är ni beredd att ta hänsyn till våra invändningar och genomföra ändringar? Kommer ni att förkasta alla invändningar, eller är ni beredd att acceptera dem?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Det är tydligt fastställt i Lissabonfördraget att den interna organisationen av kollegiets och kommissionens avdelningar är kommissionens ansvar.

Jag är alltid beredd att lyssna på era förslag och era kommentarer. I själva verket är några av nyheterna ett resultat av debatter med er grupp och andra grupper. Jag räknar med att ni respekterar kommissionens befogenheter fullt ut precis som jag alltid kommer att respektera parlamentets befogenheter.

Jag är alltid öppen för att lyssna på era förslag, men jag anser att vi bör koncentrera oss mer på viktiga politiska frågor. Vad gäller organisationen av kommissionen menar jag att efter fem års dagligt arbete i kommissionen känner jag väl till de bästa sätten att fördela resurserna inom kommissionen på.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen*. – (NL) Herr talman! Min fråga handlar om situationen i Grekland. Den är givetvis mycket allvarlig med ett budgetunderskott på 12,7 procent och en statsskuld som är på väg mot 130 procent. Det är exakt samma situation jag ställdes inför i Belgien när jag i unga år blev budgetminister 1985. Siffrorna var exakt samma – jag kommer aldrig att glömma dem – 12,7 procents budgetunderskott. Grekland måste givetvis arbeta hårt och genomföra de reformer man hittills inte har genomfört. Även vi kan göra någonting. Vi kan göra det möjligt att minska de kostnader som hänger samman med olika medlemsstaters budgetunderskott genom att, sent omsider, inrätta en europeisk obligationsmarknad som täcker en stor del av statsskulden. Just nu betalar vi åtskilliga hundratals miljoner euro för mycket i ränta på våra statsskulder på grund av att det inte finns någon europeisk obligationsmarknad och att alla obligationsmarknader fortfarande är uppdelade, vilket leder till en enorm brist på likviditet. Min fråga är huruvida ni kommer att vidta några åtgärder och sent omsider inrätta en europeisk obligationsmarknad. Detta eliminerar bevisligen inte behovet av att Grekland anstränger sig, men det kan vara en hjälp.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag blev mycket lugnad av premiärminister Giorgos Papandreous åtagande i går att minska budgetunderskottet och statsskulden genom varaktiga utgiftsminskningar och inkomstökningar. Vi anser att den aktuella budgeten för 2010 som just nu diskuteras i det grekiska parlamentet och premiärminister Papandreous uttalanden är ett steg i rätt riktning. Jag har följt situationen mycket noggrant för den här regeringen och den förra regeringen, dvs. frågan om de offentliga finanserna.

Vi var också mycket imponerade av den grekiske premiärministerns uppriktiga redovisning vid europeiska rådets senaste möte. Han är fullt medveten om problemet, och han har visat oss att han är fast besluten att ta itu med det. I januari kommer Grekland att lägga fram ett uppdaterat stabilitetsprogram för kommissionen, i enlighet med stabilitets- och tillväxtpakten. Jag litar på att programmet kommer att innehålla konkreta åtgärder för att stärka den finanspolitiska korrigeringen under 2010 och garantera varaktig konsolidering av de offentliga finanserna. Kommissionen kommer givetvis att fortsätta att mycket noga övervaka den makroekonomiska och finanspolitiska situationen samt genomförandet av åtgärderna i Grekland.

Samtidigt anser jag inte att det är lämpligt att utgå från möjliga scenarion på detta stadium. Vi anser att Grekland numera vidtar lämpliga åtgärder och att vi bör stödja Grekland i förstärkningen av dessa åtgärder.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! För att återgå till vad jag sade skulle en europeisk obligationsmarknad kunna hjälpa Grekland. Detta eliminerar inte på något sätt Greklands behov av att genomföra reformer, men det hjälper även alla andra EU-medlemsstater eftersom det innebär mycket lägre räntor på skulder. Låt oss jämföra räntorna i Tyskland och USA. Amerikanerna betalar 0,4 procent lägre ränta på sina obligationer än tyskarna trots att de tyska offentliga finanserna är mycket sundare. Det är ett bevis på att vi omedelbart behöver genomföra detta. Jag förväntar mig att kommissionen gör det.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) På detta stadium överväger vi inte den sorts åtgärder som föreslagits. Jag anser personligen att det inte är särskilt lämpligt att sammankoppla denna sorts förslag med den specifika situationen i Grekland i dag eftersom det kan ge felaktiga signaler.

Låt oss vara ärliga. Grekland och länderna i euroområdet har särskilda skyldigheter när det handlar om att genomföra villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten. Det är mycket viktigt för dem och framför allt för deras egen ekonomi, men det är också viktigt för andra. Att ta upp denna fråga just nu och föreslå att det kan finnas en annan lösning förutom Greklands egna insatser är enligt min åsikt inte det bästa sättet att hjälpa våra grekiska vänner att beslutsamt genomföra de åtgärder som premiärminister Giorgos Papandreou har aviserat.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Jag skulle vilja fråga er i dag om nästa kommissions sammansättning. Vi menar att de ansvarsområden som ni har lagt fram tyder på att ni organiserar kommissionen på ett sätt som ger er själv mycket makt. Vi är förvånade över att ni vill avskaffa arbetsgrupperna med kommissionens ledamöter. Enligt vår åsikt har dessa grupper uppnått goda resultat under den föregående valperioden. Vi är också förvånade över att vissa ansvarsområden har delats upp på ett sätt som är oförståeligt för oss. Det är ett mysterium för oss hur ni kommer att hantera ansvarsuppdelningen mellan Viviane Reding och Cecilia Malmström. Det verkar enligt oss som att Cecilia Malmström kommer att skapa ett slags säkerhetspolis-kontor. Jag har definitivt ingenting emot att klimatet blir ett eget ansvarsområde. Om ni utser en kommissionsledamot med ansvar för klimatfrågor bör ni dock också visa att hon har reell makt och att hon kommer att ha tillträde till områden som energi, industri, transport, miljö och jordbruk. Vi anser inte att det är så.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Två olika frågor: en om ansvarsområdena rättvisa och säkerhet och den andra om klimatet. Vad gäller rättvisa och säkerhet har jag vidarebefordrat förslaget från många av er i parlamentet om ett särskilt ansvarsområde med större fokus på grundläggande rättigheter. Om kommissionsledamot Viviane Reding blir godkänd av er kommer hon därmed att bli kommissionsledamot med ansvar för rättvisa, grundläggande rättigheter och medborgarskap.

Det kommer också att finnas en kommissionsledamot med ansvar för inrikesfrågor, vilket i grund och botten är vad som sker i de flesta, om inte alla, medlemsstater – det finns en inrikes- och en justitieminister. Jag anser att det är mycket mer effektivt eftersom de kan arbeta tillsammans med sina kolleger i respektive råd. Det kommer också att vara mycket bättre vad gäller arbetsbördan eftersom vi, som ni vet, just har godkänt Stockholmsprogrammet. Det är ett mycket ambitiöst program, och parlamentet har numera många viktiga befogenheter i det. Därmed är det fullständigt berättigat med två olika kommissionsledamöter. Det har ingenting att göra med ordförandens roll i det här fallet. Det har ingenting att göra med kommissionsordförandens roll. Det har att göra med behovet av att ha någon form av arbetsdelning inom ett så viktigt område. Jag skulle vilja att kommissionsledamoten med ansvar för grundläggande rättigheter har hand om säkerhetsfrågor, och jag skulle vilja att kommissionsledamoten med ansvar för säkerhet sköter sitt arbete samtidigt som hon respekterar grundläggande rättigheter och frihetsandan i EU.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Jag skulle vilja upprepa min tidigare fråga. Hur kan kommissionsledamoten med ansvar för klimat bli någon att räkna med och hur kan hon hävda sig om detta, mot bakgrund av det andra alternativet, inte återspeglas i sammansättningen? För det andra finns det även en annan fråga som enligt oss är helt oresonlig, och det är att miljövänlig genteknik, som ni är positiv till, numera ingår i ansvarsområdet hälsa i stället för miljö eller jordbruk. Vi skulle vilja att ni förklarar detta.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag är glad över att ni är nöjda med inrättandet av en kommissionsledamot med ansvar för klimatförändringar. Hon kommer att ha mycket att göra eftersom vi har insett att Köpenhamn inte är slutet. Det kommer att återstå mycket att göra efter Köpenhamn.

Hennes huvuduppgifter kommer att vara att integrera klimatförändringarna i alla kommissionens avdelningar – inte enbart de ni har nämnt, utan många andra. Det finns i stort sett inget politikområde i EU som inte påverkar klimatåtgärderna: från jordbruk till forskning, från näringsliv till havsfrågor. Det är hennes uppgift.

Hon kommer att förfoga över ett engagerat generaldirektorat för klimatförändringar. Jag vill att kommissionsledamoten med ansvar för klimatförändringar ska ha tillgång till vissa verktyg för att genomföra sin politik, men givetvis måste hon göra det i samarbete med andra kommissionsledamöter – nämligen kommissionsledamoten med ansvar för miljö, kommissionsledamoten med ansvar för energi med flera – eftersom det är ett oerhört viktigt politikområde som har en mycket viktig yttre dimension.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja be om er analys av toppmötet mellan EU och Ukraina som ägde rum för nästan fjorton dagar sedan. Samtidigt skulle jag vilja ta upp två frågor. När jag var i Kiev fick jag veta att EU vägrade att acceptera en hänvisning till Ukrainas europeiska identitet i slutförklaringen. Jag tänker inte dölja att det förvånar mig mycket eftersom jag anser att frågan om Ukrainas europeiska identitet inte bör vara föremål för dispyter. För det andra fick jag veta i Kiev att vår EU-delegation vägrade att lägga kransar på monumentet över offren för den ukrainska hungersnöden, vilket är brukligt för alla diplomater som besöker Ukraina. Jag måste säga att dessa två saker förvånar mig mycket.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag anser att mötet vi hade med Ukraina var framgångsrikt. Ärligt talat måste våra ukrainska vänner göra mer om de vill ha mer hjälp från oss.

Jag har lagt ner mer tid på att arbeta med ukrainska frågor än på de flesta medlemsstaterna i EU, vilket visar hur mycket vi uppmärksammar ukrainska problem. Det är ett land som står oss mycket nära och som vi vill stå ännu närmare. Därför har vi erbjudit dem ett uttömmande och innovativt associeringsavtal mellan EU och Ukraina. Det är den högsta statusen vi kan ge ett land förutom medlemskap, vilket inte är möjligt i nuläget.

Det förekom vissa diskussioner, men om ni ser på de definitiva slutsatserna har man tydligt bekräftat att Ukraina är ett europeiskt land. Ukraina är bundet till samma europeiska värderingar, och vi vill stå Ukraina närmare. Jag anser att det var ett produktivt möte, men vi kan ärligt talat inte förvänta oss att en ny status ska skapas för Ukraina varje gång ett toppmöte äger rum.

Det sista toppmötet före detta var i Paris. Vi beviljade Ukraina möjlighet till associeringsavtal, men vi kan inte skapa en ny status vid varje toppmöte, och vi hade en mycket ärlig, öppen och vänskaplig diskussion med president Viktor Jusjtjenko och de andra deltagarna om detta.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr kommissionsordförande! Jag har en fråga till er om Tobinskatten. Denna skatt är ett bra förslag, men ingen har ännu infört den. Alla säger att den aldrig kommer att införas om inte alla medlemsstater gör det samtidigt. Jag är rädd att detta, efter beslutet på EU-toppmötet som jag välkomnar, återigen kommer att flyttas fram, eftersom vi inte börjar samtidigt.

Jag skulle vilja veta er åsikt angående detta och hur stor chans ni anser att det är att Tobinskatten införs.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Om det finns en global skatt för ekonomiska transaktioner bör vi stödja den. Jag stödde personligen detta under diskussionerna i Europeiska rådet. Europeiska rådet bad kommissionen att lägga fram några idéer om detta, och vi håller på att utarbeta det.

Någonting annat som jag personligen anser hänger samman med frågan om innovativ finansiering är att om vi vill uppfylla våra krav angående kampen mot klimatförändringarna kan det inte bara ske med pengar från våra budgetar. Det är uppenbart att våra budgetar är så pressade att enbart våra nationella budgetar inte kan tillhandahålla tillräckligt med resurser för kampen mot klimatförändringarna. Vi måste tänka ut innovativa finansieringssätt. Jag anser att en global skatt på ekonomiska transaktioner är en mycket god idé, och vi arbetar med att lägga fram ett förslag inom området vid en lämplig tidpunkt. Jag hoppas att nästa kommission kommer att lägga fram några förslag angående detta.

Paul Nuttall, för EFD-gruppen. – (EN) Herr Barroso! Vi hörde nyligen att Corus stålverk i Teeside i norra England kommer att läggas ned. Det beror på EU:s mål att minska koldioxidutsläppen med 20 procent. Tack vare koldioxidkrediterna har Corus inte längre råd att sysselsätta över 5 000 stålarbetare, inklusive leverantörer. Vi har också spektaklet med den brittiska regeringen som medger att dess händer är bakbundna i denna fråga på grund av EU:s straffrättsliga konkurrenslagstiftning.

Corus' verkliga vinst genom att stoppa produktionen i Teeside är den besparing företaget gör på de utsläppsrätter för koldioxid som EU har fördelat inom sitt system för handel med utsläppsrätter. Detta

kommer att vara värt upp till 600 miljoner brittiska pund under de kommande tre åren. Men vilken överraskning – gissa vad: chefen för FN:s mellanstatliga panel för klimatförändringar (IPCC) är också chef för Tata Foundation, och vi bör därmed fråga oss: varför? Därför att Tata äger Corus.

(Protester från kammaren)

Jag skulle vilja fråga om det numera är officiell EU-politik att ge företag incitament att stänga ned anläggningar såsom Teeside för att kunna utlokalisera sin verksamhet till länder som Indien, eller är det ett mer personligt intresse som det handlar om i detta fall?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag kan inte kommentera er antydning. Om jag var inblandad skulle jag ta saken till domstol.

När det gäller er fråga sade ni att den brittiska regeringen sade att detta var EU:s ståndpunkt. Jag vet inte någonting om uttalandet, men låt mig berätta för er att om det är någon regering som har utövat påtryckningar på EU för ambitiösa mål i kampen mot klimatförändringar är det just regeringen i ert land, oavsett om ni tycker om det eller ej.

Dagens gemensamma agenda i EU är att minska de globala utsläppen av växthusgaser. Detta har vissa konsekvenser för vår industri. Vi vill att industrin stannar i Europa, men vi vill ha en energisnålare och miljövänligare industri.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Ni svarade inte på min fråga. Frågan var nämligen om det numera är officiell EU-politik att ge företag incitament att stänga ned anläggningar såsom Teeside och utlokalisera sin verksamhet till länder som Indien? Ni svarade inte på frågan. Skulle ni vilja vara snäll och svara på den?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag svarar "nej".

Talmannen. – Kolleger! Det blåa kortet kan inte användas nu eftersom det är en diskussion mellan två personer. Det är mycket svårt att använda det blåa kortet för ytterligare en fråga nu eftersom jag inte vet vem av de två personerna det är avsett för. Jag beklagar detta. Det kommer givetvis att kunna användas under andra debatter.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Herr talman! Europeiska kommissionen gjorde, som en reaktion på folkomröstningen om minareter i Schweiz, ett uttalande som minst sagt är oroväckande och tvetydigt. Den ansåg sig vara tvungen att, till förmån för de medlemsstater som kan vara frestade att fatta liknande beslut, bekräfta behovet av att "respektera grundläggande rättigheter såsom religionsfrihet". Detta illa dolda hot kräver vissa förklaringar från er sida, eftersom opinionsundersökningar visar att den stora majoriteten européer hade röstat i en sådan omröstning om det hade varit ett alternativ i deras respektive medlemsstater.

Har medlemsstaterna rätt att genomföra en folkomröstning som på alla sätt är identisk med den som genomfördes i Schweiz den 29 november? Skulle kommissionen motsätta sig medborgarnas suveräna beslut om de fick rösta som medborgarna i Schweiz fick? Om, vilket vi tror, EU i dag är mer en totalitär än demokratisk union är det hög tid att detta erkänns.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Medlemsstaterna har suverän rätt att bestämma, i enlighet med sina grundlagar, hur de vill rådfråga sina medborgare direkt. Jag kommer inte att göra några hypotetiska uttalanden om hypotetiska folkomröstningar. Jag kan dock berätta för er att medlemsstaterna fattar sina egna beslut i dessa frågor. Därför kommer jag inte att på förhand döma en folkomröstning i ett land eller reaktionen på en folkomröstning organiserad av kommissionen.

Kommissionen har befogenhet att kontrollera medlemsstaternas åtgärder och beslut vad gäller tillämpningen av EU-lagstiftningen. I detta fall har kommissionen inte bara rätt, utan den är också skyldig att meddela sin ståndpunkt.

Marine Le Pen (NI). – (FR) Herr Barroso! Frågan var dock tydlig. Jag frågade inte er om en hypotetisk folkomröstning utan om en folkomröstning som på alla sätt är identisk med folkomröstningen för de schweiziska medborgarna.

Om en av EU:s medlemsstater, i en helt identisk folkomröstning, ställde den fråga som ställdes till de schweiziska medborgarna, hur skulle kommissionen reagera? Har de rätt att göra det? Skulle kommissionen motsätta sig det suveräna folkets beslut om det bestämde sig för att rösta som det schweiziska folket gjorde? Frågan är tydlig.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Fru Le Pen! Ni ställer en hypotetisk fråga. Min franska är inte lika bra som er, men när ni säger "om" betyder det att det är en hypotetisk fråga. "Om det var en folkomröstning", det är en hypotetisk fråga.

(Applåder)

Jag brukar inte svara på hypotetiska frågor. Verkligheten är redan tillräckligt komplex. Jag kan dock meddela er att kommissionen är emot alla former av diskriminering, inklusive alla former av diskriminering på grund av religion. Det är vår ståndpunkt, och den är tydlig. Det är inte bara kommissionens ståndpunkt utan alla demokratiska medlemsstaters ståndpunkt.

Därmed kommer jag inte att uttala mig om en hypotetisk folkomröstning.

EU-2020

David Casa (PPE). – (MT) Jag hade för avsikt att ställa en fråga om kommissionen till kommissionens ordförande. Den socialdemokratiska gruppen gjorde dock ett inlägg i dag om den utfrågning som vi har med kommissionsledamöterna. Jag hoppas att den socialdemokratiska gruppen inte kommer att börja leka med de ansvarsområden som tilldelats de nominerade kommissionsledamöterna. Vi har inte behörighet att ändra kommissionsledamöternas ansvarsområden eftersom det faller under kommissionsordförandens exklusiva behörighet. De utvalda personerna, från vår grupp, samt från liberalerna och den socialdemokratiska gruppen, är alla mycket kompetenta personer, och vi bör inte ha behörighet att framdeles börja diskutera, före utfrågningen, om vi kan ändra kommissionsledamöternas ansvarsområden. Jag är medveten om att detta inte var ämnet, men efter den socialdemokratiska gruppens inlägg ansåg jag mig vara tvungen att göra detta inlägg.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Det var ingen fråga så jag behöver inte svara, men eftersom jag har möjlighet kommer jag bara att säga följande.

Principen om lojalitet mellan de olika institutionerna är mycket viktig. Även nu när vi har ett nytt fördrag bör vi respektera varje institutions befogenheter. Jag talade om för er hur viktigt det är med en särskild förbindelse mellan kommissionen och parlamentet, och jag kommer att arbeta för det. Det betyder givetvis att vi respekterar varje institutions befogenheter inom dess eget område i enlighet med fördragen.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! I början av anförandet hänvisade kommissionsordföranden till vad som var fel i tidigare modeller. Vad som säkerligen är fel är att kommissionen har haft några bra program, men medlemsstaterna gör precis som de vill. Med andra ord räcker det inte med morot och piska för att vägleda medlemsstaterna.

Jag lade också märke till att 2020-dokumentet inte innehåller några innovativa idéer angående vägledningen av medlemsstaterna. Jag skulle vilja fråga huruvida kommissionen har för avsikt att använda varningarna i artikel 121 i Lissabonfördraget om en medlemsstat inte följer eller inte vill följa idéerna i 2020-strategin.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Tack för er fråga och för avsikten med er fråga.

Min avsikt är att föreslå en förstärkning av det ekonomiska styret i EU för medlemsstaterna. Jag menar att vi har möjlighet att göra det nu. Uppriktigt sagt har de vägrat att göra det många gånger tidigare. Ni har troligtvis läst en aktuell intervju med en av mina företrädare, Jacques Delors, som sade att medlemsstaterna förkastade hans förslag om förstärkt samarbete i sociala frågor 1993.

Det var intressant, och jag kontrollerade vad jag sade när jag var utrikesminister i mitt hemland. Jag var en av dem stödde ett förstärkt samarbete mellan medlemsstaterna inom detta område. Tyvärr var det inte möjligt.

Vid översynen av Lissabonstrategin lade vi fram ett förslag som grundades på Wim Kok-rapporten, och det förkastades av medlemsstaterna. Jag anser att det numera finns en mycket större medvetenhet om behovet av verklig samordning för att kunna ta itu med krisen. Jag kommer att kämpa för detta, men vi behöver givetvis medlemsstaternas stöd för att kunna uppnå detta. Vi behöver dem eftersom en del av politiken bedrivs på nationell nivå och en del på gemenskapsnivå.

Jag är nöjd med den första diskussionen med Europeiska rådet. Den nye rådsordföranden Herman Van Rompuy har redan meddelat att han vill ha en informell diskussion i början av februari. Jag hoppas att detta kommer att vara ett sätt att få Europeiska rådet att engagera sig mer för att stärka förvaltningen i EU 2020-strategin.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr Barroso! Lissabonstrategin har haft sin tid. EU kommer därför inte att vara den mest konkurrenskraftiga ekonomin från den 1 januari. Var snäll och ursäkta mina hårda ord, men man kan nästan tala om en utopi. I nuläget behöver vi se till att EU, under de kommande åren, under 2010, är mer en oas av lugn för Europas företagare och medborgare.

I detta avseende läser jag i det pm som ni har lagt fram för oss i dag att ni talar om att internationalisera små och medelstora företag, de främsta skaparna av arbetstillfällen i EU. Anser ni inte att det mest brådskande kravet i dag är att stabilisera situationen, att lugna folket? Kan ni dessutom i dag garantera att kommissionen kommer att motsätta sig alla former av regleringshysteri och att den, dagligen och i all sin politik, kommer att tillämpa principen eller strategin "Tänk småskaligt först"?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Tack, fru Ries. Det var en av min kommissions prioriteringar, men det är också en prioritering för den nuvarande kommissionen och det kommer säkerligen även att vara en prioritering för nästa kommission. Små och medelstora företag skapar arbetstillfällen. Vi inrättade småföretagsakten mot bakgrund av principen – "Tänk småskaligt först" – som ni talar om, och vi håller på att utarbeta ett program för att minska de administrativa bördorna, framför allt för små och medelstora företag. Det är därför fullbordandet av den inre marknaden är centralt i våra prioriteringar eftersom det finns potential och en internationell dimension att utnyttja. Sanningen är nämligen att våra små och medelstora företag alltjämt ställs inför ett antal hinder när de försöker att arbeta mot andra marknader. Därför anser jag att detta är en av prioriteringarna i den nya strategin, i 2020-strategin. Det är just en strategi som är närmare sammankopplad med den internationella dimensionen eftersom globaliseringens effekter märks av i dag, och det är bara genom att agera aggressivt och aktivt som vi kan vinna slaget om konkurrensen.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag skulle vilja ge en förklaring i samband med en mycket viktig fråga från Frédérique Ries. Vi började utarbeta talarlistan kl. 15.00, när vi inledde denna punkt. Jag har cirka 30 personer på listan, i den ordning ni tog era blåa kort. Givetvis kan vi lägga till fler talare på listan, men det kommer att vara omöjligt för dem att tala under denna punkt.

Om ni vill kan ni behålla era blåa kort, och Isabelle Durant kommer att vara nästa talare under en minut. Vi kan försöka att lägga till de återstående ledamöterna som vill tala, men jag kan ärligt säga er att det är omöjligt att ha så många talare. Jag har cirka 30.

Vi började ta itu med listan kl. 15.00. Om några andra ledamöter vill lägga till sina namn, var vänliga håll er till en minut.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsordförande! Jag skulle vilja fråga er, inom ramen för 2020-strategin och framför allt inom ramen för systemet för förbättrade styrelseformer, hur ni önskar ta itu med lobbyfrågan. Ni vet, precis som jag, att om en 2020-strategi utarbetas kommer det oundvikligen att förekomma lobbyverksamhet överallt. Lobbyverksamhet äger rum precis överallt. Det bedrivs lobbyverksamhet gentemot kommissionen, parlamentet och rådet.

Som ni också vet hålls en interinstitutionell debatt om lobbyfrågan i dag. Siim Kallas var ansvarig för denna fråga i den förra kommissionen. Jag skulle vilja att ni berättar för mig vem som kommer att ha ansvar för lobbyfrågan i kommissionen, och vilka hans eller hennes befogenheter kommer att vara. Önskar ni göra framsteg mot – vilket jag och andra ledamöter i den interinstitutionella gruppen hoppas – ett system med obligatorisk registrering för lobbyverksamheter?

Detta är villkoret för öppenheten, och det är också, enligt min åsikt, villkoret för våra medborgares stöd. De måste kunna förstå hur besluten fattas på EU-nivå av kommissionen, rådet och parlamentet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman! Detta är ett välkänt problem, ett mycket viktigt problem, och jag är stolt över att vi har gjort framsteg under den här kommissionens mandatperiod. Som ni nämnde har kommissionsledamoten och vice ordföranden Siim Kallas gjort mycket inom detta område, och vi har gjort framsteg med registreringssystemet för lobbyverksamheter.

Enligt min åsikt bör det dock erkännas att det bästa sättet att ta itu med detta problem är att vara öppen, inte att dölja information. Det är helt naturligt! Det är helt naturligt i ett öppet samhälle och i en öppen ekonomi att uttrycka olika, ibland motstridiga, intressen.

Det är inom dessa ramar som kommissionen kommer att genomföra sitt arbete: dess förbindelser med företrädare för de olika intressena – företagets och fackföreningarnas intressen samt i vissa fall intressena för sakfrågor – kommer att bli öppnare.

Den person som är ansvarig för dessa frågor inom kommissionen, om ni vill vara snälla och ge honom ert stöd, kommer att vara kommissionsledamoten och vice ordföranden Maroš Šefčovič. Det är honom som förvaltningen kommer att utse för att genomföra denna uppgift i den nya kommissionen.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Kommissionsordförande Barroso! Jag välkomnar er vision för 2020. Ni visar att även under de mörka dagarna av recession kan man drömma om Utopia. Jag välkomnar era kommentarer om europeiska forskningsområden. Jag företräder Cambridge, som är sätet för den ledande forskningsgrupp som redan har haft stora framgångar inom högteknologi, grön teknik och bioteknik. Om vi ska förvandla era drömmar till någonting som liknar verklighet kan vi göra det genom att lyssna till och lära från Cambridge-erfarenheten. Forskningen behöver medel; innovativa företag behöver medel; innovation i världsklass behöver medel i världsklass.

Förra veckan träffade jag företrädare för Wellcome Trust, som är Storbritanniens största välgörenhetsorganisation och som förra året donerade 750 miljoner euro till medicinsk forskning. De kom till Bryssel för att berätta för parlamentet att om vi godkänner lagstiftningen, enligt förslaget, om alternativa investeringar kommer vi att minska medlen till deras organisation med två tredjedelar. Snälla, säg inte en sak och gör en annan.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Gratulationer till Cambridge. Jag anser att Cambridge är ett av de bästa universiteten i Europa och i världen. Det är just på grund av att vi inte har så många Cambridge i Europa som vi har arbetat hårt för att skapa ett verkligt europeiskt forskningsområde. Cambridge och andra viktiga universitet i Europa är nämligen relativt internationella. De kan attrahera mycket viktiga medel, men andra länder, framför allt små länder och vissa av de fattigaste länderna har inte sådana resurser. Det är anledningen till att vi inte bara behöver privat finansiering som de former ni nämnde, och jag välkomnar givetvis alla stiftelsers arbete såsom de ni nämnde, utan vi behöver också offentlig finansiering från medlemsstaterna och från EU-budgeten. Det kommer att vara en av de punkter jag har för avsikt att ta med i nästa EU-budget.

Vad gäller kopplingen till alternativa fondförvaltare kan jag inte se denna koppling. Jag anser att vi inte enbart bör använda en sak eller den andra. Vi menar att det är viktigt att ha förnuftiga regler för produkterna på finansmarknaderna med tanke på vad som hände även i ert land. Det var i ert land som det största statliga stödet någonsin i EU:s historia delades ut, just på grund av problemen på finansmarknaderna.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr Barroso! Tillåt mig säga att samtidigt som de ambitiösa målen i 2020-strategin diskuteras finns det vissa länder, som Grekland, som kommer att gå med i denna strategi på ofördelaktiga villkor, med enorma ekonomiska problem och hög arbetslöshet.

I går aviserade premiärministern åtgärder som han hoppas kommer att minska underskottet. Aten håller andan i väntan på marknadernas reaktion och olika företags bedömning. Jag lyssnade på ert svar på en tidigare fråga, och jag har läst dagens uttalanden av Joaquín Almunia. Jag skulle vilja fråga er hur kommissionen, förutom att övervaka det offentliga underskottet, kan hjälpa Grekland att ta itu med problemet?

Och för det andra, hur tar man, inom ramen för 2020-strategin, itu med sådana nationella särdrag så att liknande problem inte uppstår?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första är vår idé just att nationella program, men också horisontella program som omfattar hela gemenskapen, ska ingå i 2020-strategin.

Vi kommer att be alla medlemsstater att lägga fram särskilda, förenklade mål för respektive land som utgår från deras olika förhållanden. Som ni har nämnt befinner sig Grekland i dag i en särskild situation, och vi är mycket uppmärksamma på den. Grekland kommer givetvis att fortsätta att gynnas av sammanhållningsfonderna eftersom det är ett av de länder som gynnas av sammanhållningsfonderna, som inte ingår i EU 2020-strategin.

Det är dock viktigt att förstå varför länder som Grekland måste korrigera sina underskott och sina enorma skulder. De räntor länderna betalar för sina skulder är pengar som de inte kan använda till sina sjukhus eller skolor i framtiden. Det är inte på grund av att vi är fixerade vid idén om sträng makroekonomisk disciplin som vi rekommenderar medlemsstaterna att inte ha höga underskott och skulder utan för att vi tänker på sociala utgifter och på att bemöta folks oro.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Herr talman, kommissionsordförande Barroso! Jag skulle vilja ställa en fråga till er angående framtiden för bilsektorn som verkligen kommer att vara en av de viktigaste industrisektorerna även efter 2020. Några av våra kronjuveler kommer att säljas till Kina, vilket är en ovälkommen utveckling.

Enligt min åsikt är det inte på några sätt försent att förhindra detta, men för att göra det måste vi, ni och den nya kommissionen skynda oss på. Vi måste mobilisera mer resurser till forskning och utveckling, med större fokus på bilsektorn, och vi måste också givetvis mobilisera mer ekonomiska resurser från Europeiska investeringsbanken. Som jag ser det är detta det enda sättet att se till att vårt nuvarande oljeberoende inte ersätts med ett framtida beroende av kinesiska elektriska batterier, till exempel. Min fråga är följaktligen: är ni och kommissionen beredda att anta en samordnande roll på kort sikt, bland annat i Opelärendet, så att vi tillsammans beslutsamt kan fokusera på ny, miljövänlig teknik i bilsektorn?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) I Opelärendet har, som ni vet, kommissionen hållit fast vid en viktig ståndpunkt, nämligen främjandet av de nödvändiga mötena mellan de olika berörda länderna och företagen.

När det gäller bilindustrin finns det ett problem med överkapacitet i Europa och i världen. Framtiden ligger därmed exakt i det som er fråga antyder, nämligen att hitta nya sätt och nya tekniker, dvs. att utveckla renare bilar. Vi har stött denna idé, inte bara i termer av idéer utan också i termer av finansiering.

Europeiska investeringsbanken har med vårt fulla stöd, som ni vet, inrättat ett särskilt instrument för detta. Detta är en av prioriteringarna under nästa mandatperiod: att i Europa utveckla en miljövänligare bilindustri som är mer avancerad tekniskt sett. På så sätt kan vi behålla en ledande ställning inom bilindustrin i världen.

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Kommissionsordförande Barroso! Europeiska nätverket mot fattigdom (EAPN) beskrev ert samrådsdokument om 2020-strategin som ett steg tillbaka från upprepade åtaganden av Europeiska rådet att förstärka den sociala dimensionen.

I ert dokument nämner ni flexicurity och utbildning. Ni borde veta att den här sidan av kammaren inte kan acceptera en strategi som saknar ett socialt innehåll. År 2010 kommer att vara Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. Bör ni inte göra kampen mot fattigdom och utestängning till det centrala i 2020-strategin?

En tredjedel av alla arbetstillfällen som har skapats i EU sedan 2000 är inom hälso- och sjukvården, socialtjänsten samt arbetsförmedlingen, vilket innebär att bidraget till bekämpningen av fattigdomen har fördubblats samt att tjänster tillhandahålls och arbetstillfällen skapas. Bör man följaktligen inte sätta upp mål för tillhandahållandet av sociala tjänster av hög kvalitet i 2020-strategin?

Talmannen. – Tack kollega, men var snäll och ställ inte två frågor på en minut eftersom det är mycket svårt för kommissionsordförande José Manuel Barroso att besvara två frågor på en minut.

Vilken fråga föredrar ni – den första eller den andra?

Kolleger, detta är mycket viktigt.

Stephen Hughes (S&D). – (EN) Herr talman! I själva verket ställde jag tre frågor, och tre "ja" duger bra!

(Skratt)

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack så mycket för er förståelse. Jag kommer att försöka välja den bästa frågan!

Mitt ärliga svar är följande: detta är ett samrådsdokument. Det är inte en strategi ännu, och jag välkomnar verkligen era idéer.

Låt mig berätta min personliga åsikt för er. Ja, vi måste göra mer för att bekämpa fattigdom och social utestängning, men vi behöver medlemsstaternas stöd för detta. Jag kan berätta för er att jag föreslog konkreta åtgärder många gånger och fick ett högljutt "nej" till svar med argumentet att vissa medlemsstater ser sociala frågor som någonting för dem och inte för EU.

Det är en intressant debatt. Låt oss se om vi är överens i denna fråga. Jag förväntar mig verkligen ert stöd eftersom vi, som ni vet, också behöver instrument på EU-nivå som kompletterar de nationella instrumenten för att bekämpa social utestängning och fattigdom. Jag delger er den ståndpunkt jag kommer att försvara. Jag hoppas att medlemsstaterna kommer att vara beredda att stödja denna åsikt.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Herr kommissionsordförande! Genomförandet av Lissabonstrategin går inte särskilt bra. Hur har ni för avsikt att ändra dokumentet om EU 2020-strategin för att uppnå dess mål? Planerar ni att utarbeta någonting som liknar ett program för att genomföra strategin, ett separat dokument

för kommissionens femåriga mandatperiod, där det fastställs vilka åtgärder som ska genomföras? Jag anser att det är en bra idé. Vi kan övervaka strategin och samtidigt meddela kommissionen vad som har genomförts.

Slutligen tillåter jag mig själv att göra en anmärkning: jag anser att den tillåtna tiden för sociala samråd, dvs. tidsfristen som är satt till den 15 januari, är för kort. Vi bör behandla våra arbetsmarknadsparter mer seriöst. De ska genomföra strategin, och de bör ha mer tid att delta i samråden.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Tidsfristen är tidsfristen för samrådet som grundas på detta dokument, men det kommer också att finnas andra möjligheter till samråd. Det har i själva verket förekommit samråd om Lissabonstrategin åtminstone sedan 2008. Regionkommittén har utarbetat en mycket intressant rapport, precis som Ekonomiska och sociala kommittén. Jag skulle vilja ta tillfället i akt att säga att jag är beredd, om Europaparlamentet så önskar, att hålla en debatt om denna fråga – inte bara denna frågestund med svar på en minut, utan en särskild debatt om enbart denna fråga – när ni vill, eftersom jag anser att den är oerhört viktig.

(Applåder)

Det är mycket viktigt att Europaparlamentet och de nationella parlamenten är delaktiga fullt ut i detta förfarande eftersom det kommer att vara centralt i framtidsstrategin. Jag vill betona denna punkt.

Vad beträffar förvaltningsmekanismer håller vi på att utarbeta dem just nu. Det finns många idéer. En aktuell idé är just att inrätta sätt för att mäta och övervaka framstegen inom vissa områden mot bakgrund av olika indikatorer. Det är vad vi håller på att utarbeta, och därför behöver vi parlamentets stöd och förhoppningsvis också medlemsstaternas samtycke.

Werner Langen (PPE). – (DE) För att följa upp den fråga som redan har ställts skulle jag vilja återgå till 2020-klimatstrategin. Stämmer det att i det provisoriska systemet för handel med utsläppsrätter ges det största stålföretaget i Europa 90 miljoner ton koldioxid trots att det hade 68 miljoner förra året och kommer att ha 43 miljoner nästa år? Kan det vara så att det största stålföretaget i Europa kommer att ha tjänat 1 miljard brittiska pund 2010 från utsläppsrätter eftersom det tilldelades en för stor andel på grund av sin lobbyverksamhet gentemot, bland annat, kommissionen?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr Langen! Jag vet inte exakt vad ni syftar på, men om ni talar om utsläpp i Europa så låt oss vara ärliga: våra utsläpp är ungefär 14 procent av de globala utsläppen, och trenden är nedåtgående eftersom det finns stora ekonomier vars utsläpp ökar.

Vad gäller utsläpp per capita ligger vi dock mycket högre än dessa ekonomier, och låt oss vara ärliga: vi har också ett visst historiskt ansvar. Amerikanerna producerar mer utsläpp av växthusgaser per capita än vi, men vi producerar mycket mer än Kina och mycket mer än Indien, till exempel, om ni syftar på det indiska fallet. Detta är verkligen ett problem som vi måste ta itu med i en anda av global rättvisa. Om vi vill lösa problemet och om vi anser att det finns ett hot mot vår planet – klimatförändringen – behöver vi gemensamma insatser inom alla områden. Så ja, vi har strängare villkor än vissa andra delar av världen, men vi ser också detta som en möjlighet att utveckla nya tekniker så att vi kan uppnå våra mål utan att våra företag äventyras eftersom vi inte vill exportera våra företag och våra arbetstillfällen.

Talmannen. – Kolleger! Snälla, ställ inte följdfrågor under frågestunden med ordförande José Manuel Barroso eftersom många personer väntar på att få ställa sin första fråga. Jag är verkligen ledsen, men jag föredrar att fortsätta med en ny fråga.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EN) Kommissionsordförande Barroso! Som ni nämnde påverkas räntorna av ekonomins tillstånd. De speglar förtroendet för en viss ekonomi, och den internationella ekonomiska gemenskapen påverkas av dem. Räntorna påverkas av det förtroende gemenskapen har för en viss ekonomi, och det förtroendet, i sin tur, påverkas många gånger av uttalanden om det förtroende kommissionen visar för de åtgärder medlemsstaterna har vidtagit. I detta avseende försöker spekulanter också att spekulera om en dålig ekonomisk situation, och ibland förvärrar de den.

Är ni beredd att i dag, här i parlamentet, ge ert stöd till de åtgärder som den grekiska regeringen i går meddelade att man kommer att vidta för att förändra den ekonomiska situationen i Grekland? Anser kommissionen att de är ett steg i rätt riktning och att de, förutsatt att de tillämpas, kan förändra den ekonomiska situationen, vilket ni har antytt har varit problematiskt tidigare?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag har redan sagt att jag var glad över att höra premiärminister Giorgos Papandreous åtagande i går att minska budgetunderskottet och statsskulden genom

varaktiga utgiftsminskningar och inkomstökningar. Jag lade också till att 2010 års budget som håller på att diskuteras i det grekiska parlamentet och premiärministerns uttalanden är ett steg i rätt riktning. Naturligtvis kommer kommissionen att fortsätta att noggrant övervaka den makroekonomiska och finansiella situationen samt genomförandet av åtgärderna i Grekland. Det är väldigt tydligt i mitt uttalande till stöd för de aviserade åtgärderna. Jag menar att det här är det bästa sättet vi kan hjälpa Grekland på i den mycket svåra situation de nu befinner sig i vad gäller budget och skulder. Jag litar på att dessa åtgärder kommer att leda till viktiga resultat.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt möjligheten att ställa en fråga till kommissionsordförande José Manuel Barroso eftersom utskottsordförandekonferensen, för första gången, har flyttats bakåt en timme så att vi utskottsordförande kunde vara här för första gången.

Jag vill fråga honom om en politik för att förbättra ramvillkoren för forskning och innovation. Jag var ganska besviken när jag upptäckte att den inte fanns med i det första utkastet till 2020, men jag hoppas att den kommer att ingå i framtiden. Den innebär att man utnyttjar den enorma potentialen för offentliga upphandlingar, i hela EU för att främja innovativa varor och tjänster. Jag vill fråga honom i dag om han kan ta upp de rekommendationer som parlamentet i stort sett enhälligt stödde i mitt betänkande från november, som handlade om hur detta kan genomföras. Bara för att ge honom en idé och låta kollegerna ta del av den, om 1 procent av de offentliga upphandlingarna garanterades till innovativa varor och tjänster, skulle investeringarna i innovation i EU öka med minst 15 miljarder euro.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Tack för era kommentarer, men låt mig berätta för er att det inte finns något första utkast till den nya strategin. Kommissionen har inrättat ett arbetsdokument för samråd, men vi har ännu inte kommit så långt att vi kan lägga fram ett utkast. Därför är alla era kommentarer mycket välkomna.

Förvänta er inte att jag på en minut kan ge ett uttömmande svar på en så viktig fråga som den ni ställde. Jag känner till ert betänkande. Jag känner till några av de intressanta förslag ni har kommit med vad beträffar offentliga upphandlingar, och, ja, det är också min avsikt och det finns med i de breda riktlinjerna. Jag lade fram detta för parlamentet, som ni kommer ihåg, med hänvisning till behovet av att fördjupa engagemanget för mer marknadsvänliga och mer innovativa regler för offentliga upphandlingar i EU. Detta kommer säkerligen att ingå i vår framtida strategi, men jag kan inte, på detta stadium, exakt säga hur det ska införlivas.

Carl Haglund (ALDE). – Herr talman! Ett av de största misslyckandena med Lissabonstrategin, som för övrigt är ett bra papper, är att man till vissa delar har misslyckats med att få medlemsländerna att faktiskt leva upp till de målsättningar som sattes i strategin.

Min kollega från Finland frågade tidigare om hur ordföranden tyckte att man skulle kunna få medlemsländerna att bättre följa upp strategin. En av de målsättningarna som fanns med var hur mycket medlemsländerna borde satsa på forskning och utveckling, dvs. mätt i procent av bruttonationalprodukten. Nu undrar jag om det finns ambitioner hos kommissionen att ha liknande målsättningar för medlemsländerna, dvs. hur mycket varje medlemsland bör satsa av sin bruttonationalprodukt på forskning och utveckling.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Vi undersöker just nu anledningarna till att målen inte uppnåddes. I och med det nya förslaget kommer vi att göra en bedömning – som jag anser kommer att vara en mycket ärlig och objektiv bedömning – av vad som gick rätt och vad som gick fel med Lissabonstrategin.

Jag kan inte på detta stadium ange vad vi kommer att föreslå. Vi håller just nu på att tänka på vägen framåt. Därför syftar jag på verkliga diskussioner när jag talar om de diskussioner som jag skulle vilja ha med er. Era idéer är nämligen mycket viktiga.

Jag personligen anser att det troligen inte är särskilt realistiskt med ett gemensamt mål för alla medlemsstater. Jag menar att nästa fas av EU 2020-strategin måste vara mer raffinerad och sofistikerad, med särskilda mål – givetvis i överenskommelse med medlemsstaterna – men för olika situationer.

Detta är min personliga åsikt. Vi har ännu inte kommit till det stadium då vi kan lägga fram ett förslag för er. Jag skulle också vilja att den nya kommissionen har fullt egenansvar för förslaget, och vi kommer att lägga fram en sammanfattning av den senaste Lissabonstrategin.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Under nästa år kommer Storbritanniens nettobidrag att ha fördubblats jämfört med 2008. År 2020 kommer det åtminstone att finnas fyra till sju nya medlemsstater. Mot bakgrund av deras nuvarande ekonomiska situation kommer alla de nya

medlemsstaterna att erhålla medel från Sammanhållningsfonden – som är ett annat namn för bidrag – från det datum de blir medlemmar hela vägen fram till 2020.

Kan en brittisk skattebetalare därmed förvänta sig ytterligare en fördubbling av Storbritanniens nettobidrag till EU 2020 och, om så inte är fallet, varför inte?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag kan i nuläget ännu inte diskutera budgetramen, och jag kan inte förutse vilket Storbritanniens bidrag kommer att vara. Jag förstår den oro som ni uttrycker eftersom Storbritanniens skattebetalare betalar de största bidragen på grund av vad som händer i Storbritanniens finanssektor. Det har inte förekommit något annat fall av så stort statligt stöd som i ert land.

Vi befinner oss i dag på följande stadium: vi anser att det är viktigt att fastställa prioriteringar för framtiden, att se vad vi har att spendera på nationell nivå och vad vi har att spendera på EU-nivå samt att därefter diskutera ett rättvist sätt att fördela investeringarna på. Vi menar dock att i vissa fall är det bättre att spendera en euro på EU-nivå än på nationell nivå på grund av de potentiella vinsterna med att utnyttja den europeiska dimensionen och den europeiska inre marknaden. Vi kommer att komma till den diskussionen och förhoppningsvis uppnå en överenskommelse.

Talmannen. – Det var vår tredje frågestund med kommissionens ordförande. Tack kolleger, för att ni har lagt fram frågor till diskussion.

Vad gäller närvaron var det något fler personer i kammaren i slutet av frågestunden än i början, kl. 15.00. Jag beklagar verkligen detta. Vi hade föredragit att ha många av er här.

Tack än en gång, kommissionsordförande Barroso.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Den anmärkning jag vill göra är att det är många personer här i dag som inte hade en chans att ställa frågor till José Manuel Barroso. Med tanke på José Manuel Barrosos enorma lön undrar jag om han inte regelbundet kan tillbringa ytterligare 30 minuter med oss så att frågestunden blir en och en halv timme?

De första 30 minuterna var med de andra gruppordförandena. Det finns 750 ledamöter i parlamentet. Jag anser att 30 minuter är löjligt. Kan vi inte få en och en halv timme? Herr Barroso, ni har tillräckligt hög lön. Kom hit 90 minuter i stället för 60.

Talmannen. – Kommissionsordförande José Manuel Barroso ler mycket artigt, men vi får se. Vi måste besluta om detta. Tack för ert förslag.

ORDFÖRANDESKAP: ALEJO VIDAL-QUADRAS

Vice talman

13. Slutsatserna från rådet (utrikesfrågor) om fredsprocessen i Mellanöstern, särskilt situationen i östra Jerusalem (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om slutsatserna från rådet (utrikesfrågor) om fredsprocessen i Mellanöstern, särskilt situationen i östra Jerusalem.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Konflikten i Mellanöstern var en av de frågor som vi diskuterade här i parlamentet redan i början av det svenska ordförandeskapet. Det känns bra att kunna återkomma till er och ge en rapport så här i slutet av terminen.

Utrikesminister Carl Bildt var också i utrikesutskottet förra veckan och rapporterade till det och förde långa diskussioner, bland annat om Mellanöstern. I förra veckan diskuterade rådet för utrikesfrågor situationen i Mellanöstern, och slutsatser antogs. Vi gläder oss åt att alla 27 medlemsländer står bakom dessa slutsatser som tydligt visar EU:s ståndpunkter kring fredsprocessen i Mellanöstern.

Med dessa slutsatser vill rådet och ordförandeskapet sända ett mycket tydligt och starkt europeiskt budskap som vi hoppas kan leda till att förhandlingarna mellan parterna snabbt kan återupptas. Vi är oroad över bristen på framsteg i fredsprocessen i Mellanöstern. Därför har vi klargjort vårt stöd till USA:s ansträngningar för att uppnå fred. EU uppmanar parterna att ta sitt ansvar och påbörja förhandlingar kring alla statusfrågor, däribland Jerusalem, gränser, flyktingar och säkerhet. Våra slutsatser reflekterar också EU:s ståndpunkt om Mellanöstern som vi haft under en lång tid, som baseras på folkrätten och har uttalats vid ett flertal tillfällen.

EU:s ståndpunkt är bland annat att en förhandlad tvåstatslösning ska grundas på gränserna från 1967 och att bosättningarna är olagliga. Jerusalem är en "final status issue" och vi har klargjort att om verklig fred ska uppnås måste Jerusalems status som framtida huvudstad för två stater lösas genom förhandlingar. Återupptagandet av de israelisk-palestinska förhandlingarna var under en stor del av året kopplade till bosättningsfrågan. Nyligen har den israeliska regeringen givit besked om en partiell och tillfällig frysning av bosättningarna. Rådet för utrikesfrågor välkomnar det beslutet, och vi hoppas att det ska bidra till återupptagande av meningsfulla förhandlingar.

Vi noterar dock med oro det överraskande beslutet av Israels regering den 13 december att för första gången göra bosättningarna till en del av programmet "National Priority Areas". Det går emot andan i frysningen av bosättningarna och skadar ansträngningarna att skapa en atmosfär som kan bidra till en varaktig lösning på konflikten. Min kollega, biståndsminister Gunilla Carlsson, besökte utvecklingsutskottet i Europaparlamentet i början av september. Hon lovade att följa utvecklingen på plats, att ge bistånd och att ingripa på de områden som vi alla känner till – situationen i och runt östra Jerusalem, bosättningarna och frågor som tillträde och rörlighet, särskilt när det gäller Gaza. Det löftet har vi uppfyllt.

Under de senaste månaderna har EU under ordförandeskapets ledning intagit en tydlig hållning när det gäller bosättningarna och den fortsatta avstängningen av Gaza. Avstängningspolitiken är oacceptabel och kontraproduktiv. EU håller fast vid kravet att gränsövergångarna ska öppnas omedelbart och villkorslöst för humanitär hjälp, varor och personer. Rådet har också efterlyst att FN:s säkerhetsråds resolution 1860 genomförs fullt ut och att internationell humanitär rätt respekteras. De som håller den bortförda israeliska soldaten Gilad Shalit fången måste omedelbart släppa honom fri.

Några ytterligare ord om Gaza:

Vi hoppas förstås att Egyptens och Arabförbundets medlingsansträngningar kan fortsätta. Det är viktigt för att förhindra en permanent delning mellan Västbanken med östra Jerusalem å ena sidan och Gaza å andra sidan. Vi ser fram emot fria och rättvisa val när omständigheterna så tillåter. En sak är klar – fred mellan Israel och palestinierna bara kan uppnås om palestinierna är enade.

Våra diplomater på plats har följt situationen i östra Jerusalem noga. Enligt deras uppfattning försvagar Israel den palestinska befolkningsgruppen i staden. Detta är oroväckande. EU kommer att stärka sitt bistånd till östra Jerusalem för att underlätta levnadsförhållandena för palestinierna. Det starka budskapet om östra Jerusalem i rådets slutsatser är ett tydligt bevis på vår oro över läget. Det är viktigt att komma ihåg att en lösning mellan Israel och Syrien och mellan Israel och Libanon är förutsättningar för fred i Mellanöstern. EU välkomnar de uttalanden som Israel och Syrien har gjort nyligen och som bekräftar att de är villiga att föra fredsprocessen framåt. Det säger sig självt att det skulle ha extremt positiva återverkningar på hela regionen.

Catherine Ashton, *nominerad vice ordförande för kommissionen*. – (EN) Herr talman! Rådet antog i förra veckan mycket omfattande slutsatser om fredsprocessen i Mellanöstern. I slutsatserna beskrivs en principiell ståndpunkt i ett antal viktiga frågor på ett tydligt och beslutsamt sätt. Jag kommer inte att dröja mig kvar vid slutsatserna eller upprepa vad ordförandeskapet har sagt. Det räcker att konstatera att jag hoppas att vi genom att på nytt bekräfta våra principer har bidragit till att återställa en del av det palestinska förtroendet och viljan att gå in i fredsprocessen. Slutsatserna kommer självfallet också att vara till stor hjälp för mig och ger mig en tydlig riktning för de kommande månaderna.

Ni har bjudit in mig idag för att tala om vårt politiska arbete, men också om situationen i östra Jerusalem. Detta är ett område som ger upphov till stor oro. Östra Jerusalem är ockuperad mark, tillsammans med resten av Västbanken. EU motsätter sig att palestinska bostäder rivs, att palestinska familjer fördrivs, att israeliska bosättningar byggs och att "separationsbarriären" byggs. EU arbetar med de här frågorna på politisk nivå, genom diplomatiska kanaler och i våra offentliga uttalanden. Vi arbetar också med situationen genom praktisk hjälp som är inriktad på att stödja den palestinska befolkningen i östra Jerusalem. Det saknas t.ex. 1 200 klassrum för palestinska barn i staden, och vi hjälper därför till att förbättra utbildningslokalerna. Dessutom gör vi det möjligt för palestinska sjukhus i östra Jerusalem att kunna fortsätta att klara sig på egen hand, och vi arbetar mycket med palestinska ungdomar i staden som lider av hög arbetslöshet och psykologiska problem. Idag genomför EU aktiviteter i östra Jerusalem som kostar 4,6 miljoner euro.

En annan källa till oro är förstås situationen i Gaza. Vi har kontinuerligt uppmanat till att bistånd, handel och personer ska få flöda fritt. Vi är djupt oroade över de vardagliga levnadsförhållandena för människorna i Gaza: sedan konflikten i januari har givarna inte kunnat genomföra återuppbyggnadsarbete, och allvarliga problem kvarstår, t.ex. bristen på rent dricksvatten. Israel bör utan dröjsmål på nytt öppna gränsövergångarna, vilket skulle innebära att den privata sektorn kan återupplivas och minska Gazas beroende av bistånd.

Det är nu dags att agera och omsätta rådets slutsatser i handling. Nu måste vi tänka på hur vi kan återuppväcka en politisk process. De två sidorna tycks ha glidit längre ifrån varandra vad gäller att nå fram till en lösning. Jag kommer inom kort att resa till regionen, och mitt huvudmål kommer att vara att träffa de viktigaste aktörerna och själv se hur EU kan vara en förändringskraft. Jag tror att vi alla instämmer i att den övergripande och allt överskuggande prioriteten är att förhandlingarna mellan Israel och palestinierna återupptas – inte förhandlingar för förhandlingarnas egen skull, utan förhandlingar för att uppnå ett fredsavtal och vända ett nytt blad. Vi kan inte – och det tror jag inte heller att regionen kan – tolerera ännu en runda av fruktlösa förhandlingar. Förhandlingar har pågått av och till under flera år med början i Osloavtalet, som undertecknades i september 1993. Det är 16 år sedan. Förhandlingarna ska baseras på internationell rätt och respektera tidigare avtal. Alla frågor ska ligga på bordet, inklusive Jerusalems status som den framtida delade huvudstaden.

Förhandlingarna ska också äga rum inom en avtalad tidsram med effektiv medling. Vi behöver se ett seriöst åtagande och en politisk vilja från både Israel och Palestina att delta i seriösa och genuina förhandlingar. EU finns där för att hjälpa båda parterna att axla detta åtagande och erbjuda dem stöd under den svåra förhandlingsvägen. Min uppgift är att se till att Europa fungerar effektivt och harmoniskt.

EU har konsekvent stött både Israel och palestinierna genom att ge dem tid och utrymme att förhandla bilateralt. Vårt stöd har gjort det möjligt för den palestinska myndigheten att bygga upp institutionerna för den framtida staten Palestina så att den kan erbjuda folket sina tjänster och vara en pålitlig granne i regionen. Idag är palestinierna splittrade både politiskt och fysiskt. Trovärdiga förhandlingar kräver en stark och förenad palestinsk partner. Israel har allt att vinna – inte att förlora – på att ha en stark palestinsk partner.

Israel har tagit ett första steg med sin tillfälliga och delvisa frysning av bosättningarna. Vi hoppas att detta kommer att bidra till att meningsfulla förhandlingar återupptas.

USA är fortsatt en oumbärlig och viktig aktör i Mellanöstern. Förutsättningarna för ett effektivt partnerskap mellan EU och USA om Mellanöstern har sällan varit så goda. Det är dags att förverkliga detta genom en nära samordning av våra positioner och vår strategi. EU kommer att stödja och ha ett nära samarbete med USA via kvartetten. Kvartetten måste återupplivas – det kräver det nuvarande dödläget i fredsprocessen. Kvartetten kan erbjuda den noggranna, men ändå dynamiska medling som krävs.

Freden i Mellanöstern kräver en omfattande lösning. Både Syrien och Libanon har en viktig roll att spela. Vi ser fram emot genomförandet av det arabiska fredsinitiativet. De bör vara delaktiga i lösningen. Vårt angreppssätt ska vara regionalt och inkluderande. Ett multilateralt ramverk ska komplettera det israelisk-palestinska bilaterala ramverket.

Under de kommande månaderna har jag för avsikt att ha en nära kontakt med parlamentet i alla de här frågorna. Jag är medveten om den aktiva roll som parlamentet spelar, inte minst i egenskap av budgetmyndighet. På politisk nivå arbetar parlamentsdelegationerna direkt med israeliska Knesset och det palestinska lagstiftande rådet. I förra veckan besökte delegationen för förbindelserna med det palestinska lagstiftande rådet de ockuperade palestinska territorierna och rapporterade med stor oro om situationen på marken.

Slutligen välkomnar jag att parlamentets arbetsgrupp om fredsprocessen fortsätter sitt arbete och träffas igen den här veckan.

Ioannis Kasoulides, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! I samband med att unga israeliska och palestinska ledare besökte Europaparlamentet hölls en djupgående diskussion där riktlinjerna för ett fredsavtal för deras framtid drogs upp – en säker och erkänd tvåstatslösning, grundad på 1967 års gränser, med Jerusalem som huvudstad för båda, avmilitarisering av den palestinska staten, en upprepning av 2007 års arabiska fredsinitiativ, Natogarantier och att flyktingfrågan ordnas på ett sätt som inte förändrar den demografiska karaktären hos den hebreiska staten.

Samtidigt som de unga har en vision om en gemensam framtid bråkar de äldre fortfarande om huruvida de ska inleda förhandlingar. Det egyptiska initiativet till en försoning mellan palestinierna – så att det finns en enda motpart – är fortfarande under övervägande, och säkerhetsarrangemanget i Gaza, med frisläppandet av fångar, som Gilad Shalit, inväntas fortfarande. Samtidigt gör situationen på marken – enligt rapporten från EU:s uppdragschef i östra Jerusalem, den palestinska staten allt mindre livskraftig.

Jag beklagar att ett demokratiskt land som Israel ägnar så lite uppmärksamhet åt de skador en del av deras handlingar ger upphov till i den internationella offentliga opinionens ögon och att man endast försöker begränsa skadorna i efterhand.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, minister Malmström, fru vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik! Jag vill börja med att varmt tacka det svenska ordförandeskapet för det här initiativet. Det var ett bra initiativ, och jag vill gratulera er till det. Jag vill också tacka Catherine Ashton för att ha suttit på kommissionens sida under sitt första framträdande här, även om hon främst talat i sin roll som unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Detta handlar helt och hållet om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. På vissa sätt har det ingen betydelse var ni sitter. Det som är viktigt är att ni är här och att ni företräder en gemensam utrikespolitik.

Min andra poäng är att det uttalande som antagits av rådet är bra och på intet sätt antiisraeliskt. Det ligger tvärtom i Israels intresse och främjar landets säkerhet och stabilitet. Det är mycket viktigt att betona detta. Om vi som européer ska kunna spela en aktiv roll i det här avseendet är det viktigt att vi fortsätter att betona detta. Jag vill be Catherine Ashton att ta till sig detta.

För ett par dagar sedan var vi i USA och förde diskussioner med våra kolleger från kongressen. När president Barack Obama möts av kongressens ensidiga synsätt och dess bristande förståelse för palestiniernas situation finns det få alternativ som är öppna för honom. Vi hyser stor sympati för situationen i Israel. Vi motsätter oss också alla former av terrorism, och vi vill att den tillfångatagne soldaten antligen ska få återvända till sin familj. Vi är dock lika oroade över och hyser lika stor sympati för den olyckliga situation som palestinerna befinner sig i vad gäller allt som hänvisas till i det här uttalandet och framför allt 1967 års gränser, den svåra situationen i Jerusalem och bosättningsaktiviteterna. Det är fullständigt obegripligt – även om det är en fortsättning på de senaste årens politik – att man intar en så konfliktskapande hållning när det gäller utbyggnaden av bosättningarna. Först stoppades utbyggnaden, och sedan inkluderades den i det nationella prioriteringsprogrammet. Efter detta fortsatte enbart den naturliga utvecklingen, och därefter byggdes vägar som skar igenom palestinska bosättningar. Det sätt som mark dagligen tas ifrån palestinerna på är helt oacceptabelt.

Det som drabbade en delegation från parlamentet är också helt oacceptabelt. Proinsias de Rossa kommer också att ge sina synpunkter på detta. Ledamöterna av det här parlamentet måste samarbeta med rådet och kommissionen för att tydligt markera att ledamöter av parlamentet har rätt att resa till Gaza och själva se hur situationen ser ut där. Vad har Israel att dölja? Varför förhindrar man parlamentsledamöter från att resa till Gaza? Vi får inte acceptera det, och jag hoppas att vi tillsammans kommer att motsätta oss det. Insyn och öppenhet är några av förutsättningarna för en rimlig Mellanösternpolitik. Vi måste ge detta vårt tydliga stöd.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman, fru Ashton, herr vice kommissionsordförande, fru rådsordförande! Först, Cecilia Malmström, vill jag tacka hela det svenska ordförandeskapet för rådets slutsatser om konflikten i Mellanöstern i allmänhet och om östra Jerusalem i synnerhet.

Jag tror att alla kommer att betrakta det som ett viktigt tecken att en gemensam rapport från ledarna för EU:s delegationer i östra Jerusalem har godkänts och antagits enhälligt för första gången och inte minst vid den här tidpunkten, efter att Lissabonfördraget trätt i kraft. Ett annat tecken är att de slutsatser som det svenska ordförandeskapet lagt fram också antagits enhälligt, vilket inkluderar slutsatserna om östra Jerusalem. Jag hoppas att de israeliska myndigheterna inser betydelsen av denna utveckling.

Vi debatterar Mellanöstern med några månaders mellanrum, och ibland kan det tyckas som Echternach-processionen: ett litet steg framåt, därefter tecken på ett steg bakåt, därefter ytterligare skäl till förhoppningar. Tyvärr finns det också skäl att misströsta, förstås. Det är självfallet mycket viktigt – också för min grupp – att både israelerna och palestinerna kan leva sida vid sida i fred i två separata stater och kan gynnas av de möjligheter till utveckling som är tillgängliga och garantera varandras säkerhet. Jag tror att vi alla instämmer i detta. Vi är också överens om vilka steg som i idealfallet skulle leda dit, och vi är självfallet beredda att bidra.

Jerusalem är en av de vackraste städerna i världen – det är verkligen en extraordinär plats – och därför är det oerhört tragiskt att människor som lever där sida vid sida inte kan göra det på ett fredligt sätt. För Jerusalems välbefinnande och bevarande hoppas jag att detta kan uppnås under de dagar som återstår fram till jul.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja välkomna uttalandena från både rådet och kommissionen, men min fråga till båda är: när kommer vi att gå längre än de vackra orden – som jag absolut instämmer i – och när kommer vi att se verklig handling? Vi har hört samma ord om och om igen om att vi måste garantera Israel det ena eller det andra, men vi måste verkligen kunna påverka för att få det att hända. I annat fall kommer Israel helt enkelt att nonchalera oss, vilket man fortsätter att göra.

Min fråga är vad man rent praktiskt kan göra för att se till att vi ser verklig rörelse och verkliga framsteg här? Enligt min uppfattning måste det omfatta sådant som att associationsavtalet mellan EU och Israel upphävs.

Jag välkomnar det svenska ordförandeskapets initiativ med fokus på situationen i östra Jerusalem och dess tydlighet när det gäller Jerusalems roll som huvudstad för två stater och att ni står fast vid att det är viktigt att Israel fryser sina bosättningsaktiviteter i östra Jerusalem.

Jag hyllar också författarna till EU:s uppdragschefers rapport om östra Jerusalem. Den rapporten talar med en tydlighet och en vision som alltför ofta saknas i de här debatterna. Den beskriver hur Israels politik om olaglig annektering av östra Jerusalem avsiktligt är avsedd att försvaga det palestinska samhället i staden och förhindra palestinsk utveckling. Men uppdragscheferna uppmanade rådet att anta ett stort antal rekommendationer genom denna rapport, och jag menar att rådet omgående måste agera utifrån detta.

Om EU har ett seriöst engagemang för en tvåstatslösning måste man göra allt som är möjligt för att bevara och stärka den palestinska karaktären och identiteten hos östra Jerusalem. Uppdragschefernas uttalande och rapport visade på praktiska sätt att åstadkomma detta.

Peter van Dalen, för ECR-gruppen. – (NL) Herr talman! Inte minst i samband med den kommande högtiden ber många för fred i Mellanöstern, men ibland blir man modfälld och tänker att freden aldrig kommer att inträffa. Det är dock viktigt att alla parter fortsätter att arbeta för fred, men däri kan också huvudproblemet ligga. Kan och vill alla parter arbeta för freden? Israel har vidtagit åtgärder för att byta land mot fred tidigare – jag tänker på att man dragit sig tillbaka från delar av Gazaremsan – men det ledde tyvärr inte till fred. Tvärtom ökade raketbeskjutningen, och 2009 invaderade Israel Gazaremsan. Nu har Israel meddelat ett tillfälligt stopp för byggandet på Västbanken. Ett antal vägblockeringar har också tagits bort. Detta var en gest för att bidra till att få till stånd fredssamtal.

Detta agerande från Netanyahu-regeringens sida är redan ganska långtgående med israeliska mått, men ändå ser jag inte mycket rörelse på den palestinska sidan. Människor säger att det Israel gör inte har någon betydelse, men jag kan inte urskilja någon gest från palestinernas sida som möjliggör samtal. Kan och vill den palestinska sidan få till stånd fortsatta samtal? Hamas verkar vara invecklade i sin kamp med Fatah och hålls kort av Iran. Mahmoud Abbas verkar vara en papperstiger som inte har särskilt stort inflytande längre. Jag anser att det är på tiden att också den palestinska sidan gör tydligt att man vill ha fred.

Kyriacos Triantaphyllides, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Herr talman, fru Ashton! Vi välkomnar det beslut som Europeiska unionens råd fattade den 8 december. Det bekräftar EU:s stöd för att skapa två stater på grundval av 1967 års gränser.

Icke desto mindre, baserat på erfarenheter från det besök vi nyligen gjorde i området, gör den situation som råder i de aktuella områdena att det är nästan omöjligt att skapa en palestinsk stat. Jag syftar framför allt på resandet av muren, rivningen av palestinska hus och framför allt skapandet av bosättningar på Västbanken i sin helhet, framför allt runt östra Jerusalem.

Cirka 500 000 bosättare bor idag i de här bosättningarna. Än viktigare är att i östra Jerusalem görs ansträngningar för att skapa en palissad genom att bygga bosättningar runt om staden i syfte att tvinga palestinerna att lämna sina hem. Det är idag uppenbart att den israeliska regeringen använder samtal för att vinna tid. Sakta men säkert försöker man påtvinga sin suveränitet på alla de palestinska områdena.

Utöver att förespråka en tvåstatslösning borde EU vidta specifika åtgärder mot Israel. Den fortsatta kränkningen av de mänskliga rättigheterna är en tillräcklig grund för EU att införa sanktioner utifrån artikel 2 i fördraget, eftersom det enda man kommer att uppnå om man å ena sidan väljer att stödja fredsprocessen, men å andra sidan fortsätter att uppgradera de ekonomiska förbindelserna med Israel utan begränsningar är att betjäna Israels politik, som består i att tvinga palestinerna att överge sin mark och utvidga Israels suveränitet till att omfatta hela Palestina.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Herr talman! Har Europa förlorat förståndet? Denna retoriska fråga ställde USA i början av december. Föremålet för denna starka kritik från kongressen var att man unilateralt utsett östra Jerusalem till huvudstad i den tänkta palestinska staten i ett utkast till rådsförslag som cirkulerade. Som ordförande för parlamentets delegation för förbindelserna med Israel hade jag föreställt mig och hoppats på en mer konstruktiv inledning på vår transatlantiska dialog. Jag vill också skynda mig att tillägga att en noggrann undersökning av både förslaget och det slutgiltiga uttalandet av rådet gjorde mig – i likhet med våra motparter i kongressen – oerhört bestört. Jag tar med eftertryck avstånd från framför allt förslaget om att dela Jerusalem. Jag betraktar rådets uttalande om Mellanöstern som ett allvarligt diplomatiskt och politiskt

bakslag för fredsprocessen, och därför är jag mycket besviken på att utrikesministrarna låtit sig ledas av det svenska ordförandeskapet – av alla ordförandeskap – med dess ansträngda förbindelser med den judiska staten.

Jag har flera grundläggande invändningar mot det nämnda rådsuttalandet. Detta är knappast rätt sätt att stimulera den palestinska myndigheten att återuppta samtalen med Israel. Dessutom går uttalandet emot kvartettens princip från den 9 november 2008 om att ”tredje part inte ska ingripa i de bilaterala förhandlingarna”. USA:s officiella reaktion på rådets uttalande av den 8 december underströk än en gång denna princip. Finns det då inget annat vi kan göra än att acceptera denna återvändsgränd i fredsprocessen? Absolut inte! Efter den senaste tidens delegationsbesök i Israel är jag övertygad om att en gradvis, solid process av närmande mellan staten Israel och den palestinska myndigheten är både nödvändigt och möjligt. Att gradvis flytta över administrationen på Västbanken, exempelvis i område C, och stärka det ekonomiska samarbetet samtidigt som man stärker och etablerar pålitliga palestinska institutioner kommer verkligen att föra fredsprocessen framåt. Jag uppmanar därför rådet och kommissionen att upphöra med att göra kontraproduktiva uttalanden om fredsprocessen och istället investera i specifika projekt som rör samarbete mellan israelerna och palestinierna. Detta är en etablerad europeisk formel, eller hur?

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Som ledamot av parlamentets delegation för förbindelserna med Israel lyssnade jag med intresse på utrikesrådets kommentarer till fredsprocessen i Mellanöstern och till kommissionens uttalande. I likhet med kollegan före mig har jag dock en dominerande känsla av oro när det gäller detta. Israel är den enda fungerande demokratin i regionen. Dess motståndares favorittaktik har varit terrorism mot staten. Jag anser att rådets och kommissionens uttalanden inte tillskriver Israels oro för säkerheten tillräcklig betydelse. Jag hörde inte heller att den höga representanten nämnde denna oro i sitt uttalande inför parlamentet.

Dessutom menar jag att uttalandet lägger alltför stor börda på Israel, både när det gäller att processen inte går framåt och att de utestående frågorna inte kan lösas, inte minst när det gäller Jerusalem.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Detta är en mycket ovanlig debatt, eftersom Cecilia Malmström sitter på rådets bänk – snart hoppas vi att få se henne sitta på kommissionens bänk. Vi får se var hon kommer att sitta!

I alla händelser väcker rådets slutsatser inte direkt optimism. Rådet har uttryckt sin djupa oro angående bristen på framsteg i fredsprocessen i Mellanöstern och begär att den ska återupptas på grundval av resolutionerna i FN:s säkerhetsråd, slutsatserna från Madridkonferensen och färdplanen. Inget är nytt under solen.

Man säger också att EU är berett att bidra till att lösa de problem som de två talarna har presenterat här: problemet med östra Jerusalem, vattenproblemet, säkerhetsproblemet och gränsproblemet.

Det finns dock ett antal nya komponenter som jag skulle vilja att våra gäster delger sin uppfattning om. För det första skulle jag vilja veta om det enligt deras uppfattning finns en koppling mellan moratoriet på åtta månader och de bosättningar som den israeliska regeringen fattat beslut om och den nya regeringen i USA.

Jag skulle också vilja veta vad de anser om de uttalanden som gjordes igår i Gaza av företrädaren för Hamas med anledning av tjugotvåårsdagen, där man säger att man inte har för avsikt att göra några eftergifter för Israel och att man inte har för avsikt att erkänna det. Vad anser de om den lagstiftning som kommer att ge Israels befolkning en röst genom en folkomröstning om de ockuperade områdena?

Vad anser de slutligen om Goldstonerapporten och att den antagits av FN:s råd för mänskliga rättigheter? Anser de att det är något som kommer att hjälpa fredsprocessen, eller anser ni tvärtom, som Israel hävdar, att det är något som kommer att blockera eller förhindra den?

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Det finns två åtaganden som jag särskilt vill välkomna i rådets uttalande och som har potential att skapa en ny dynamik: stöd för den palestinska myndighetens tvååriga program för att avsluta den israeliska ockupationen och etablera den palestinska staten och EU:s beredvillighet att när så är lämpligt erkänna en palestinsk stat.

I förra veckan ledde jag en officiell parlamentsdelegation till de ockuperade palestinska territorierna där jag än en gång såg med egna ögon hur apartheidsystemet genomförs av Israel mot palestinierna i kombination med fördrivning och rivning av deras bostäder, deras mark, deras vatten och deras andaktslokaler.

Bara några timmar efter att rådets uttalande publicerats drogs det tillstånd min delegation hade för att besöka Gaza tillbaka. Så agerar inte en vänligt sinnad stat. Det är utan tvekan ett ingripande i parlamentets rätt att ha anständiga och demokratiska förbindelser med våra motparter som valts av det palestinska folket.

Vi fann en utbredd misströstan och hopplöshet hos de människor vi mötte i Hebron, östra Jerusalem och Ramallah. Där det finns hopplöshet finns det våld. Vi kan göra framsteg nu eller så kan vi låta situationen övergå i mer bittert våld, vilket kommer att leda till att mer moderata palestinska politiker drivs bort från ledarskapet. Det är det val vi kan göra.

Jag vill vädja både till rådet och till Catherine Ashton, som jag önskar allt väl, att stärka EU:s engagemang för den här processen – och inte bara förvänta sig att kvartetten ska stärka sitt engagemang för processen – och ta fram en tidtabell som stämmer överens med den palestinska myndighetens tvååriga tidtabell för att införa de principer vi enligt min uppfattning så modigt beskrev i förra veckan.

Vi måste kraftfullt försvara de mänskliga rättigheterna. Vi måste agera. Vi måste använda tillgången till våra marknader som ett incitament för Israel. Jag talar inte om sanktioner. Jag talar om att se till att tillgången till våra marknader används som ett incitament för att se till att Israel agerar utifrån sina internationella åtaganden. Slutligen måste vi övertyga USA om att snarast återuppta engagemanget utifrån den grund som vi beskrev i förra veckan.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! EU:s uppdragschefers rapport om östra Jerusalem är förkrossande läsning. Låt oss tala klarspråk. Rapporten gör det tydligt att det som pågår i östra Jerusalem handlar om en form av etnisk rensning. Palestinska bostäder stjäls, människor tvingas ut och förhoppningen om fred tillintetgörs. Frågan är därför: Vad ska vi göra åt det?

Rådets slutsatser är mycket välkomna. Vi vet att de är starka, eftersom den israeliska regeringen direkt avfärdade dem. Inget nytt, sade de. De är vana att avfärda våra ord, eftersom vi aldrig stöder dem med handling. De behandlar oss med förakt. Varför skulle de inte göra det – vi är så godtrogna att vi faktiskt betalar räkningarna för ockupationsmakten! Vi håller palestinerna under armarna, när det borde vara Israel som betalar räkningen och inte våra skattebetalare.

Om våra ord ska kunna ha någon betydelse borde vi upphäva eller hota att upphäva associationsavtalet, men inte en enda av våra utrikesministrar har tagit upp den möjligheten vad vi förstår. Frågan återstår därför: var finns politiken? Vi har politiken. Den finns i slutsatserna. Men när det gäller handlingen? Israel kommer inte att göra något om de inte blir tvingade.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill välkomna Catherine Ashton till hennes nya post. Jag vill också tacka det svenska ordförandeskapet för förslaget och för att ha insett att det inte kommer att vara möjligt att införa tvåstatslösningen på lång sikt om vi inte kan lösa bosättningsproblemet. Uppdragschefernas rapport har nämnts flera gånger, och vi anser också att den är mycket bra. Mot bakgrund av detta har jag två frågor. Vad är den aktuella statusen för den här rapporten, och var kommer den att publiceras? För det andra, vad kommer kommissionen och rådet att göra för att införa rekommendationerna i rapporten? Jag skulle nu vilja citera tre av rekommendationerna från rapporten. Det första är:

(EN) "förhindra, motarbeta finansiella transaktioner från aktörer i EU:s medlemsstater som stöder bosättningsaktiviteten i östra Jerusalem genom att anta lämplig lagstiftning inom EU." Det andra: "se till att produkter som tillverkats i bosättningar i östra Jerusalem inte exporteras till EU inom ramen för associeringsavtalet mellan EU och Israel." Och det tredje: "erbjuda riktlinjer för ursprungsmärkning av produkter från bosättningar för större detaljister inom EU."

(DE) De förslag som lämnas i den här rapporten är mycket specifika och exakta. Vilka åtgärder planerar ni att vidta för att genomföra dem?

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru minister! Jag tackar er, och jag välkomnar era kommentarer.

Europa har nu två grundläggande dokument som kan användas för att driva fram nya fredsinitiativ. För det första den modiga rapporten från det svenska ordförandeskapet som Cecilia Malmström just nämnde. Denna rapport manar till framsteg utifrån att ha två stater, varav en skulle bli Palestina, inom 1967 års gränser och med östra Jerusalem som huvudstad.

För det andra ambassadörernas text, uppdragscheferna, som visar att de israeliska myndigheterna följer en strategi där de river hus och koloniserar mark i strid mot de mänskliga rättigheterna. Denna strategi syftar till att avskärma Jerusalem från Västbanken så att själva idén om att skapa en palestinsk stat måste skrinläggas.

Våra ord här i parlamentet kommer uppenbarligen inte att ha någon effekt om vi inte följer upp dem med konkreta handlingar. Vi måste agera, och för att kunna göra det kan vi upphäva associeringsavtalet mellan EU och Israel till dess att den israeliska regeringen följer internationell rätt. Vi måste därför agera för att säkerställa ett slut på koloniseringen, lyfta blockaden av Gaza, riva skammens mur, se till att flyktingarna kan återvända och frisläppa alla politiska flyktingar.

Jag vill säga en sak till. Frisläppandet av soldaten Gilad Shalit har diskuterats här i parlamentet. Jag instämmer i det som sagts. Samtidigt måste vårt parlament ge sitt stöd för frisläppandet av en annan EU-medborgare, den unge fransk-palestiniern Salah Hamouri. Ja, frihet för Gilad Shalit, men också för Salah Hamouri!

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Låt mig börja med att gratulera rådet till de modiga slutsatser man kom fram till i förra veckan. Som jag uppfattar det har vi aldrig haft så tydliga, konkreta och modiga slutsatser i en så känslig fråga från rådet som vi fick i förra veckan. Jag vill därför gratulera rådet.

Jag skulle dock också vilja tillägga att vi nu måste gå vidare och agera, eftersom situationen i Jerusalem försämras dagligen och inte kan tolereras längre. Det förekommer problem med grova kränkningar av internationell rätt, det finns svårigheter som åsamkar många personer stort lidande, bland annat att de fördrivs från sina hem, att deras bostäder förstörs och att olagliga bostäder byggs. Vi kan inte sitta tysta när vi ställs inför sådana orättvisor, för om vi gör det skulle vi förmedla budskapet att lag, diplomati och den mycket hyllade principen om en fredlig lösning på konflikter är värdelösa. Jag tror inte att vi skulle ha tillåtit detta att hända i vårt land. Vi måste därför agera genom att skapa rätt miljö som bidrar till att bygga upp förtroendet mellan de två parterna och att ha två separata och livskraftiga stater som kan samexistera i fred. Låt mig ge Jordanien äran för att ha spelat en avgörande roll i det här avseendet. Ett sista ord till Catherine Ashton – ni har tilldelats en ny roll genom Lissabonfördraget, en viktig roll som ger oss en möjlighet. Låt inte denna möjlighet gå oss förbi.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi var i Ramallah när vi hörde nyheten att EU hade antagit ett nytt beslut om fredsprocessen i Mellanöstern. Vi såg de förhoppningsfulla leendena hos de palestinska företrädarna.

Detta var dagar fyllda med känslor och lidande som var inristade i ansiktena hos de barn som klamrade sig fast i fönsterkarmarna i sina hem vid Hebronvägen, den övergivna väg som inga palestinier får korsa. Vi såg lidandet hos en 85-årig kvinna som fördrivs från sitt ockuperade hem och tvingades att sova i kylan i ett tält som slagits upp i trädgården till det som tidigare var hennes eget hus och lidandet i ansiktena hos de palestinier som hade byggt upp ett jordbruk med hjälp av EU-medel, som sedan hade förstörts av israeliska soldater.

Israel har rätt att vara en oberoende stat, men palestinerna har också rätt till ett hemland, en stat och ett pass. Rådets beslut utgör ett betydande steg framåt, men vi måste agera omgående. Konflikten mellan Israel och palestinerna är bara toppen av isberget i en större konflikt. Den sista dagen av vårt besök hindrade de israeliska myndigheterna oss, delegationen från Europaparlamentet, att besöka Gazaremsan. Jag menar att när det gäller detta borde den höga representanten, Catherine Ashton, gå in och protestera på det demokratiska Europas vägnar.

Jag vill tacka Proinsias De Rossa, som ledde delegationen, och alla övriga ledamöter av delegationen, eftersom de utsatta under de dagar vi tillbringade i Palestina fick se och höra ansiktet och orden hos ett Europa som upprätthåller rättigheter och som vill – och måste – göra mer.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman, fru kommissionsledamot, fru Ashton! Jag tror att den nya höga representanten måste vara förbluffad över hur Europaparlamentet har gjort sin hemläxa. Vilken typ av historieböcker har man läst om man inte kände till hur staten Israel kom till stånd 1947? Denna tolkning som rådet antog under det svenska ordförandeskapet verkar därför lite udda.

Vi måste komma ihåg att EU måste stå för sina värderingar. Vi har demokrati, mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, vilket är viktigt. Dessutom är Israel det enda demokratiska landet i Mellanöstern. Vi ska inte skapa antidemokratier där, icke-demokratier, eftersom de inte respekterar våra värderingar.

Det är också mycket viktigt att komma ihåg att idén att Jerusalem skulle vara delat och vara en stad i två länder är ganska ofattbar. EU skulle inte föreslå något sådant för ett annat demokratiskt land. Vi måste självfallet se till att Israel kan bevara sitt demokratiska system och sina rättigheter i den egna huvudstaden,

och EU kan vara engagerat i fredsprocessen – och det bör man vara – men i en diplomatisk roll, inte som doktor eller domare.

Det är beklagligt att Gilad Shalit, som är fransk medborgare – en EU-medborgare – och israelisk soldat inte har frisläppts. Detta visar vad den palestinska administrationen och Hamas anser om EU. De har ingen som helst respekt för våra principer eller våra värderingar. Vi måste gå vidare, och den här typen av dagdrömmar, som rådets resolution till största delen består av, måste överges.

Israel är en demokrati. Landets värderingar är desamma som våra egna. Vi måste försvara demokratin och människors rättigheter till en fullständig och trygg existens och till fred. Denna fred kan uppnås när terroristorganisationerna, Hamas och deras anhängare, upphör med attackerna mot Israel och israeliska medborgare. Här har vi ett tillfälle att bekämpa terrorismen tillsammans och göra det möjligt för Israel att existera som nation.

Frieda Brepoels (Verts/ALE). – (NL) Herr talman! I sin rapport av den 23 november gjorde EU:s uppdragschef i Jerusalem och Ramallah det mycket klart att Israel aktivt är engagerat i att annektera östra Jerusalem och helt isolera det från resten av Västbanken. Jag frågar mig därför varför utrikesrådet inte drar rätt slutsatser av detta. Varför bortser man helt enkelt från de specifika rekommendationerna i en så viktiga faktarapport – dessutom en egen rapport – då man vet att den nuvarande utvecklingen är oåterkallelig och, när man gör det, till och med kastar allvarliga tvivel över möjligheterna att etablera en oberoende, livskraftig palestinsk stat vid sidan av staten Israel? Fredsprocessen i Mellanöstern har inget behov av luddiga uttalanden. Det är hög tid och rätt tillfälle för EU att inta en aktiv, synlig roll i regionen, och detta är självfallet endast möjligt om vi också visar modet att inta en klar och otvetydig hållning, framför allt när det gäller östra Jerusalem.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! EU:s politik handlar om att stödja den israeliska regeringen, tillsammans med USA och Nato, i dess kriminella politik som begår folkmord på det palestinska folket. Detta är den slutsats som drogs av ledamöterna av Europaparlamentets delegation, som de israeliska myndigheterna förbjöd att besöka den ockuperade Gazaremsan.

EU:s politik och det senaste beslutet ger i praktiken israeliska regeringar, som ägnar sig åt krigsbrott – vilket vi vet genom FN-rapporten om kriget i Gaza – extra tid så att de kan fortsätta med sina ockupationsplaner.

EU:s inställsamma tal är i otakt med de rättrådiga globala kraven på en livskraftig och oberoende palestinsk stat inom 1967 års gränser med huvudstaden i östra Jerusalem. EU tar inga praktiska steg i denna riktning. Man uppgraderar tvärtom sina förbindelser med Israel, som fortsätter med bosättningarna, framför allt i östra Jerusalem, med att bygga den åtskiljande muren och med den skamliga och kriminella isoleringen av Gazaremsan.

Vi avvisar de imperialistiska planerna för Mellanöstern och ställer oss bakom det palestinska folket och alla folken i deras kamp.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag måste säga att resultaten från förra veckans möte i rådet inte var helt avvägda och dessutom, eftersom jag under en lång tid har arbetat med denna fråga, har jag en känsla av att man inte har gjort några särskilda framsteg beträffande våra ansträngningar för en fredlig samexistens mellan dessa två nationer.

Jag vill därför säga att jag är medveten om att vi måste göra mer. Det räcker inte med att vi är medlare i denna fredsprocess; vi måste också vara aktiva medlare. Vi måste stå fast vid att lösningen på denna katastrofala situation ska framstå som rättvis och är rättvis och godtagbar för båda stater, så att både Palestina och Israel har lika stort intresse av beslutet.

Rådet har försökt att få palestinierna att återvända till förhandlingsbordet, trots deras motstånd till några av Israels åtgärder. Även vi kräver att onödiga hinder för fredsprocessen undanröjs så snart som möjligt. Förstörelsen av palestiniers hem i östra Jerusalem, byggandet av bosättningar och avspärrningarna på ockuperat område är inte acceptabla. Det är emellertid inte heller acceptabelt att vi blottställer Israel och inte klarar av att aktivt försvara det mot alla angrepp och den terroristverksamhet som riktas mot Israels medborgare.

Jag vill naturligtvis understryka att det också är nödvändigt att respektera den internationella rättsliga ramen. Utan den finns det inget hopp för en stabil utveckling i området. Jag anser att vi européer, EU och medborgarna i våra stater är beredda att ge en hjälpende hand, och jag hoppas att Catherine Ashton når framgång med sitt uppdrag i området och återvänder därifrån med goda rapporter.

Alexandra Thein (ALDE). – (DE) Herr talman, fru Malmström, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag är medlem av delegationen för förbindelserna med det palestinska lagstiftande rådet, med andra ord det palestinska parlamentet. Förra veckan nekade Israel vår delegation inträde i Gaza. Situationen i Gaza är mycket oroande, särskilt nu när vintern har kommit. Endast 10 procent av befolkningen kan få tag i de förnödenheter som de behöver, genom att smuggla gods genom tunnarna, och just därför tillåts dessa tunnlar av alla.

Före "Operation Cast Lead" var situationen helt motsatt, och 90 procent av Gazas befolkning kunde sköta sig själva. Israel som ockupationsmakt bör ansvara för försörjningen till befolkningen i de ockuperade områdena. Israel smiter från sitt ansvar enligt internationell lagstiftning, vilket betyder att det internationella samfundet och framför allt EU måste träda in.

Om vi tillhandahåller livsmedel åt 90 procent av Gazas befolkning har vi rätt att se vart de europeiska skattebetalarnas pengar går, om de används på rätt sätt och om de når de behövande människorna.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Även jag vill gratulera Cecilia Malmström och det svenska ordförandeskapet till deras utmärkta slutsatser. De återupplivar den förväntan som vi alla hade, nämligen att det skulle bekräftas att EU verkligen är ansvarigt för fred inom området enligt internationell lagstiftning, något som jag anser är av avgörande betydelse.

Icke desto mindre är jag överraskad över att det ett år efter det militära intrånget i Gaza inte har refererats till uppföljningen till den av rådet begärda Goldstonerapporten i dessa slutsatser. I vilket skede befinner vi oss i fråga om uppföljningen till denna Goldstonerapport som rådet engagerade sig i, särskilt beträffande de interna utredningar som inbegreper alla berörda parter?

Sedan är jag mycket glad över att östra Jerusalem kan komma att bli huvudstad i den framtida palestinska staten, eller de två staternas Jerusalem. Dessa slutsatser saknar dock specifika operationella möjligheter. Å andra sidan finns det väldigt många sådana alternativ i uppdragsrapporten från stats- och regeringscheferna som besökte östra Jerusalem.

Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att vänligen klargöra för oss de särskilda metoder genom vilka EU varken kommer att erkänna eller legitimera den annektering av östra Jerusalem som Israel för närvarande försöker uppnå, bland annat genom att införa ekonomiska åtgärder, men också genom att iscensätta massflyttningar av den palestinska befolkningen.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den nya höga representantens närvaro i kammaren och även rådets starka slutsatser beträffande Mellanöstern, i ledning av det svenska ordförandeskapet.

Vad gäller Goldstonerapporten vill jag på ordförandeskapets vägnar gratulera Carl Bildt för hans beröm av rapportens – jag citerar – " trovärdighet och höga integritet". Jag anser att det vore lämpligt om Cecilia Malmström i dag i Europaparlamentet kunde repetera vad hennes ambassadör sade i FN – att EU uppmanar Israel och palestinerna att vidta lämpliga, trovärdiga och oberoende inhemska undersökningar av brott mot de mänskliga rättigheterna i samband med konflikten i Gaza.

Slutligen vill jag fråga ordförandeskapet och den höga representanten om de känner till den brittiska regeringens vägledning för en märkning som särskiljer importvaror från palestinska områden från de som kommer från olagliga israeliska bosättningar, och om de kan berätta för oss vilka planer som finns för en utvidgning av denna rekommendation på EU-nivå. Som väljare kan vi välja att betala priset för fred. Men som konsumenter vill vi inte subventionera priset för konflikten.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag anser att EU:s senaste ställningstagande om Mellanöstern, under ledning av det svenska ordförandeskapet, som skulle erkänna östra Jerusalem som huvudstad i en framtida oberoende palestinsk stat, kan skada de europeiska ansträngningarna för att spela en avgörande roll i medlingen mellan Israel och palestinerna. Det kan vara kontraproduktivt med hänsyn till vårt gemensamma mål att bringa fred i detta redan så turbulenta område.

Personligen anser jag att istället för att ensidigt och oväntat tillkännage en oberoende huvudstad för de palestinska områdena vore det bättre och fördelaktigare om EU koncentrerade sig helt på att uppmuntra och arbeta för skapandet av en riktig demokrati i de palestinska områdena och, till exempel, stödja en fredlig opposition. Detta skulle vara till hjälp för den israeliska staten och för demokratin, samt för det internationella samfundet i att finna en trovärdig och legitim samtalspartner.

Som Cecilia Malmström har sagt i dag, Jerusalems status bör förhandlas bilateralt av israeler och palestinier. Jag anser därför att visionen "två demokratier för två folk" är mer önskvärd än lösningen "två stater för två folk".

Demokrati är en nödvändig förutsättning för fred.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag säga att jag är glad över att Catherine Ashton sitter på kommissionens sida. Jag hoppas att hon kommer att fortsätta med det.

Jag har två frågor till ordförandeskapet. I slutsatserna från utrikesrådet finns det ingen hänvisning till Mellanösternkvartetten. Är inte rådet ense om Mellanösternkvartettens roll i fredsprocessen, eller vad är orsaken till detta?

Den andra frågan gäller utelämnandet av Hamas. Ingen hänvisning görs till denna grupp som tyvärr är av politisk betydelse. Vad ligger bakom detta?

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman! Eftersom Patrick Le Hyaric praktiskt taget fördubblade sin talartid känner jag mig berättigad till att hålla min egen takt, men jag ska ändå gå rakt på sak.

Under det svenska ordförandeskapet har vi vant oss vid något bättre, något mycket bättre. Fru Malmström, förlåt min uppriktighet. Att som hon har gjort utse och påbuda östra Jerusalem som huvudstad för den framtida palestinska staten är, bara till att börja med, enligt min åsikt ett sällsynt diplomatiskt misstag – och här uttrycker jag mig eufemistiskt. Det handlar inte om ett stort misstag – ingen ska missuppfatta det jag säger här – men det är på vilket sätt som detta tillkännagivande görs, som på förhand dömer utgången av förhandlingarna och behandlar berörda parter på ett nedlåtande sätt, ja faktiskt hånar dem. Dessutom har flera medlemsstater tagit ställning och distanserat sig från detta första textförslag.

Så ja, naturligtvis, tusen gånger ja till en öppen huvudstad, en delad huvudstad. Denna form av delning som sedan 2000 har varit en del av Clintons parametrar om förhandlad fred, en princip som har accepterats av Ehud Barak i Taba och av fler därtill. Dessutom minns vi också, just i denna kammare, det kraftfulla sätt på vilket den försvarades av Avraham Burg och Ahmed Qurei. Jerusalem: en helig stad för tre religioner, böckernas huvudstad, en öppen huvudstad. Det är bara det att vår roll inte är att påtvinga en delning, en tidsplan eller metoder, utan – som sades tidigare – att uppmuntra till dialog som möjliggör för alla berörda parter, palestinier och israeler, att komma fram till en lösning.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Rådets slutsatser är verkligen en välkommen och kärnfull redovisning av EU:s ståndpunkt och dess föresats att spela en starkare roll i kvartettens stärkta engagemang. Är rådet och kommissionen således ense om att det tillvägagångssätt som åberopas av vissa, nämligen att bojkotta Israel, är helt fel väg mot denna förbindelse? Man kan inte bojkotta och kräva på samma gång.

Det bästa tillvägagångssättet är det som också framhålls i rådets slutsatser, nämligen att på nytt bekräfta en fortsatt utveckling av bilaterala förbindelser med Israel. Hur lockande det än må vara kan rådet endast vara en inflytelserik aktör politiskt, samt med ekonomiskt stöd, om det emotstår frestelsen – ibland motiverad av den ena eller den andra partens frustration – att införa någon form av sanktioner eller att straffa endera parten. Situationen är alldeles för komplicerad, och det undergräver bara EU:s konsekventa och sammanhängande påtryckningar på båda parter att återgå till förhandlingsbordet för att nå en fredsöverenskommelse.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Jag är också emot användandet av sanktioner och hot, och istället för en konstruktiv politik och dialog. Jag beklagar dock att vi i dag alldeles för ofta har fått lyssna till budskapet om att Israel är en demokratisk stat. Israel är en stat som inte uppför sig på ett demokratiskt sätt när det gäller palestinierna och vårt gemensamma mål, nämligen upprättandet av två oberoende, säkra stater med självtillit som ska kunna leva sida vid sida. Därför, fru Ashton, anser jag att ni i dag har fått många incitament till utarbetandet av en mer konstruktiv och effektiv EU-politik. Tyvärr måste jag konstatera att Israel fortsätter med att se oss som en papperstiger och inte en riktig enhet som de borde upprätta en dialog med, och som kan vara användbar i problemlösningen.

Robert Atkins (ECR). – (EN) Herr talman! Som medlem av den delegation som reste till Palestina förra veckan blev det klart för mig att det finns ett antal förståndiga människor som anser att tvåstatslösningen

har kommit till ett dödläge. Till stor del beror detta på Israels agerande, och inte minst förslagen om att förlänga muren ännu längre in i och förbi östra Jerusalem, och på så sätt dela Västbanken i norr och i söder.

Vilka intressen och vilka åtgärder ska vi ta ställning till om enstatslösningen blir verklighet?

För det andra, är ordförandeskapet och Catherine Ashton medvetna om hur starkt rådande – återigen – förståndiga människors åsikter om den charad som kallar sig kvartetten är bland många människor? Hur ska vi agera för att säkerställa att kostnaderna för denna åtgärd motsvaras av dess verkningsfullhet, som för närvarande är lika med noll?

Charles Tannock (ECR). – (EN) Herr talman! Jag håller med Israels utrikesminister, Avigdor Lieberman, om att rådets sista slutsatser är mycket bättre än det tidigare svenska förslaget som jag såg för ett par veckor sedan. Men det innehåller inget omnämnande av kvartettens godkända principer som Hamas tillbakavisar, samtidigt som man fortsätter att terrorisera palestinska myndigheters tjänstemän och civila i Gaza.

Dessutom, varför besökte inte utrikesminister Carl Bildt området för att visa solidaritet med det demokratiska Israel och med de sansade palestinierna?

Och varför valde man att omnämna annekteringen av östra Jerusalem vid denna kritiska tidpunkt?

EU måste vara mer balanserat och uttryckligt erkänna våra gemensamma demokratiska värderingar med Israel och i själva verket öka Israels delaktighet i EU-programmen – här håller jag för ovanlighetens skull med Sarah Ludford – i enlighet med associeringsavtalet, för att skapa förtroende hos Israel beträffande EU:s välvilja mot den judiska staten.

Cecilia Malmström, Rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack för en mycket bra debatt. Jag ska börja med att svara på några konkreta frågor och sedan säga några avslutande ord.

När det gäller Goldstonerapporten så är det en mycket viktig rapport. Det är en seriös rapport. Det är viktigt att studera de slutsatserna grundligt, och EU har uppmanat båda parter, såväl Israel som palestinierna, att genomföra ordentliga undersökningar i den anda som rekommenderas i rapporten.

När det gäller kvartetten så finns en referens till den och till behovet av att kvartetten ökar sina ansträngningar också i de slutsatser som rådet tog. När det gäller samtal med Hamas så upprätthåller rådet förbindelser med det palestinska ledarskapet under ledning av president Abbas och premiärminister Fayyad. Villkoren för att samtala med Hamas är väl kända och de uppfylls inte.

Slutligen skulle jag vilja säga att det är väldigt glädjande med det stora stöd för slutsatserna som finns i denna kammare. Alla, men några nyanser naturligtvis, inser hur viktigt det är att försöka att på alla sätt stödja fredsprocessen i Mellanöstern och vi känner alla en enorm frustration över att det går så förtvivlat långsamt. Den julfrid som snart sänker sig i denna kammare och på många håll i världen kommer inte heller i år att finnas i regionen på det sätt som vi önskar.

Vi hade i början på det svenska ordförandeskapet hoppats att de insatser som USA:s president Obama gör skulle bära frukt i de israelisk-palestinska förhandlingarna. Det är viktigt att EU och USA arbetar nära varandra. Det har ännu inte skett, men vi måste – som alltid i denna fråga – vara tålmodiga och envisa. EU måste bli konsekvent och stå fast vid sina budskap när det gäller östra Jerusalem, gränsdragningen, bosättningar och säkerhet. Jag är mycket glad över den stora enighet som finns här och över våra slutsatser, som är tydliga och konsekventa. De kommer att ligga till grund för EU:s arbete för lång tid framöver. Här blir en viktig fråga att alla institutioner samarbetar nära.

EU fortsätter sina ESFP-uppdrag på plats, och särskilt Eupol Copps har under det senaste året bidragit betydligt till att förbättra de sociala och ekonomiska villkoren för palestinierna på Västbanken. EU stöder också förberedelserna inför bildandet av en självständig palestinsk stat. Här krävs mycket arbete, och vi står naturligtvis bakom den plan som de palestinska myndigheterna har tagit fram, *Palestine: Ending the Occupation, Establishing a State*.

För ett slut på denna konflikt måste man nå en förhandlad lösning mellan parterna. Då måste alla frågor finnas med. Vi kan inte ta en lösning som avgörs genom ensidiga åtgärder som sedan leder till ett fullbordat faktum. Lösningen måste vara övergripande. Den måste inkludera det libanesiska och det syriska spåret och den måste vara en del av en regional strategi som löser den arabisk-israeliska konflikten. Vi är inte där ännu, men EU har ändå tagit ett stort steg framåt. Vi är väldigt eniga mellan alla institutioner om detta behov och jag ser fram emot fortsatt samarbete i denna fråga.

Catherine Ashton, *nominerad vice ordförande för kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig bara säga jag anar att frågan beträffande min plats kommer att tas upp igen. Jag sitter här eftersom rådet befinner sig där borta. Jag kanske måste förflytta mig dit bort, eller också måste ni ordna en sittplats mittemellan, för jag är säker på att det kommer att vara problematiskt för er oavsett var jag sitter. Det är dock ett stort nöje att få vara här tillsammans med Cecilia, och jag ser verkligen fram emot att få arbeta tillsammans med henne.

Det som slår mig i den debatt vi precis har haft är att det i stort sett – och jag tror, herr Atkins, att ert uttalande utgör ett undantag, fast jag lyssnade mycket noga – finns en delad övertygelse om att det vi söker är en tvåstatslösning. Det finns oerhört starka känslor bland samtliga parlamentsledamöter, särskilt hos Proinsias De Rossa och bland de som nyligen har återvänt, och som själva tydligt har sett den fruktansvärda situation som råder i området.

Jag anser att det viktiga med rådets slutsatser är att de är så tydliga. De ger mig en verklig känsla av vilken riktning vi måste röra oss i. Något som också är tydligt – och jag hyllar ordförandeskapet för det arbete man utfört i denna fråga – är den frustration som finns i denna kammare över att inget händer, en frustration som härrör från åsikter som ibland är ganska olika, men som likväl sammanstrålar i en önskan att finna en lösning. Betydelsenyanterna är viktiga. De åsikter som ni har angående olikheterna och likheterna är betydelsefulla för mig när jag banar väg för framtiden i dessa diskussioner och förhandlingar.

För mig råder det inga tvivel om att det är två saker vi måste göra. Den ena gäller de tämligen politiska frågor som ni med rätta tar upp. Hur ska våra förbindelser se ut? Jag befinner mig i början av den resan, och denna debatt är oerhört viktig för mig då jag fått ta del av de åsikter som presenterats. Det jag framförallt tar med mig är att kvartetten måste visa att den gör skäl för pengarna, att den faktiskt är i stånd att stärkas. Jag har redan samtalat med personalen i Jerusalem via videolänk, jag har redan talat med Tony Blair om hans arbete, och jag har redan talat med utrikesminister Hillary Clinton i samma ärende. Om det ska fungera är det av yttersta vikt att ordet "återuppliva" är helt korrekt.

För det andra har vi problemen på området, som ordförandeskapet har tagit upp, beträffande de större frågeställningarna om de övriga länderna som vi bör föra samtal med. Jag anser att det mest betydelsefulla från i dag är: vad ska EU i sig självt kunna åstadkomma?

Detta leder mig i viss mening till det jag kallar det praktiska. Många kolleger har tagit upp särskilda frågor, om Storbritanniens agerande beträffande märkning, om frågor som rör associeringsavtal, om denna rapport – EU:s beskickningschefers rapport – och de rekommendationer som jag ännu inte har tagit i betraktande finns bland dessa. Vi måste överväga alla dessa frågor noggrant, och vi måste påvisa det praktiska stöd som vi ställer till förfogande.

Jag berättade om de 1 200 klassrum som behövs och om vårt arbete inom hälsovården. Vi är mycket engagerade i premiärminister Salam Fayyads plan för byggandet av en stat och för att stärka institutionerna, särskilt vad beträffar rättsstatsprincipen. Vi måste visa att vi är konkret involverade på området och arbetar på ett praktiskt sätt för att finna utvägar som förbättrar situationen för de människor som måste leva där dagligen och som söker vår hjälp.

Det är den viktigaste praktiska åtgärden som jag först av allt måste uträtta. Så här skulle jag beskriva det arbete som jag vill utföra: vi har resurserna att klara av det politiska och det ekonomiska. Jag vill sammanföra dessa två saker, finna ett sätt där vi kan förbättra vår insats, stödja det arbete som pågår, stärka kvartetten, sammanställa det arbete som rådet och kommissionen utfört sida vid sida, och smälta samman detta så att det vi uträttar på området verkligen innebär en förändring.

När allt kommer omkring är det båda sidor som ska komma till ett gemensamt beslut och finna fred. Men för att nå dit har vi en betydande roll att spela, och jag är fast besluten, på era vägnar och på kommissionens och rådets vägnar, att vi spelar vår roll fullt ut.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Dominique Baudis (PPE), *skriftlig*. – (FR) Under det förra mötet i utrikesrådet tillkännagav Europeiska unionens råd att man ville att en palestinsk stat skulle skapas inom en snar framtid, inom gränserna från 1967 och med östra Jerusalem som huvudstad. EU fastställer därför villkoren för en hållbar lösning på konflikten i Mellanöstern, som är godtagbar för båda parter. Den lösning som rådet föreslår är rättvis. Israel och Palestina kan använda sig av den som grundval för ett utbyte av land mot fred. EU har en viktig roll att spela. Det kan stödja en inbördes försoning i Palestina, för utan en sådan kommer det inte att finnas en

palestinsk samtalspartner i förhandlingarna med Israel. Det kan uppmuntra återupptagandet av en dialog mellan Israel och Palestina inom ramen för Medelhavsunionen.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar rådets senaste slutsatser i denna fråga, särskilt beträffande frågan om östra Jerusalem. Rådet har framfört en tydlig ställning i flera nyckelfrågor, däribland gränserna från 1967, israeliska bosättningar, tillträde till Gaza och stöd för en tvåstatslösning där Jerusalem skulle bli en delad huvudstad. Dessa kvarstår som några av de svåraste hindren, och rådet har lyckats med att behandla dem i sina slutsatser. Rådet har försett EU:s höga representant med en förteckning över konkreta mål och en tydlig vägledning för åt vilket håll EU önskar styra dessa förhandlingar. Jag har gott hopp om att denna tydlighet och enighet från medlemsstaterna kommer att leda till ett effektivare EU-engagemang i förhandlingarna, och en ökad möjlighet till att arbeta tillsammans med andra nyckelaktörer i fredsprocessen.

14. Restriktiva åtgärder som påverkar individens rättigheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Emine Bozkurt, Louis Michel och Michèle Striffler, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om restriktiva åtgärder som påverkar individens rättigheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (O-0135/2009 – B7-0233/2009);

– en muntlig fråga till kommissionen från Emine Bozkurt, Louis Michel och Michèle Striffler, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om restriktiva åtgärder som påverkar individens rättigheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande (O-0136/2009 – B7-0234/2009).

Emine Bozkurt, frågeställare. – (NL) Herr talman! EU står för demokrati, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. I kampen mot terrorism är emellertid EU mindre principfast. Ta FN:s svarta lista, till exempel. Människor eller enheter som misstänks ha koppling till Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida eller talibanerna kan placeras på denna lista, vilket resulterar i reseförbud och frysning av deras ekonomiska tillgångar. Denna åtgärd fungerar utmärkt i fråga om terrorism, eftersom denna terrorism måste bekämpas – det är utom all diskussion – men den laglöshet som terrorister bedriver kan inte tillåtas smyga sig in i vårt sätt att bekämpa terrorism.

Tyvärr kännetecknas det nuvarande systemet av kränkningar av de grundläggande rättigheterna. Människor placeras på listan, ofta utan att vara helt informerade om detta och utan intervention av någon dömande makt. Den information som ligger till grund för att de placeras på den svarta listan kommer ofta från underrättelsetjänster. Denna information är inte tillgänglig för misstänkta, vilket resulterar i att de ofta inte vet varför de har placerats på listan. Detta berövar dem inte bara deras rätt till information, utan också deras rätt till försvar.

När väl en persons namn finns på listan är det mycket svårt att få det borttaget. Det har redan funnits tillräckligt många fall där människor felaktigt har listats i flera år, och som har fått kämpa för ett korrekt rättsligt förfarande. De döms till fattigdom, de kan inte slå in sin pinkod för att betala sina inköp och tillåts inte lämna sina hemländer. Det jag i dag argumenterar för är inte fler rättigheter för terroristmisstänkta, utan bara att de ska kunna lita på att de har samma rättigheter som alla andra. Jag förespråkar öppna förfaranden och korrekta rättsliga förfaranden för alla.

Listan har också långtgående sidoeffekter. Eftersom myndigheter kan besluta att placera människor eller organisationer på listan kan detta också användas som ett politiskt instrument. Icke-statliga organisationer som kämpar för mänskliga rättigheter, till exempel, och som är en nagel i ögat på regeringen, kan betecknas som terroristorganisationer i syfte att lamslå deras verksamheter. Kommissionen tvingades revidera det nuvarande förfarandet i en dom från Europadomstolen. Kommissionen gav detta ett tillbörligt incitament, men det strandade på rådsnivå.

En ny situation har nu uppstått, som ett resultat av Lissabonfördragets ikraftträdande. Ska det vara artikel 215 eller artikel 75 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt? Med andra ord, ska Europaparlamentet inte vara delaktigt i granskningen av förslagen, eller ska det involveras via det normala förfarandet, nämligen medbeslutandeförfarandet? Utskottet för rättsliga frågor har angett att artikel 75 är korrekt rättslig grund, liksom Europaparlamentets rättstjänst. Jag vill att både rådet och kommissionen talar om för oss i dag hur de ser på framtiden för dessa förslag om restriktiva åtgärder. Vilken roll är planerad för parlamentet? Det är på tiden att vi har öppna, demokratiska förfaranden. Frågan är om vi kan räkna med ert samarbete.

Carlos Coelho (PPE). – (EN) Herr talman! Jag är rädd att tolkningen till portugisiska inte fungerar. Jag har inte hört ett enda ord från den tidigare talaren. Något måste göras, annars kan jag inte följa debatten.

Talmannen. – Vi måste höra efter vad som försiggår, och vi kommer att underrätta er, herr Coelho.

Louis Michel, frågeställare. – (FR) Herr talman, fru Malmström! Först av allt vill jag tacka och gratulera mina medföredragande Emine Bozkurt och Michèle Striffler.

Jag stöder till fullo slutsatserna från utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, samt de från Europaparlamentets rättstjänst. Eftersom respekten för de mänskliga rättigheterna är en av unionens grundläggande värderingar är det av största vikt att dessa respekteras fullt ut. De åtgärder som vidtas som en del i kampen mot terrorism måste vara proportionerliga, lämpliga och effektiva.

Inom ramen för respekten för de grundläggande rättigheterna och rätten till försvar är tillgången till personuppgifter för de berörda personerna, samt informationen om på vilka grundvalar åtgärden baseras, viktiga steg i arbetet med att bekämpa terrorism. Eftersom sanktioner och svarta listor endast är tillfälliga anser jag att en ingående och seriös granskning måste utföras och att en regelbunden utvärdering krävs, med obligatorisk rådfrågning av parlamentet.

Medan vi kan välkomna vidtagna åtgärder, särskilt de i samband med Zimbabwe och Somalia, måste vi komma ihåg att dessa sanktioner inte kan – under några som helst omständigheter – tjäna som ett hinder för utvecklingen, främjandet av demokrati och uppdrag som rör de mänskliga rättigheterna och som utförs av humanitära organisationer, eller får skadliga följder för lokalbefolkningen.

Slutligen, i fråga om skyddet av personuppgifter, stöder jag till fullo Europeiska datatillsynsmannen beträffande insamling, behandling och överföring av dessa uppgifter.

Michèle Striffler, frågeställare. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! De allra flesta medborgarna i Europa anser att kampen mot terrorism måste hanteras som en prioritetsfråga på EU-nivå. De är till fullo medvetna om det inflytande som Europa kan ha på detta område genom sin globala vision och realiserandet av en konsekvent politik.

Därför välkomnar jag det faktum att Europaparlamentet, tack vare Lissabonfördraget, kan göra ett genomgripande arbete inom detta område och kan tillhandahålla den nödvändiga demokratiska kontrollen inom den europeiska politiken mot terrorism.

Det första decenniet på 2000-talet går mot sitt slut. Vi minns alla att det inleddes med en av de största tragedierna i mänsklighetens historia. Vi kan inte tillåta att terrorismen utvecklas, och vi måste finna en hållfast och lämplig lösning på problemet. Talibanerna, nätverket al-Qaida och Usama bin Ladin representerar den största och mest överhängande faran för EU.

Islamistisk extremism – ett skamligt missbruk av den muslimska religionen – och avskyn för väst och dess värderingar upprätthåller detta livsfarliga nätverk av terrorister. Vi måste bekämpa detta fenomen, och, jag upprepar, EU måste visa att det är ytterst bestämt och ytterst vaksamt inför detta hot.

Dessutom, med hänsyn till de allvarliga och ständiga brott som begås mot de mänskliga rättigheterna, yttrandefriheten, mötesfriheten och friheten att delta i fredliga sammankomster som begåtts i Zimbabwe, kan EU inte bara blunda för detta. Fysiska och juridiska personer – medlemmar av regeringen eller inte – vars verksamhet underminerar demokratin, respekten för de mest grundläggande mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen i Zimbabwe måste beläggas med hårda straff.

Av samma skäl har EU en skyldighet att vidta riktade åtgärder mot de som hotar freden, säkerheten eller stabiliteten i Somalia. Vi måste upprätthålla det allmänna och fullständiga embargot på tillhandahållande av vapen till Somalia, och ombesörja ett säkerställande av leveranserna av humanitära hjälpsändningar och tillgången och fördelningen av denna hjälp i Somalia.

Jag säger detta eftersom det framförallt är den fattigaste och mest sårbara befolkningen som lider, och vi kan inte fortsätta med att stå och titta på. Jag beklagar dock att parlamentets roll på det här området har försvagats genom Lissabonfördraget, i strid mot andan i fördraget och den betydelse som parlamentet tilldelas.

EU måste emellertid straffa de ansvariga. Innebär det att parlamentet måste glömma sina mest grundläggande principer? Nej. EU:s agerande på den internationella scenen måste koncentreras på de principer som har reglerat dess skapande, utveckling och utvidgning, och man måste främja dessa värderingar i resten av världen.

Cecilia Malmström, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Herr talman! Det vi kallar restriktiva åtgärder är något som är mycket viktigt och som jag vet att många ledamöter har synpunkter på. Det är kanske lite svärbegripligt för de som lyssnar på den här debatten. Låt mig börja med att beskriva hur rådet använder sig av dessa åtgärder. Sen kommer jag över på Lissabonfördraget.

Restriktiva åtgärder mot tredjeländer, enskilda individer, fysiska eller juridiska personer eller andra enheter är ett viktigt verktyg för EU i utrikes- och säkerhetspolitiken. Man kan säga rent allmänt att de används för att åstadkomma en förändring av en viss politik eller en verksamhet. De bör naturligtvis användas som en del i en integrerad, heltäckande politik som kan innefatta politisk dialog, olika former av incitament och villkor som ska uppfyllas. Enbart restriktiva åtgärder är inte alltid tillräckliga för att få en förändring till stånd, men de kan utgöra ett sätt att sätta press på repressiva regimer, stoppa flöden av pengar och andra resurser som stöttar sådana regimer eller terroristnätverk.

I vissa fall införs restriktiva åtgärder av rådet när vi genomför resolutioner som har antagits av FN:s säkerhetsråd enligt kapitel VII i FN-stadgan. I sådana fall måste EU:s olika rättsliga instrument hålla sig strikt till dessa resolutioner. Det handlar om situationer och handlingar, däribland terrorism, som utgör hot mot fred och säkerhet. De kan bara vara en del av EU:s yttre åtgärder och skiljer sig därmed från åtgärder för att skapa ett eget område med frihet, säkerhet och rättvisa, som ju är vårt mål inom unionen.

Rådet tolkar Lissabonfördraget så att vi tillämpar artikel 215 i Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt för dessa och andra restriktiva åtgärder inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, även när det gäller terrorism. EU kan också besluta att tillämpa ytterligare åtgärder vid sidan av dem som beslutats av FN, och dessutom kan vi införa åtgärder på egen hand. Sanktioner som EU beslutar om på egen hand kan införas för att stödja andra mål för utrikes- och säkerhetspolitiken – respekt för mänskliga rättigheter, demokrati, rättsstatliga principer och goda styrelseformer – allt i enlighet med EU:s förpliktelser enligt internationell rätt.

Numera riktas åtgärderna oftast direkt mot dem som har identifierats som ansvariga för den politik eller de åtgärder som man vänder sig emot, eller mot deras intressen eller mot deras inkomstkällor. Det här är effektivare än breda sanktioner i form av allmänna handelsembargon eller andra mer godtyckliga åtgärder. Riktade sanktioner är avsedda att minimera de negativa följderna som kan bli konsekvenserna för befolkningen i det aktuella landet. Den här aspekten är mycket viktig när rådet förbereder ett beslut om att införa nya sanktioner.

Alla sanktioner ses över regelbundet för att utvärdera effektiviteten. De kan justeras eller upphävas helt, beroende på utvecklingen. Enligt Lissabonfördraget är restriktiva åtgärder även fortsatt ett verktyg inom den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, genom rådsbeslut i artikel 29 i fördraget. En viktig förändring med det nya fördraget är att beslut om restriktiva åtgärder som gäller fysiska och juridiska personer nu är föremål för rättslig prövning. Det betyder att domstolen kan granska om ett sanktionsbeslut är lagligt. Så var det inte tidigare.

Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft antas förordningar efter ett gemensamt förslag från den höga representanten för utrikesfrågor och kommissionen enligt artikel 215 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Europaparlamentet ska underrättas om ett sådant beslut. Jag förstår att den här förändringen inte uppskattas av parlamentet, eftersom rådet inte längre är skyldigt att samråda med parlamentet om sanktioner som rör enskilda. Men det är så vi tolkar fördraget.

Det är viktigt att påpeka att varje beslut om restriktiva åtgärder, och genomförandet, alltid måste stå i överensstämmelse med internationell rätt. Restriktiva åtgärder innebär att man inskränker vissa rättigheter för de individer som de riktas mot. Därför måste sanktionerna självklart respektera mänskliga rättigheter och de grundläggande friheterna. Det här gäller processuella rättigheter och rätten till rättsligt skydd. Åtgärderna måste också alltid stå i proportion till målet.

Med den erfarenhet vi fått av att tillämpa sanktioner har vi gjort noga utvärderingar och tittat på hur man kan göra sanktioner på ett bra sätt. Ett antal konkreta förbättringar har införts. Bland annat handlar det om att kriterierna för att använda vissa sanktioner ska anges, men också skälen till att en individ, en fysisk eller juridisk person, eller andra enheter förts upp på en sanktionslista. Det här måste kontinuerligt ses över och anpassas om så krävs. I detta arbete har rådet tagit hänsyn till Europaparlamentets resolution från förra året om utvärdering av EU:s sanktioner som en del av EU:s åtgärder för politik för mänskliga rättigheter.

Catherine Ashton, *nominerad vice ordförande för kommissionen*. – (EN) Herr talman! Som ordförandeskapet sade, de frågor som ni har lagt fram ger upphov till viktiga frågeställningar om det framtida hanterandet av

restriktiva åtgärder eller sanktioner inom EU. Till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande måste vi nu göra ett val beträffande den rättsliga grunden för den föreslagna förordningen, som ändrar förordningen om sanktioner mot al-Qaida och talibanerna. Vår åsikt är följande:

För det första har det nya fördraget tillfogats en särskild stadga till artikeln i det tidigare EG-fördraget om utrikespolitiskt relaterade restriktiva åtgärder eller sanktioner. I artikel 215.2 föreskrivs en ny rättslig grund för restriktiva åtgärder mot fysiska eller juridiska personer och mot grupper eller mot enheter som inte är stater. Den utvidgar tillämpningsområdet för den tidigare artikeln 301 och ska tillämpas som rättslig grund för ändringen av förordningen om sanktioner mot al-Qaida och talibanerna.

För det andra tillämpas artikel 215 när det finns ett beslut inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp). Genom förordningen om sanktioner mot al-Qaida och talibanerna realiserar ett Gusp-beslut som kräver att bestämmelser införs för att genomföra vissa resolutioner från FN:s säkerhetsråd. Dessa resolutioner är bindande för EU:s medlemsstater enligt internationell lagstiftning.

För det tredje anser vi att en dubbel rättslig grund – artikel 215.2 och artikel 75 – inte är genomförbar. Det beror på att de två artiklarnas målsättningar, verksamhetsområden och förfaringssätt är olika. Jag noterar att parlamentets utskott för rättsliga frågor och de juridiska rådgivarna har gjort samma bedömning.

Slutligen anser vi att det nya fördraget har skänkt precision och tydlighet beträffande den rättsliga grunden för restriktiva åtgärder mot fysiska eller juridiska personer och mot grupper eller mot enheter som inte är stater. I artikel 215 behandlas parlamentets och rådets roll, och lagstiftaren ska inte avvika från fördraget.

Vi ombads även att tillhandahålla information om förbättringar relaterade till de grundläggande rättigheterna, inom arbetet för FN:s sanktionskommittéer.

I den föreslagna ändringen av förordningen om sanktioner mot al-Qaida och talibanerna realiserar slutsatserna från EU-domstolen i målet Kadi. I domen framförde domstolen en rad kommentarer om tillvägagångssätt för att förbättra de listningsförfaranden som tillämpats av FN:s sanktionskommitté för al-Qaida och talibanerna. Domstolens åsikter är bevekelsegrunden för att ändra förordningens listningsförfaranden.

Ett flertal av resolutionerna från FN:s säkerhetsråd har fastställt metoderna för hanteringen av sanktionslistorna på FN-nivå. Helt nyligen fastställdes det i FN:s säkerhetsråds resolution 1822 att en sammanfattning av skäl skulle göras tillgängliga på webbplatsen för FN:s sanktionskommitté för al-Qaida och talibanerna med samband till varje listad person, och att en översyn av alla namn på listan skulle göras senast den 30 juni 2010, med påbud om en regelbunden översyn därefter. I resolutionen krävdes att den berörda staten vidtar åtgärder för att informera den person som listats, om skälen till detta och information om undantag och begäran om borttagande från listan.

Strategin i resolution 1822 har sedan återgetts i resolution 1844 beträffande sanktioner i samband med Somalia, och i resolution 1857 i samband med Demokratiska republiken Kongo.

I resolution 1822 fastställs en översyn av åtgärderna inom ramen för resolutionen efter 18 månader. Denna period förfaller vid slutet av detta år. Det pågår ett arbete i anknytning till denna översyn, men kommissionen har inte möjlighet att ange vilka förändringar av tillvägagångssätten som FN:s säkerhetsråd kommer att besluta om.

Nuno Melo, för PPE-gruppen. – (PT) Stärkandet av parlamentets befogenheter har varit grundtonen i flera politikernas tal med anknytning till Lissabonfördragets ikraftträdande. Kommissionens ordförande José Manuel Barroso, till exempel, sade följande här i Strasbourg den 25 november inför förberedandet av Europeiska rådets möte: "Nu ger Lissabonfördraget oss nya möjligheter att gå vidare. Vi vet alla att de mest betydande förändringarna i samband med fördraget berör frihet, säkerhet och rättvisa. [...] Och, framförallt, utvidgas det demokratiska ramverket för dessa politikområden genom ert parlaments fullständiga delaktighet." Jag vill särskilt betona "ert parlaments fullständiga delaktighet".

I sitt första offentliga tal sade även Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy att fördraget var ett kraftfullt verktyg med vilket vi kan möta vår tids utmaningar. Om så är fallet är det obegripligt att stärkandet av våra befogenheter och behörigheter belyses i offentliga tal, och att det sedan antas en restriktiv tolkning av Lissabonfördraget, där parlamentet berövas de befogenheter som det haft och som det obegripligt nog blir av med.

De frågor som vi har ställt baseras därför på sunt förnuft, men detta sunda förnuft går bortom en ren bedömning av en doktrin och följdriktigheten mellan uttalade intentioner och tolkningen av dessa. Det finns

också en praktisk konsekvens, som härrör från det gamla talesättet att den som kan åstadkomma det stora, kan åstadkomma det lilla. Den angår följande: vad är det för mening med ett organ som har behörighet i brottmål och i att förhindra och bekämpa terroristattacker, genom att involveras i en medbeslutandeprocess, och som sedan utesluts på förhand när andra åtgärder står på spel som, genom att de påverkar medborgarnas rättigheter, också kan vara av betydelse i detta sammanhang?

Därför – jag är snart klar, herr talman – är det av grundläggande betydelse att tolkningen av Lissabonfördraget i lagstiftning i verkligheten överensstämmer med den angivna stärkningen av parlamentets befogenheter och behörigheter. I vissa av fallen bör det åtminstone, vilket belystes i frågan, vara möjligt att ha två olika rättsliga grunder när medborgarnas rättigheter står på spel och när politiken i kampen mot terrorism hotas. I övriga fall, som till exempel beträffande Zimbabwe och Somalia, bör frivilligt samråd användas, vilket faktiskt är fastställt i Stuttgartförklaringen om Europeiska unionen, som också nämndes i frågan. Det var den ståndpunkt jag ville framföra här, herr talman.

Monika Flašíková Beňová, för S&D-gruppen. – (SK) Enligt min åsikt, med tanke på det ämne som för närvarande diskuteras, uppskattades inte parlamentsledamöternas ansträngningar i ratificeringsprocessen för Lissabonfördraget tillräckligt för att involvera oss mer i dessa förfaranden.

Jag anser att restriktiva åtgärder och sanktioner är viktiga instrument i EU:s politik inom områdena för utrikes- och säkerhetspolitik och, naturligtvis, beträffande rättsliga frågor och skyddet av de grundläggande mänskliga rättigheterna. Givetvis hade vi förväntat oss möjligheten (från Europaparlamentets sida) att bli mycket mer involverade i beslutsfattandet på detta område.

Vi godtar också att målsättningen med riktade åtgärder och sanktioner är att minimera följderna för den civila befolkningen, och jag är mycket glad över att ni nämnde just denna klausul, fru Malmström. Som de enda direktvalda företrädarna för de europeiska institutionerna känner vi likväl – med viss rätta – att vi bara kommer att vara en slags assistent i skapandeprocessen, och sedan uteslutas från beslutsfattandet och kontrollprocessen.

Jag anser att det inte är helt korrekt, särskilt i ett fall som detta, som innefattar ett mycket känsligt område i relation till området för rättvisa och skydd av grundläggande rättigheter, eftersom kampen mot terrorism är en mycket känslig fråga för medborgarna i våra länder och för hela EU. Jag kommer därför att vänta tålmodigt tills hela processen är igång, för att se hur vårt samarbete kommer att se ut.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag talar här om så kallade riktade sanktioner, om intelligenta sanktioner, sådana som direkt påverkar också grundläggande rättigheter – alla individers, organisationers och juridiska personers grundläggande rättigheter. Dessa grundläggande rättigheter är viktiga. De kan innebära exempelvis rörelsefrihet, men även skydd av egendom.

Detta är orsaken till att riktade sanktioner måste genomföras i enlighet med ett antal minimiregler avseende förfarande och rättssäkerhet. Jag vill dessutom tillägga att det är av yttersta vikt att respekten för dessa rättsliga och processrättsliga regler upprätthålls för att de riktade sanktionerna ska vara trovärdiga och därmed effektiva.

Vi här i parlamentet minns att det var Europarådets parlamentariska församling som genom en av de dåvarande ledamöterna, Dick Marty, krävde insyn och rätten att höras och som visade på hur absurd denna brist på insyn var när det gällde att effektivt kunna ange/stryka namn på förteckningarna. När namn angavs/ströks på förteckningarna kunde även oskyldiga personer drabbas, personer som inte kände till vad som pågick runt omkring dem och som var oförmögna att göra något åt sin situation – en situation som de vanligtvis hamnat i av en tillfällighet.

Det är därför som tillgång till uppgifter, vilket också Louis Michel nämnde, liksom offentliggörande av de skäl som anförs för att uppföra en person på förteckningen och skydd vid överföring av personuppgifter spelar en avgörande roll för detta förfarande.

Icke desto mindre krävdes idogt arbete av offren för FN:s och EU:s sanktionssystem och engagemang från det civila samhället, människorättsorganisationer och också Europaparlamentet för att offrens rättigheter skulle erkännas av EU-domstolen.

Jag vill tillägga att rådets ändringsförslag om svarta listor grundas på de förslag som lagts fram av bland annat parlamentet. Det är därför som parlamentet obönhörligen måste vara med och fatta, genomföra och övervaka dessa beslut, eftersom historien visar att det var Europaparlamentet som möjliggjorde reformen av rådets förordning.

Derek Roland Clark, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Man måste börja med att sopa rent framför egen dörr, även när det gäller rättigheter. Jag undrar över sikherna i Europa och deras rättigheter. På grund av att de under kläderna bär en kirpa, en mindre symbolisk dolk, har de hindrats från att komma in i parlamentet.

Kirpan är en troshandling som sikherna inte kan avstå ifrån, vilket innebär att de utestängs på religiösa och rasistiska grunder. De senaste åren har jag skrivit till de båda tidigare ordförandena och till kommissionen och från samtliga fått till svar att utestängningen har skett av säkerhetsskäl.

När drottning Elizabeth firade diamantjubileum besökte hon mina trakter, East Midlands, och talade med sikher i deras gudshus i Leicester. Alla bar de en kirpa, men det fysiska avståndet mellan sikherna och drottningen var inte längre än vad det är mellan er och era bänkgrannar här och nu.

Anledningen till att jag tar upp detta nu är att jag för en månad sedan besökte Westminsterpalatset. Där i vårt demokratiska parlament, inte långt från överhuset och underhuset, mötte jag flera sikher som alla bar en kirpa. I deras sällskap fanns en ledande sikh som jag har lärt känna. Hans och mina förfäder kämpade sida vid sida för demokrati under de konflikter som på många sätt har vanställt vårt Europa. Tack vare dem har ni och 700 andra personer från EU:s alla hörn friheten att komma och mötas just här.

Och Lissabonfördraget då? Fördraget i vilket unionen beskrivs som grundad på respekt för frihet, jämställdhet, minoriteters rättigheter och icke-diskriminering? Kommer man att följa fördraget, eller är allt bara tomma ord?

Talmannen. – Det är lite svårt att se hur detta hänger samman med vår debatt om den muntliga frågan, men tack ändå.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Hur rättfärdigar man att talibanerna i den ursprungliga förteckningen hamnat i samma kategori som Usama bin Ladin och al-Qaida?

Usama bin Ladin är en terrorist och al-Qaida en terroristorganisation som redan har begått terrorishandlingar världen över och som avser att begå fler i framtiden. Vi måste fortsätta att jaga dem så länge det behövs och begränsa dem så långt det bara är möjligt.

Talibanerna utgör en skrämmande, repressiv och odemokratisk organisation, men världen är full av obehagliga regimer och talibanerna är inte ens i ledande ställning.

Dessutom dödar och lemlästar de våra soldater i Afghanistan, vilket naturligtvis framkallar hatiska känslor. De skulle dock inte kunna döda och lemlästa våra män om vi inte sände dit dessa män till att börja med. Talibanernas ambitioner sträcker sig inte, såvitt jag känner till, utanför landets gränser.

Finns det inte en risk att man genom att placera talibanerna i samma kategori som al-Qaida ger krigsivrarna i USA:s och Storbritanniens regeringar ytterligare anledning att fortsätta detta meningslösa krig i Afghanistan – som skördar så många liv och inte går att vinna – i många år till? Dessutom utlöser krig mot muslimer bara ytterligare terroristattacker.

Låt oss gå tillbaka till al-Qaida en stund. Det råder tvivel om huruvida al-Qaida existerar som organisatorisk enhet, till skillnad från en ideologisk sådan. Det är omöjligt att göra en tillförlitlig och fullständig förteckning över dess aktiva medlemmar. Den enda rimliga strategin är att hålla ögonen på de grupperingar varifrån de rekryterar såväl oskyldiga som skyldiga personer.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! I Lissabonfördraget finns en särskild anda, och där fastställs nya ramar för samarbete mellan EU:s institutioner. Jag är för den här nya strategin – EU:s roll har blivit mer påtaglig avseende individens rättigheter eftersom beslut nu kommer att fattas genom medbeslutandeförfarandet.

Jag anser det därför vara något motsägelsefullt att vi i dag, under vår första debatt i plenum sedan Lissabonfördraget trädde i kraft, måste diskutera och gå in på bestämmelser om begränsningarna för vår nya roll, trots att vi knappt hunnit komma igång och anpassa oss till denna.

Vi är alla, utan undantag, överens om att vi måste agera med kraft mot terrorismen. I denna strävan är det ofta nödvändigt att vidta resoluta åtgärder som till exempel, i det aktuella fallet, att frysa bankkonton och förhindra överföring av tillgångar.

Respekten för och skyddet av individens rättigheter hör emellertid till EU:s grundläggande och mest centrala värderingar, och vi har inte rätt att bortse från detta när vi vidtar åtgärder för medborgarnas säkerhet. Men

det innebär naturligtvis inte att vi inte är fast beslutna att prioritera bekämpningen av terrorism och andra brottsliga handlingar. Självklart pekar både yttrandet från parlamentets rättstjänst och EU-domstolens rättspraxis i denna riktning.

Vi har valts direkt av EU:s medborgare, och just därför har vi ett särskilt ansvar att förklara för dem hur vi å ena sidan mår om deras säkerhet samtidigt som vi å andra sidan kämpar för att skydda deras rättigheter. Vi har de bästa förutsättningarna för att klara uppgiften.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU är fast beslutet att bekämpa alla former av terrorism. När vi pratar om att ta itu med terroristerna måste vi se till att grundläggande rättigheter respekteras och att de åtgärder som vidtas för att bekämpa terrorismen är lämpliga och effektiva.

EU:s institutioner måste därför fullt ut respektera rätten att höras och den grundläggande rättssäkerheten, även när de upprättar listor över individer och organ – i detta fall kopplade till al-Qaida – som är föremål för begränsande åtgärder. Lika viktigt är det att dessa åtgärder blir föremål för adekvat demokratisk och parlamentarisk granskning, vilket med rätta föreskrivs i Lissabonfördraget.

Följaktligen står det klart, vilket också bekräftas av parlamentets rättstjänst, att alla åtgärder av detta slag måste följa ordinarie lagstiftningsförfarande. Därmed får EU-medborgarnas företrädare möjlighet att fullt ut fullgöra sin uppgift som lagstiftare och garanter.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! I artikel 75 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt regleras genomförandet av begränsande åtgärder för att bekämpa terrorism, och därmed även alla slags intrång i medborgarnas rättigheter avseende egendom, t.ex. frysning av bankkonton. Medan dessa bestämmelser avser polissamarbete i brottmål hänvisas det i artikel 215 till den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Rådet har dock exklusiv behörighet på detta område. Följden blir att parlamentet å ena sidan, enligt artikel 75, är medlagstiftare, och å andra sidan, enligt artikel 215, endast behöver hållas informerat. Båda artiklarna behandlar emellertid möjliga intrång i medborgarnas och juridiska personers individuella rättigheter, varför rådet och kommissionen måste klargöra förhållandena mellan dessa båda bestämmelser och förklara varför parlamentet inte medverkar när det gäller artikel 215 i synnerhet.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Herr talman! Innan Lissabonfördraget trädde i kraft var det artiklarna 60, 301 och 308 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen som låg till grund för de tre nu aktuella förslagen. Detta är nu bara av historiskt intresse eftersom den rättsliga grunden har ändrats och vi därför måste använda artiklarna 215 och 75 i det nya fördraget.

Hur otroligt det än kan tyckas så begränsar Lissabonfördraget parlamentets roll i just detta fall. I artikel 215 står det klart och tydligt att rådet bara behöver informera parlamentet om de åtgärder som vidtagits, medan det tidigare förfarandet innebar ett samråd med parlamentet i sådana frågor. Detta är något jag inte kan acceptera, och jag stöder till fullo mina kollegers initiativ för att reda ut parlamentets roll på området.

Nu lämnar jag den rättsliga aspekten, som jag hoppas kan lösas genom gott samarbete mellan EU:s institutioner, och vill i stället rikta er uppmärksamhet på den viktiga frågan som denna debatt handlar om: bekämpning av alla slags terroristhandlingar, bland annat de som Usama bin Ladin och nätverket al-Qaida ägnar sig åt. När det handlar om så pass känsliga frågor anser jag att vi inte bör dela in dem i strikta kategorier – EU-interna respektive EU-externa frågor – eftersom terroristhandlingar som planeras utanför EU ändå kan få stora konsekvenser för EU:s medborgare.

Eftersom vi har ansvaret för att skydda EU-medborgarna mot terroristhandlingar måste vi också få verktyg för att kunna göra just det. Jag litar på er omdömesförmåga när det gäller att lösa denna processrättsliga fråga och ser fram emot att ta del av yttrandena från rådets och kommissionens företrädare.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Fru Malmström, fru Ashton, mina damer och herrar! Jag skulle vilja gå tillbaka till en fråga som redan tagits upp av flera ledamöter, särskilt i de senaste anförandena av Georgios Papanikolaou och Petru Constantin Luhan.

Vi tar en sak i taget och börjar med förslagen om Zimbabwe och Somalia. Vi har här att göra med tillämpning av sanktioner som har införts av FN, och som sådana faller de tydligt under unionens yttre åtgärder. Artikel 215 tycks i princip vara den lämpligaste. Enligt denna artikel ska dock alla åtgärder som vidtas i enlighet med densamma omfatta nödvändiga bestämmelser om rättsliga garantier, men detta krav uppfylls inte i något av förslagen.

Det är kommissionen ensam som står bakom dessa initiativ – de kommer inte från ett gemensamt förslag från kommissionen och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Det råder därför ingen tvekan om att dessa förslag inte uppfyller de nödvändiga kraven för antagande i enlighet med artikel 215.

Uppfattningen om att det tredje förslaget om vissa med Usama bin Ladin, nätverket al-Qaida och talibanerna associerade personer och grupper skulle falla under unionens yttre åtgärder är ohållbar, vilket Petru Constantin Luhan just påpekade. Att förebygga och bekämpa terrorism är en av de främsta prioriteringarna bland EU:s inre åtgärder, och därför omfattar artikel 75 i Lissabonfördraget uttryckligen detta mål. Denna artikel bör alltså vara bäst lämpad som rättslig grund, i enlighet med ordinarie lagstiftningsförfarande.

Genomförandet av Lissabonfördraget har bara börjat. Kommer rådet och Cecilia Malmström, när Lissabonfördraget träder i kraft, att visa sin goda vilja genom att se till att våra internationella förbindelser får en bra start, eller planerar man att genomföra en begränsande analys? Jag tror att vi alla önskar en så god start som möjligt.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! När det gäller särskilda begränsande åtgärder, frysning av tillgångar för med al-Qaida associerade personer och enheter och åtgärder mot företrädare för regeringarna i Zimbabwe och Somalia, sade kommissionen och rådet den 5 november att förslagen, när Lissabonfördraget väl hade trätt i kraft, skulle grundas på artikel 215 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt snarare än på artikel 75.

I artikel 215 fastslås att rådet ska underrätta parlamentet om alla beslut som föreskriver att ekonomiska förbindelser ska avbrytas eller begränsas osv. Av artikel 75 framgår dock att parlamentet och rådet, när det är nödvändigt för att uppnå målen i artikel 67, ska fastställa, dvs. gemensamt besluta om, begränsande åtgärder för frysning av tillgångar, finansiella medel eller ekonomiska vinster som tillhör, ägs eller innehas av fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som associeras med terroristhandlingar.

I artikel 67 fastslås också målen för grundandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Därför tycks det stå klart att den rättsliga grunden för rådets förslag till förordningar med avseende på med terroristhandlingar associerade personer och enheter bör vara artikel 75.

När det gäller Zimbabwe och Somalia kan rådet och kommissionen också beakta Stuttgartförklaringen, som möjliggör ett frivilligt samråd med parlamentet i internationella frågor även om dessa inte omfattas av fördragen.

Jag försöker bara förtydliga min ståndpunkt. Jag vill här och nu återupprätta parlamentets roll som medlagstiftare och be rådet och kommissionen om en rimligare förklaring. Det var allt för den här gången.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Först vill jag säga att det här är en fråga i vilken det är mycket svårt att bedöma vad som är rätt och vad som är fel.

Vi vet ju sedan den 11 september 2001 att vi lever i en mycket farlig värld där terrorister dag ut och dag in planerar sina dödliga uppdrag. Och de har ekonomiska resurser, ibland från statligt håll, för att kunna genomföra sina uppdrag.

Av den anledningen är det mycket svårt för dem som försöker bekämpa terrorismen att bevisa hur effektiva de faktiskt är, men jag tror att vi med säkerhet kan säga att den här planeten hade sprängts i luften för länge sedan om terroristerna hade fått bestämma.

Det är viktigt att parlamentet har insyn i begränsningarna av individers rättigheter osv., men samtidigt måste vi lita på dem som ansvarar för säkerheten. Jag anser att det finns bevis för att de har gjort ett bra arbete. Ibland är det omöjligt att känna till alla detaljer om de inblandade, men det övergripande syftet är ju gott.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Tack för att jag får möjlighet att yttra mig i den här frågan. Jag tror att alla vi som samlats här i dag är överens om att terrorismen är 2000-talets förbannelse och att vi måste sätta stopp för den. Vi måste alltså värna de grundläggande rättigheterna, samtidigt som vi vet att mycket på detta område inte kan redovisas öppet.

Jag skulle därför vilja ställa följande fråga till Catherine Ashton: Bör parlamentet få information om vad jag anser vara något mycket viktigt, nämligen olika begränsningar i tillämpningen av viss lagstiftning? Jag undrar alltså hur mycket information parlamentet kommer att få tillgång till? Som jag ser det så handlar inte frågan om huruvida parlamentet kan räkna med att få denna information, utan om vad denna information kommer att omfatta.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Med tanke på att unionens funktionssätt grundas på representativ demokrati och att unionens medborgare finns företrädade på EU-nivå i parlamentet anser jag att parlamentet i det här fallet definitivt borde ha deltagit i utvärderingen av begränsande åtgärder som påverkar individers grundläggande rättigheter.

I mitt tycke är det inte rimligt att Europaparlamentet å ena sidan ansvarar för brottsbekämpning och särskilt för förebyggande och bekämpning av terrorism och å andra sidan utestängs från beslutandet av ett antal bindande åtgärder mot terrorism som kommer att tillämpas inom EU.

Artikel 215 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt utgör ett undantag från bestämmelserna i artikel 75, enligt vilken parlamentet är ett medlagstiftande organ, och borde därför inte ha tillämpats eller tolkats på så sätt att skyddet för de grundläggande rättigheterna och den demokratiska beslutsprocessen i EU försvagades.

Talmannen. – Innan jag ger ordet till Cecilia Malmström och Catherine Ashton vill jag bara säga att parlamentet sätter stor tilltro till er båda två och känner er väl, mycket tack vare ert redan tidigare personliga engagemang i dessa frågor. Vi ser mycket fram emot ett nära samarbete med er och emot det stöd som ni också tidigare bidragit med till den viktiga roll som parlamentet kan spela på detta oerhört känsliga område.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Det svenska ordförandeskapet har ägnat mycket, mycket tid åt att få Lissabonfördraget på plats. Vi är oerhört stolta över att det nu trätt i kraft. Det innehåller väsentliga förbättringar som kommer att vara bra för Europeiska unionen och EU:s medborgare. En av de viktigaste förändringarna med Lissabonfördraget är just att det inför medbeslutande för Europaparlamentet på området rättvisa, säkerhet och frihet. Här blir Europaparlamentet medbeslutande på många områden. Det är bra och det stärker kvaliteten i de lagar vi tillsammans ska göra. Det stärker även rättssäkerheten och det är mycket viktigt eftersom det rör känsliga och svåra områden.

Jag vill också tacka för ert stöd när det gäller införande av sanktioner mot terrorister, mot individer eller regimer som förtrycker och förnekar mänskliga rättigheter. Sanktioner och respekt för mänskliga rättigheter och rättsäkerhet utesluter inte varandra – tvärtom. Sanktioner kan vara väldigt effektiva och legitima om de samtidigt är rättssäkra. Jag försäkrar er att Europaparlamentet kommer att vara delaktigt i utformningen av nya regler, inklusive de som rör terrorism, med medbeslutande under artikel 75 när det handlar om sanktioner inom Europeiska unionen.

Men när det gäller yttre åtgärder, alltså sanktioner mot tredjeland som beslutats av FN, har inte Europaparlamentet medbeslutande. Det är så både vi och kommissionen mycket tydligt läser fördraget. Vi kommer dock att ägna mycket stor uppmärksamhet åt er resolution i den här frågan, och tänker hela tiden på aspekten om mänskliga rättigheter när vi tillgriper sanktionsinstrumentet, i EU och i FN. Vi försöker hela tiden förbättra förfarandet.

Vi noterar era krav på samråd och utbyte av information till förslag för sanktionssystem. Jag tror att vi kan arbeta tillsammans på ett effektivt sätt och jag tvivlar inte på att vi kommer att hitta lämpliga samarbetsformer med iakttagande av den nuvarande institutionella ramen.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Catherine Ashton, nominerad vice ordförande för kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tänkte fatta mig kort. Det finns tre frågor som jag skulle vilja ta upp.

För det första har ledamöterna med rätta talat om vikten av de grundläggande rättigheterna, och jag tror att vi alla är överens om att EU-domstolen, som bland annat kommer att se till att respekten för rättigheter värnas i samband med rådets och kommissionens arbete, har en viktig roll att spela i sammanhanget. Men jag har noterat synpunkterna.

Min andra fråga handlar om detta med gott samarbete. Den tidigare ordföranden uppmanade både mig och Margot Wallström att vara mycket tydliga med vilken vikt de lägger vid vår roll och vårt agerande när det gäller samarbetet med parlamentet.

Man frågade mig särskilt vilken information. Än så länge vet jag inte. En av sakerna jag måste göra när jag börjar mitt nya uppdrag är att arbeta med parlamentet, vilket jag också ämnar göra, för att se vad det kan

vara. Hur vi kan samarbeta effektivt och vilken information som omfattas, och samtidigt beakta synpunkterna på vad som kan offentliggöras och inte.

Jag kommer att ägna frågan stor uppmärksamhet eftersom det är vad parlamentsledamöterna förväntar sig av mig.

Den tredje och sista frågan jag vill ta upp är den om rättssäkerheten. Jag tillbringade åtskilliga timmar med att driva Lissabonfördraget genom ett parlament så jag har varit mycket väl insatt i texten. Tolkningen av artikel 75 är naturligtvis hur man hänvisar till artikel 67 och vilken betydelse det har i sammanhanget, vilket innebär att vi ur ett rättsligt perspektiv måste försöka reda ut var detta nu passar in. Råden vi har fått är klara och tydliga. Det står naturligtvis parlamentsledamöterna fritt att invända mot detta, men jag anser att det är mycket viktigt att rättssäkerheten respekteras – var vi än landar i denna fråga.

Det blir oerhört viktigt när Lissabonfördraget träder i kraft. Det är oerhört viktigt för mig nu när jag försöker sätta mig in i den roll som jag har fått äran att axla. Det är oerhört viktigt att vi kan fatta ett beslut i frågan. För egen del tror jag att svaret ligger i säkerheten. Jag förstår verkligen parlamentsledamöternas oro, men jag inser också vikten av ett fullgott samarbete.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

15. Nödvändig förbättring av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar när Lissabonfördraget har trätt i kraft (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Michael Cashman för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om nödvändig förbättring av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar när Lissabonfördraget har trätt i kraft (O-0122/2009 – B7-0230/2009), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Michael Cashman för utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om nödvändig förbättring av den rättsliga ramen för tillgång till handlingar när Lissabonfördraget har trätt i kraft (O-0123/2009 – B7-0231/2009).

Michael Cashman, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag vill först säga att det är mycket trevligt att se kommissionsledamot Margot Wallström här från ordförandeskapet, liksom Cecilia Malmström, eftersom vi båda var inblandade i det här dokumentet redan från början, 1999.

Det är intressant att det som vi åstadkom i och med vår överenskommelse i maj 2001 på sätt och vis var något historiskt: att 15 medlemsstater med olika traditioner och kulturer, och olika synsätt, kunde landa i öppenhet och insyn. Vi lyckades nå en överenskommelse, och det var faktiskt mycket tack vare det dåvarande svenska ordförandeskapets fasta föresats.

Det var också tack vare kommissionens erkännande av att samtliga tre institutioner var i behov av kulturell förändring. Vi behövde inse att öppenhet och insyn inte hindrar en demokratis utveckling, utan snarare främjar den. Det borgade för ansvarsskyldighet. Det gjorde att medborgarna kunde ta del av vad som utträttades i deras namn och, vågar jag påstå, hjälpte oss att lyfta på skynket och en gång för alla visa att vi inte dolde några hemska sanningar i kommissionens eller rådets kassaskåp. Jag är inte säker på hur det ser ut i parlamentet, men förhoppningsvis ser det bra ut i skåpen där också!

Jag vill tacka kommissionsledamoten och gärna också min före detta kollega, Cecilia Malmström, för deras engagemang. Nu behöver vi ta nya tag. Som jag sade så har vi åstadkommit många saker. Vi har ett register över handlingar. Vi har EU-domstolens rättspraxis som nu har fastställt och omvärderat de ursprungliga överenskommelserna om tillgång till handlingar. Vi har godkänt principen om att alla handlingar ska vara tillgängliga och att tillgängligheten, när den inte kan tillämpas, tydligt ska kunna rättfärdigas, särskilt med hänvisning till antingen artikel 4 – undantagen – eller artikel 9 – känsliga handlingar.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Medan arbetet har fortskridit har dock parlamentet upprepade gånger krävt en översyn. Jag anser att den översyn som kommissionen lade fram inför parlamentet, om vilken vi därefter röstade i utskottet och vars första behandling sköts upp i mars i år, inte var tillräcklig, och jag vet att det råder delade meningar om detta. Det fanns, och finns fortfarande här i parlamentet, farhågor om att det var ett försök att minska tillgängligheten till handlingar, inte minst när det gällde omvärderingen av handlingar – uppfattningen att hela akter kunde undantas – och försöket att omvärdera uppfattningen om tredje parts vetorätt.

Tänk er, våra medborgare på åhörarläktaren måste tro att det vi pratar om utspelar sig i yttre rymden – artiklar, tredje parts vetorätt – när det vi talar om här faktiskt är en lag som gör att de kan kontrollera att vi tar vårt ansvar: att parlamentarikerna tar ansvar för vad de gör i deras namn, kommissionen för vad den gör, och likaså rådet. Hur skulle medborgarna, eller de icke-statliga organisationerna, kunna kontrollera detta om vårt arbetssätt och vetskapen om vem som gör vad inom alla olika enheter fortsätter att vara väl bevarade hemligheter, tillgängliga endast för de lobbyister och jurister som vet?

Detta tror jag är kärnan i Lissabonfördraget. I det står att vi måste främja demokratin ytterligare. Vi måste främja tillgången till handlingar. Därför uppmanar parlamentet i och med den här muntliga frågan till införandet av en rad rekommendationer. Det handlar i grunden om att bygga vidare på de rättigheter vi har, att inte inskränka dem, och om att acceptera att det till följd av Lissabonfördraget inte längre bara handlar om de tre institutionerna utan samtliga byråer och organ som inrättats av dem, inbegripet Europeiska centralbanken, i vissa fall, EU-domstolen, Europeiska investeringsbanken, Europol och Eurojust. Samtliga dessa institutioner är nu ansvariga enligt förordning (EG) nr 1049/2001.

Vi anser att de förslag som lagts fram sedan Lissabonfördragets ikraftträdande strider mot både andan och bokstaven i nämnda fördrag, och dessutom mot de åtaganden som vi menar återfinns i den ursprungliga förordningen (EG) nr 1049/2001. För åhörarnas skull ska förtydligas att det är denna förordning som reglerar allmänhetens tillgång till alla handlingar som de tre institutionerna förvarar, mottar och tar fram.

Cecilia Malmström, Rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Som ni vet är ökad öppenhet en oerhört viktig fråga för det svenska ordförandeskapet. Vi har kommit en ganska lång väg i våra EU-institutioner när det gäller öppenhet. Men öppenhet handlar inte bara om lagar och regler. Det handlar om attityder och hur lagar och regler tillämpas i praktiken.

I förmiddags hade jag det stora nöjet att träffa kommissionens vice ordförande Margot Wallström och vice talman Diana Wallis i den interinstitutionella kommittén för tillgång till handlingar. Mötet skedde på initiativ av det svenska ordförandeskapet. Kommittén hade inte träffats på två år. Vi hade väldigt bra och konkreta diskussioner om hur man praktiskt kan förbättra för medborgarnas möjlighet att få tillgång till institutionernas handlingar. Vi bör ha möten oftare och det var också en av våra gemensamma slutsatser.

Jag är glad att Lissabonfördraget lägger stor vikt vid öppenhet, insyn och demokrati. Det välkomnar vi. När det gäller översynen av förordning 1049, som vi kallar för öppenhetsförordningen, så vill ordförandeskapet först och främst rikta in sig på den nya rättsliga grunden för förordningen. Den finns i artikel 15.3 i Lissabonfördraget. Den viktigaste förändringen i den nya rättsliga grunden är utvidgningen av det institutionella tillämpningsområdet. Det betyder i klarspråk att medan den förra artikeln bara gällde parlamentets, rådets och kommissionens handlingar så gäller den nya artikeln att allmänhetens rätt till tillgång till handlingar blir större, den utvidgas. Den omfattar alla Europeiska unionens institutioner, organ och byråer. Det finns vissa begränsningar för handlingar hos EU-domstolen, ECB och Europeiska investeringsbanken, men det är ett betydligt större område än tidigare.

Kommissionen har meddelat att den kommer att lägga fram ett förslag inför parlamentet och rådet i syfte att anpassa den nuvarande öppenhetsförordningen till de nya bestämmelserna i fördraget.

Under tiden kommer rådets arbete med översynen av öppenhetsförordningen att fortsätta bygga på det förslag som kommissionen lade fram inför Europaparlamentet i maj 2008.

Sedan maj 2008 har rådets arbetsgrupp för informationsfrågor gått igenom förslaget två gånger. Den andra tekniska omgången slutfördes under juni och juli i år, och omfattar ett antal av de ändringsförslag som parlamentet godkände vid plenarsammanträdet i mars 2009. I maj beslutade parlamentet att inte avsluta sin formella behandling av kommissionens förslag före Europaparlamentet. Jag vill påminna parlamentet om att min kollega, justitieminister Beatrice Ask, i början av det svenska ordförandeskapet, den 2 september 2009, inför LIBE-utskottet förklarade att hon var redo att inleda diskussioner mellan institutionerna. Hon ställde särskilt frågan om det nyvalda parlamentet avsåg att fortsätta att arbeta utifrån de 92 ändringsförslag

som antogs av parlamentet i mars 2009. Bakgrunden till hennes fråga var att vi som ordförandeskap behövde veta parlamentets ståndpunkt, om än inte nödvändigtvis i form av en första avslutad behandling.

Jag har förstått att det nya parlamentet inte har haft möjlighet att diskutera kommissionens förslag ännu, utan snarare inriktat sig på Lissabonfördragets eventuella effekter på den pågående översynen.

I rådet väntar vi på kommissionens aviserade förslag som rör Lissabonfördragets effekter på öppenhetsfördraget. Vi är naturligtvis fortsatt öppna att diskutera det nuvarande förslaget med er och det säger sig självt att vi i sådana diskussioner naturligtvis bör ta hänsyn till fördragets nya effekter.

Enligt min mening är artikel 15.3 i Fördraget om Europeiska unionens funktionsrätt den helt relevanta rättsliga grunden för förslaget enligt det nya fördraget. Andra artiklar som rör insyn i allmänhet, bättre kommunikation mellan institutionerna och medborgarna och god förvaltning är ytterst relevanta för institutionernas arbete, för att förstärka demokratin, effektiviteten och legitimiteten. Vi måste också diskutera hur den typen av målsättningar ska förverkligas. Men jag är inte övertygad om att de ryms inom ramen för öppenhetsförordningen. Den bör i tydlighetens namn innehålla klara regler om just allmänhetens tillgång till handlingar och inte så mycket annat.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill först vända mig till Michael Cashman. Det här är kanske min sista möjlighet och chans att tacka er. Ni personifierar verkligen kampen för både den här specifika förordningen och öppenhet och insyn i parlamentet. Ni har blivit dess ansikte utåt, dess symbol och dess förespråkare.

Att vi är svenskar, både Cecilia Malmström och jag, förmodar jag skänker oss en viss trovärdighet i frågan, och jag tror inte att människor hyser några tvivel om att vår kamp för öppenhet och insyn kommer att fortsätta. Vi har dock haft våra duster – vi har ju olika roller, och ibland måste vi vara mycket realistiska med vad vi kan åstadkomma och varje institution måste kämpa för sin sak. Det är inte alltid så lätt. Jag tycker också att hela det politiska klimatet har förändrats, liksom den politiska balansen, och det har påverkat våra diskussioner kring dessa frågor.

Men jag vågar säga att vår utgångspunkt definitivt är densamma, och vi menar också att den här förordningen om tillgång till handlingar verkligen har varit oss till gagn. Den har genom åren varit ett utmärkt verktyg som vi önskar skulle användas även av andra än lobbyister och de som får betalt för att läsa alla handlingar. Vi vill att både allmänhet och journalistkår ska kunna använda sig av den och få full tillgång till handlingarna. Detta är min utgångspunkt, och som ni hörde så delar ministern min åsikt.

Det svenska ordförandeskapet innebar ett gyllene tillfälle att föra frågan framåt. Nu vill jag rikta ett stort tack till parlamentet för möjligheten att hålla denna debatt om insyn och det nya Lissabonfördraget – det lägger större vikt vid öppenhet och det som kallas deltagandedemokrati. Vi är alla överens om att det är en mycket glädjande utveckling.

Den konkreta frågan på dagens agenda lyder som följer: Vilka åtgärder kommer rådet att vidta med avseende på översynen av förordning (EG) nr 1049/2001?

Som ni vet har Lissabonfördraget medfört att allmänhetens rätt till tillgång till handlingar utökats till att, precis som ministern nämnde, gälla handlingar från EU:s samtliga institutioner, organ och byråer, även om det av naturliga skäl finns begränsningar vad gäller EU-domstolen, Europeiska centralbanken och Europeiska investeringsbanken.

När det gäller översynen av förordning (EG) nr 1049/2001 vill jag understryka att den nya rättsliga grunden, artikel 15.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, är mycket lik den tidigare artikeln 255 och att den huvudsakliga skillnaden består i att det institutionella tillämpningsområdet har vidgats.

Vi tog upp frågan i kommissionens meddelande av den 2 december i år. Syftet var att anpassa framlagda förslag inom sekundärrätten till det nya fördraget. (Några av er kanske har hört det kallas för "omnibus act" på EU-jargong – men det glömmar vi på en gång!)

Det innebär att vilken som helst av lagstiftarna nu kan lägga fram ändringsförslag som utökar förordningens tillämpningsområde till att gälla övriga organ och institutioner. Syftet är också att informera rådet om att denna har lagts fram och antagits av kommissionen.

Ansaret för att lagstiftningsförfarandet fortskrider mot ett antagande av en ändring av förordning (EG) nr 1049/2001 ligger hos lagstiftarna: parlamentet och rådet. Vi är fortfarande vid den första behandlingen. Vi har inte någon lagstiftningsresolution och inte heller det nya parlamentets ståndpunkt. Kommissionen

kommer naturligtvis att fortsätta arbeta för att ett beslut ska kunna fattas – precis som i andra lagstiftningsförfaranden.

I Lissabonfördraget fastställs en rättslig ram för deltagandedemokrati. Från kommissionens sida har vi redan tagit ett antal initiativ för att förbättra de offentliga samråden om och delaktigheten vid föreslagna nya strategier. Exempelvis kommer vi att utvärdera kommissionens riktlinjer för samråd mot de nya bestämmelserna i fördraget och avgöra huruvida en anpassning för att ytterligare förbättra riktlinjerna är nödvändig. Vi har dessutom redan påbörjat arbetet med medborgarinitiativ genom att inleda ett offentligt samråd för att lyssna på medborgare och aktörer innan vi lägger fram förslag.

Europeiska rådet klargjorde förra veckan att medborgarinitiativ är av mycket stor vikt. Och jag har förstått att det tillträdande spanska ordförandeskapet har satt frågan högt på dagordningen. De vill se snabba resultat.

Som vi redan har hört så sammanträdde Interinstitutionella kommittén för tillgång till handlingar i morse på inbjudan av det svenska ordförandeskapet. Gruppens uppgift är att undersöka de bästa rutinerna, ta upp eventuella meningsskiljaktigheter och diskutera den framtida utvecklingen i fråga om allmänhetens tillgång till handlingar.

Så vi kom överens om att dels införa en "öppenhetsportal" på webben, dels säkerställa komplementaritet mellan institutionernas offentliga register. Vi kommer att se till att våra respektive it-avdelningar möts för att samordna sina insatser för tillgängligheten, och vi kommer från och med nu att ta hänsyn till tillgången till handlingar när våra institutioner skapar eller ändrar elektroniska lagringssystem.

Just vid den här tiden på året brukar man skriva önskelistor, men när det gäller öppenhet och insyn ska vi nog inte förvänta oss någon hjälp av jultomten. Jag anser att det är upp till oss – parlamentet, rådet och kommissionen – att kunna visa på konkreta och direkta resultat. Vi har påbörjat arbetet och måste fortsätta på samma linje, så jag ser fram emot vår debatt.

Renate Sommer, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi hade kommit överens med föredraganden och skuggföredragandena från de andra grupperna om att ställa en muntlig fråga om hur långt förfarandet kommit och om vilka steg som bör tas härnäst. På grundval av svaren från rådet och kommissionen planerade vi att diskutera hur vi skulle gå vidare. Vi har precis fått dessa svar. Jag förstår inte riktigt anledningen till att föredraganden, tvärt emot vad som överenskommits mellan grupperna, plötsligt lade fram en resolution i vilken han lägger fram sin egen ståndpunkt. Vilket svar förväntar han sig från kommissionen och rådet? Mina tankar om er är höga, herr Cashman, men detta skedde i tysthet och lönndom – helt utan insyn. Så mycket för er påstådda kamp för insyn. Ni har försökt kringgå oss andra. Dessutom anser jag att resolutionens legitimitet starkt kan ifrågasättas med hänsyn till föreskrifterna i arbetsordningen. Om inte annat så är resolutionens innehåll en upprepning av er befintliga rapport från parlamentets förra valperiod och därför totalt överflödig.

Jag känner till att ni försökte förhandla med skuggföredragandena om att lägga fram en gemensam resolution, men jag är fullständigt emot denna resolution. Enligt min åsikt har ikraftträdandet av Lissabonfördraget inte medfört en sådan förändring av dokumentets rättsliga grund att det har förändrat parlamentets roll. Betänkandet var och förblir ett dokument i medbeslutandeförfarandet. Detta förklarar också min grupps tvivel på resolutionens legitimitet med hänsyn till föreskrifterna i arbetsordningen.

Jag vill inte diskutera innehållet. Ni tar upp många olika saker, bland annat citat från EU-fördraget, Lissabonfördraget och Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, alla tagna ut sitt sammanhang, i syfte att rättfärdiga resolutionsförslaget. Det är verkligen inte rättsligt hållbart i den form det har lagts fram. Ni har inte försäkrat er om sekretess, vilket uppenbarligen är nödvändigt åtminstone till en viss gräns. Detta ser till exempel tredje man som ett nödvändigt villkor när det gäller internationella överenskommelser. Man behöver bara gå till Swift-avtalet med USA. Inte heller finns någon medlingslösning, exempelvis i form av insyn i efterhand. Det har ni inte tänkt på att ta med. Dessutom har andra juridiskt skyddade rättigheter, som skydd av uppgifter och rätt till integritet, inte beaktats.

Vi bör inte anta den här resolutionen. Vi har fått bra respons från kommissionen och rådet, och det är med utgångspunkt i denna, alltså svaret på vår muntliga fråga, som vi bör gå vidare. Jag vill uppmana Michael Cashman att dra tillbaka resolutionsförslaget.

Vilija Blinkevičiūtė, för S&D-gruppen. – (LT) Herr talman, mina damer och herrar! Tack! Jag delar vår kollega Michael Cashmans åsikt att det är nu, efter Lissabonfördragets ikraftträdande och i och med det förändrade

rättsliga läget, tiden är kommen för att återuppta diskussionen om 2001 års förordning om allmänhetens tillgång till handlingar, och därmed viktiga förbättringar och ändringar i denna förordning.

I och med Lissabonfördraget strävar vi efter betydligt större öppenhet gentemot samhället, vilket innebär att beslut måste fattas så öppet som möjligt och vara så begripligt utformade som möjligt – för medborgarnas skull. Detta är mycket viktigt eftersom medborgarnas uppfattning om och tilltro till all verksamhet inom EU hänger ihop med deras förståelse av och tillgång till EU:s arbete och antagna handlingar.

Öppenhet, särskilt på detta område, är nödvändig för att stärka principerna om demokrati och respekten för grundläggande rättigheter. Följaktligen måste möjligheten för samhällsmedborgarna att få tillgång till handlingar bli en grundläggande princip, och sekretess endast tillämpas i undantagsfall.

Parlamentet har redan åstadkommit en hel del på området. I mars i år utarbetade det ett betänkande om kommissionens förslag till ändring av den gällande förordningen, och det nya förslaget från parlamentet utgör en lämplig grund för fortsatta diskussioner. Vi får dock inte glömma att det vi debatterar här gäller ändringar av en förordning och att det därför är oerhört viktigt att EU:s alla institutioner fortsätter att samarbeta och att översynen av reglerna för öppenhet och insyn sker i samförstånd.

En uppdaterad förordning skulle innebära ett större mått av insyn. Eftersom Lissabonfördraget stärker principerna om större öppenhet inom EU och närmare samarbete med medborgarna är det viktigt att fastställa konkreta åtgärder och lägga en gedigen grund för EU-institutionernas verksamhet i syfte att uppnå detta mål.

Därför uppmanar jag kommissionen att så snart som möjligt lägga fram ett förslag och enas om en gemensam standpunkt med rådet i syfte att säkerställa en öppen och kontinuerlig dialog med medborgarna och de sammanslutningar som företräder dem.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är mycket glädjande att frågan tas upp, och jag vill tacka Michael Cashman för att han delar med sig av sina åsikter. Jag måste säga att jag trodde att alla politiska grupper i parlamentet var eniga om resolutionen. Man har sagt mig att det var resultatet av eftermiddagens sammanträde.

Det står klart att vi i och med Lissabonfördragets ikraftträdande kan börja genomföra stegvisa förändringar på området öppenhet och insyn. I egenskap av parlamentets vice talman med ansvar för öppenhet och insyn tycker jag många gånger att det här är en svår fråga, men jag anser att vi nu har en möjlighet att förbättra saker och ting och bättre nå ut till våra medborgare. Inom parlamentet ser vi över våra rutiner för tillgång till handlingar och uppgifter. Det var ett nöje att i morse träffa Cecilia Malmström och Margot Wallström eftersom vi – företrädare för de tre institutionerna – för en gångs skull kunde talas vid och verkligen få något uträttat. För oss är den största vinsten den att vi har enats om ett nytt möte inom sex månader och en mycket mer regelbunden tidsplan, i stället för det här interinstitutionella organets oregelbundna sammanträden med mellan två och tre års mellanrum. Vi menar allvar, och detta är en stark signal om att vi tillsammans strävar efter en helt gemensam öppenhetsportal, att vi strävar efter att våra medborgare ska kunna följa lagstiftningsförfarandet steg för steg och att de ska kunna göra sin röst hörd och få en ordentlig inblick i vår verksamhet.

Min grupp, liksom väl övriga grupper, har godtagit ändringsförslag som kommer att återspegla vad vi åstadkommit under dagen. Då återstår bara att tacka för mig, och tack till de andra två damerna – vi har nu kommit en bra bit på vägen i den här frågan.

Zbigniew Ziobro, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Många politiska skribenter med insyn i EU-frågor menar att de under ett antal år har märkt av ett så kallat demokratiskt underskott i EU-institutionerna. Anklagelserna är inte alltid rättvisa, men då och då finns det faktiskt fog för dem: när det för medborgarna känns som att viktiga beslut fattas av anonyma EU-tjänstemän någonstans långt borta i Bryssel fungerar inte de demokratiska mekanismerna som de ska. Därför måste det betonas hur oerhört viktig öppenhet är för EU:s verksamhet. Myndigheterna måste kunna ställas till ansvar av samhället eftersom makt – vilket historien alltid visar – har en tendens att leda till korruption.

Det europeiska samhället består av ett antal folkslag i ett antal länder. Därför måste EU-institutionerna ansvara för samtliga EU-staters medborgare, och för att garantera en kontinuerlig kontroll av alla de maktbefogenheter som anförtros EU krävs full tillgång till handlingar. Jag tänker först och främst på kommissionens och rådets arbetsdokument, analyser och samråd. Det är mycket viktigt att intressegruppernas inflytande på förordningarnas utformning registreras och hålls tillgängligt för var och en. Det är angeläget att inte bara

parlamentet har full tillgång till dessa handlingar. Samtliga medborgare i EU:s medlemsstater bör ha rätt att utöva demokratisk kontroll – en rättighet som ska kunna åtnjutas av alla intresseorganisationer och alla journalister. Insyn och ingenting annat är garanten för att EU:s myndigheter och personal utövar de befogenheter som de har tillerkänts med EU-medborgarnas bästa för ögonen.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Mina damer och herrar! Den här debatten handlar i grunden om förtroende. EU-medborgarna uppmanas alltid att lita på institutionerna. Under arbetet med Lissabonfördraget uppmanade man från institutionellt håll medborgarna att lita på dem i alla väder. Så kom den finansiella krisen – och medborgarna uppmanades att ha förtroende för institutionerna. Men, tilliten måste vara ömsesidig. Tjänstemännen på institutionerna kan inte hela tiden förvänta sig att medborgarna ska ha förtroende för dem om man från institutionellt håll samtidigt inte litar på medborgarna så pass att dessa får ta del av kommissionens alla processer och interna förfaranden. De som sitter på makten ska inte beklaga sig över medborgarnas bristande förtroende om de själva inte litar på medborgarna.

Det här handlar om demokrati, men också om slöseri. Samhället i sig rymmer så mycket kunskap, kunskap som vi slösar bort om vi inte gör medborgarna delaktiga i arbetet med att leda och förvalta unionen. Därför kan jag utan någon som helst tvekan säga att jag till fullo stöder föredraganden i hans ansträngningar, att jag menar att han gör demokratin en stor tjänst och att vi nu bör arbeta för en större öppenhet, men också – och framför allt – för en omsättning i praktiken av det tjusiga ordet insyn.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Både i mitt land och i andra länder har EU ett välförtjänt rykte om sig att fatta beslut i smyg och i lönndom. Man skulle därför kunna anta att kommissionen nu kommer att göra sitt bästa för att främja öppenhet och insyn. Men i stället har kommissionen lagt fram detta förslag – 1049 om jag minns rätt – som tvärtom delvis begränsar tillgången till handlingar som i dagsläget är offentliga.

Jag drar mig också till minnes något jag lärde mig på Harvarduniversitetet: att beslut som fattas utan insyn och utan möjlighet till granskning från allmänhetens sida har en tendens att automatiskt bli dåliga beslut. Ni måste förstå att en av orsakerna till att kommissionen lägger fram så många oöverbäddade, ogenomtänkta, olämpliga och illa formulerade förslag, som vi i England och övriga länder måste acceptera, är bristen på öppenhet och insyn. Och precis detta har hänt också vad gäller den rättsliga ram vi nu debatterar. Jag vill starkt uppmana kommissionen att tänka om i frågan – om det över huvud taget är möjligt att tänka om i en illa fungerande institution med ett illa fungerande ledningssystem.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har lyssnat mycket uppmärksamt på anförandena från kommissionen, ordförandeskapet och ledamöterna. Stockholmsprogrammet har verkligen klargjort betydelsen av rätten till tillgång till de handlingar som framställs av EU-institutionerna.

Också i och med Lissabonfördraget hävdas åter rätten till tillgång till handlingar för fysiska och juridiska personer, samtidigt som här fastslås att bestämmelser om kriterier och begränsningar i linje med varje organs karaktär kommer att införas. I år har parlamentet som sagt redan haft tillfälle att ta itu med frågan om tillgång till handlingar, och åsikterna gick då till viss del isär.

I dag är vi överens om att en verklig anpassning av 2001 års förordning är av nöden. Den lösning som Michael Cashman föreslår tycks dock inte lämplig eftersom den gör det möjligt bortom alla rimliga gränser att komma över handlingar som ibland inte alls är av allmänt intresse, utan tvärtom. Jag kan ge ett exempel: förhandlingar med tredjeland eller annan känslig verksamhet kräver en tydlig definition – rätten till insyn, utlämnande och kunskap måste vägas mot rimligheten av ett avslag på begäran om tillgång till handlingar med beaktande av rådande och erkänt allmänintresse.

Vi är fortsatt övertygade om behovet av att främja rätten till tillgång till handlingar för fysiska och juridiska personer men också av att då fastställa en princip för att balansera de motstridiga behoven. Vi måste utvidga Europeiska ombudsmannens roll, fastställa exakta och adekvata kriterier för tillgänglighet och införa övergångsbestämmelser som gradvis resulterar i föreskrifter som ser till medborgarnas behov och är förenliga med institutionernas goda funktion. Vi förlitar oss på att det innevarande ordförandeskapet, det spanska ordförandeskapet och kommissionen kan åstadkomma detta.

Cornelis de Jong (GUE/NGL). – (NL) Herr talman! Exakt vilken handling söker ni efter? Vilket nummer har handlingen? Dessa är enbart ett par av de svar som medborgarna kan förvänta sig få när de ställer en fråga till EU-institutionerna. Medborgarna kräver dock information, inte reklammaterial eller otydliga policydokument, och därför krävs en drastisk kursändring. Fokus måste ligga på medborgarna. Det är grunden

i Michael Cashmans frågor, som jag vill tacka för ett utmärkt och – detta säger jag till Renate Sommer, som tyvärr redan har lämnat kammaren – mycket öppet samarbete de senaste månaderna.

Jag ser gärna att en del av EU:s informationsbudget läggs på att säkerställa, både via digitala informationsmedier och personlig kontakt, att medborgarna får äkta och fullständig information och svar på frågor som t.ex. "Kan ni upplysa mig om hur de beslut som Europa tog om den europeiska insatsen under konferensen i Köpenhamn om klimatförändringarna fortlöper?". Det är vad medborgarna vill veta, och därför uppmanar jag kommissionen, rådet och i synnerhet ledamöterna att stödja vårt initiativ för större öppenhet. För mig är detta det enda självklara budskapet.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Herr talman! Allmänhetens tillgång till handlingar handlar om medborgarnas rätt att delta i beslutsfattandet och att erhålla information för att kunna göra det. Lissabonfördraget stöder denna EU-medborgarnas grundläggande rättighet. Om inte Europaparlamentet skyddar denna grundläggande rättighet, vem kommer då att göra det?

Därför är det mycket viktigt att vi, i detta sammanträde, antar en stark och tydlig ståndpunkt till förmån för öppenhet. Vi måste inte acceptera några bakåttag och inte heller de steg som kommissionen föreslår.

Jag kan försäkra er om att det råder många missförstånd kring vad det är vi beslutar om här. Vi vill inte äventyra internationella förhandlingar, men vi anser att medborgarna har rätt att känna till vilka frågor som påverkar deras rättigheter, som diskuteras med utländska makter. Inte heller drar vi slutsatsen här att alla ledamöter av Europaparlamentet ska offentliggöra innehållet i sin e-post. Om någon är rädd för detta finns det absolut ingen anledning att vara det.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Frågan om öppenhet och medborgarnas tillgång till handlingar inom EU är utan tvekan viktig i den utsträckningen att människor i hela Europa fortfarande är mycket missnöjda med den europeiska integrationspolitiken.

I Österrike är en stor andel av folket missnöjda med eller skeptiska till EU för att de känner att det saknas öppenhet och tillgång till politiken. Processen för att presentera och sedan genomdriva Lissabonfördraget ihop med valet av Europeiska rådets ordförande och av unionens höga representant har skapat känslan bland medborgarna att de inte kan se vad som försiggår, att det inte finns någon öppenhet och att de inte har någon aning om varför dessa saker har gjorts. För att Lissabonfördraget ska kunna bli en framgång för medborgarna i EU, tror jag att det är viktigt att vi låter människorna känna att de uppfattar vem som tar beslut inom EU, samt varför och hur besluten tas.

Michael Cashman, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag känner att jag måste ta upp två frågor.

Renate Sommer sitter fortfarande kvar i kammaren, och jag anser att det vore lämpligt, även om hon inte lyssnar, att svara på det hon sade. Hon har kommit med en rad anklagelser. En om att jag inte har varit öppen. Låt mig rätta protokollet och säga att samtliga politiska partier och föredragande har varit inbjudna till alla möten. När de inte har kunnat närvara har deras ståndpunkter troget presenterats på dessa möten. Alla beslut tagna därefter har meddelats samtliga skuggföredragande och politiska grupper.

Ett förslag har lagts fram att vi på något sätt borde dra tillbaka detta förslag till resolution som Renate Sommer menar är odemokratiskt och icke-insynsvänligt – som hennes grupp inte alls hade kännedom om. Jag finner detta intressant eftersom jag i eftermiddags diskuterade med hennes grupp, PPE, om deras utkast till resolutionsförslag angående den muntliga frågan. Därför kan jag bara tänka mig att hon har fått felaktig information, och på denna breda basis ser jag fram emot att ärligt och i god tro förhandla med PPE och alla övriga grupper.

Till sist något jag försummade. Detta är sista gången som kommissionsledamot Margot Wallström och jag möts här i kammaren, och jag vill bara få inskrivet i protokollet, om jag får, att parlamentet och jag själv har aldrig tvivlat på ert engagemang för öppenhet och insyn. Ni har haft helt rätt: vi måste alltid försvara våra institutioner, och ni har försvarat er utmärkt utan att någonsin avvika från principen om öppenhet och insyn.

Ni har varit och kommer att fortsätta vara en utmärkt statstjänsteman med en exemplarisk meritlista, det är jag säker på. Ni har aldrig ryggat tillbaka inför att göra det som ni har ansett vara rätt, rättvist och anständigt, och jag vill tacka er på vägnar av de människor som aldrig kommer att få äran att träffa er.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Lagstiftningen om tillgång till dokument, det som vi här kallar förordning 1049, har tjänat oss väl. Jag är mycket stolt över att jag tillsammans med Michael Cashman och med bidrag från kommissionen, Margot Wallström, har bidragit till att den finns.

Lissabonfördraget ger oss möjligheter att gå ytterligare ett steg, eftersom tillämpningsområdet utökas. Det är oerhört bra. Jag beklagar att det inte var möjligt att inleda en interinstitutionell dialog med Europaparlamentet under hösten. Vi har väntat på Europaparlamentets åsikt för att kunna gå vidare. Jag tror att även det spanska ordförandeskapet kommer att behöva någon form av signal på hur Europaparlamentet ställer sig här för att kunna driva interinstitutionella samtal vidare.

I väntan på det kan vi göra en hel del. Både kommissionär Wallström och Diana Wallis har refererat till det möte vi hade i morse, som är ett konkret sätt att främja öppenhet och tillgång till dokument och att göra våra institutioner mer användarvänliga. Vi har bland annat diskuterat hur vi kan använda våra datorsystem så att medborgare, journalister, NGO:er och andra kan följa en lagstiftning från kommissionens förslag och hela vägen tills den slutligen röstas igenom.

Jag tror att det här kan bidra mycket till att öka förståelsen, kunskapen och tilltron till EU. Det är ju så som har sagts här, nämligen att öppenhet är bra, nödvändigt och viktigt. Det ökar effektiviteten i besluten, det ökar tilltron till besluten och det minskar risken för oegentligheter och misstänksamhet.

Om legitimiteten ökar för EU när det gäller beslut är det också bra för kvaliteten på våra beslut. Därför är det alldeles utmärkt att Europaparlamentet har denna debatt och jag hoppas att den kommer att föras vidare, om än inte det svenska ordförandeskapet får möjlighet att göra det. Tack så mycket Michael Cashman och Europaparlamentet för att ni har lyft denna fråga.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Det var ett mycket effektivt sätt att få mig att mjukna lite när jag nu ska tala för sista gången. Detta är antagligen mitt sista inlägg i Europaparlamentet, och jag hade inte kunnat välja en bättre fråga att göra det i än frågan om öppenhet och insyn.

Låt mig bara få redogöra för några viktiga fakta. Kommissionen har lagt fram ett förslag. Det är det enda förslaget på bordet. Vi lade fram det i form av en omarbetning, vilket betyder att vi anser att de grundläggande principerna i förordningen är solida. De är ok. Vi kan använda dem, men vi måste förnya dem, uppdatera dem och effektivisera dem. Det var tanken med omarbetningen.

Vi har olika åsikter om vissa saker – hur handlingar ska definieras osv. – men det rör sig om sådana diskussioner som vi bör ägna oss åt och se till att saker och ting går framåt. För att göra det behöver vi en första behandling i Europaparlamentet. Det är det viktigaste budskapet från vår sida.

Vi anser också, på basis av ett nytt fördrag, att vi kan åstadkomma det genom att utvidga förordningens tillämpningsområde. Det är den största skillnaden, som vi ser på det i kommissionen. Den ska nu omfatta EU:s samtliga organ, byråer m.m. Det är här vi står idag, och hoppas därför att parlamentet nu, så fort som möjligt, ska göra en första behandling. Därefter kan vi också ta med rådets synpunkter för att inleda riktiga diskussioner och förhandlingar och slutligen nå ett beslut.

Vad gäller en del av de mycket viktiga frågor som ni lyfter fram i ert betänkande, herr Cashman, anser jag att det finns andra medel som vi kan använda eftersom dessa ligger en bit utanför förordningens tillämpningsområde. Men de är fortfarande mycket viktiga initiativ. Det handlar om register, om saker som vi har talat om – idag till exempel – där vi kan förbättra öppenhet och insyn med hjälp av andra metoder och inte enbart förordningen. Där kommer vi att fortsätta. Jag vet att ni inte gillar det så mycket, men jag har tagit initiativet att göra en handlingsplan för öppenhet, som vi har diskuterat delar av idag, där vi kan förena våra krafter, fortsätta arbeta och kämpa för öppenhet och insyn.

Med denna positiva notering – jag vill verkligen att det ska vara en positiv notering – vill jag tacka er alla och ta tillfället i akt att önska er "God Jul och Gott Nytt År".

Talmannen. – Låt mig ta detta tillfälle i akt att tacka er ännu en gång för ert samarbete under alla dessa år. Jag önskar er god jul och allt det bästa.

Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 17 december 2009 kl. 12.00.

⁽²⁾ Se protokollet.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Problemet med tillgången till EU-organens och EU-institutionernas handlingar, som vi diskuterar idag, är av stor betydelse i EU:s lagstiftningsprocess. Öppenhet är absolut nödvändigt här. Tack vare den har alla EU-medborgare rätt till tillgång till handlingar, som enligt artikel 15.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt omfattar inte bara delar av den rådande rättsordningen, men också utkast till lagstiftningsakter. Det innebär att varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt stadgeenliga säte inom EU kan ha en direkt inverkan på ny lagstiftning, och detta utgör en speciell form av offentlig kontroll. Den gällande förordningen (EG) nr 1049/2001 garanterar lämplig tillgång till EU-handlingar, men med Lissabonfördragets ikraftträdande i december 2009 står vi inför en enorm utmaning när EU-medborgarnas roll och reella delaktighet har ökat. Obegränsad tillgång till handlingar är därför avgörande för hur EU:s framtida form och funktion kommer att se ut.

16. Situationen i Georgien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Georgien.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Vi rör oss inom många områden här på eftermiddagen och det är det som är så fantastiskt spännande med att sitta här i rådsordförandestolen. Det ämne vi ska diskutera nu är Georgien. Det är en fråga som jag vet engagerar Europaparlamentet och som jag själv känner mycket starkt för. Jag vill redan från början göra klart att EU ger sitt fulla stöd till stabilisering och normalisering av Georgien, samt till demokratiska reformer i landet.

Vi bistår Georgien på flera mycket konkreta sätt: Genom EU:s övervakningsmission (EUMM), genom vårt aktiva engagemang och vår centrala roll i samtalen i Genève, och genom ökat finansiellt EU-bistånd för att lindra den humanitära situationen och stödja Georgiens ekonomiska återhämtning.

Med lanseringen av det östra partnerskapet har EU stärkt relationerna till bland annat Georgien. Vi erbjuder en möjlighet att uppgradera relationerna genom associeringsavtal och omfattande frihandelsområden. Georgiens mål är förstås att uppnå stabilitet och välstånd. Vi ska hjälpa dem på denna väg. Men för att verkliga framsteg ska nås måste Georgien behålla sitt fokus på demokratiska reformer. Vi fäster som alltid mycket stor vikt vid frågor som gäller god samhällsstyrning och mänskliga rättigheter. Vi uppskattar att Georgien är fast beslutet att fortsätta med sina demokratiska reformer, och särskilt beslutet om en andra reformväg.

Att bli en etablerad demokrati där medborgarna åtnjuter grundläggande friheter och mänskliga rättigheter kommer att innebära stora fördelar för Georgien. Naturligtvis för egen del och för människorna som bor där, men också genom att det skapas bättre möjligheter för dem som lever i separatistregionerna. Den politiska miljön är en utmaning. Dialogen mellan regeringen och oppositionen måste fortsätta att verka mot konsensus kring centrala delar av institutionsbyggandet och om frågor som rör författningsreformer, valreformer, frihet för medier och mänskliga rättigheter. Georgiens regering måste också fortsätta att upprätthålla kontakterna med oppositionen och det civila samhället.

Här är EU beredd att bistå. Utöver det samarbete som redovisas i handlingsplanen för den europeiska grannskapspolitiken erbjuder det östra partnerskapets bilaterala spår en särskild möjlighet att komma fram på det här området. Vi tittar också på förhandlingsdirektiv till ett associeringsavtal med Georgien, och med Armenien och Azerbajdzjan. Processen för att uppgradera våra förbindelser med dessa länder kommer att vägledas av principerna delaktighet, differentiering och konditionalitet, och delat ansvar. Vi välkomnar Georgiens åtagande att arbeta för bättre relationer med EU utifrån det perspektiv som det östra partnerskapet skapar.

EU:s övervakningsmission är en mycket viktig stabilitetsfrämjande faktor under nuvarande omständigheter. Mandatet har nu förlängts fram till september 2010. Vårt fokus ligger på förtroendeskapande åtgärder mellan parterna. Efter Genèveöverenskommelsen om mekanismer för incidentförebyggande och incidenthantering spelar övervakningsmissionen en framträdande roll för samordningen av mekanismerna mellan de olika parterna. Här menar jag georgierna, ryssarna och de facto-myndigheterna i Sydossetien och Abchazien.

Trots vissa svårigheter har parterna enats om ett antal punkter, bland annat att inrätta en så kallad "hot line" för att åtgärda säkerhetsrelaterade frågor vid Sydossetiens och Abchaziens administrativa gränser. Övervakningsmekanismen har utnyttjat detta för att minska spänningen mellan parterna efter incidenterna

i Svarta havet, och för att klara upp en incident vid Sydossetiens administrativa gräns där 21 georgiska medborgare kvarhölls och senare frisläpptes.

Övervakningsmissionen kommer att arbeta även fortsättningsvis med de berörda parterna. En övergång från incidentförebyggande till förtroendeskapande åtgärder kommer att vara viktigt för att normalisera situationen. Missionen övervakar vidarebosättning av internflyktingar från kriget i augusti förra året, nybyggda bosättningar och underlättande av kontakter mellan internflyktingar och georgiska myndigheter, frivilligorganisationer och internationella organisationer. Det står klart att nästan alla internflyktingar som fördrivits genom tidigare konflikter fortsätter att leva under omständigheter som inte uppfyller internationella minimistandarder, även om situationen har förbättrats sedan 2008. Missionen kommer att, där det finns möjlighet, fortsätta att hjälpa till att underlätta kontakterna med myndigheterna.

En händelse av central betydelse för missionen var genomförandet av två samförståndsavtal med Georgiens försvarsministerium och inrikesministerium. Vi är dock vaksamma när det gäller risken för att de georgiska myndigheterna upphör att tillämpa samförståndsavtalen eftersom det finns en brist på ömsesidigt förtroende mellan parterna.

Som ni känner till publicerades nyligen en rapport från det oberoende internationella "Fact-finding Mission" för konflikten i Georgien. Alla berörda parter, liksom det internationella samfundet i stort, kan dra lärdomar av denna rapport. Men den måste ses i sin helhet och inte selektivt. EU har konsekvent upprepat sitt orubbliga stöd för Georgiens suveränitet och territoriella integritet inom sina internationellt erkända gränser. Det är vår fulla övertygelse att det behövs en internationell närvaro i Georgien och vi kommer att arbeta för detta. Vi beklagar att det i fallet med OSSE trots stöd från en majoritet av staterna inte gick att komma överens.

Beträffande överenskommelserna från den 12 augusti och den 8 september har EU:s ståndpunkt inte förändrats. Ryssland ska fullt ut implementera dessa överenskommelser. Här återstår viktiga frågor att lösa, t.ex. gränskontrollerna, EU:s generella tillträde till de båda utbrytarprovinsernas territorier. Vi kommer att ta upp det här i vår dialog med Ryssland.

Vi måste också blicka framåt. Här är samtalen i Genève oerhört viktiga, även om de har svårigheter. De är det enda ställe där alla parter är representerade och det är viktigt att man faktiskt kan ha pragmatiska diskussioner om att inte använda våld och om internationella säkerhetsarrangemang. Det här är den enda framkomliga vägen och vi ser fram emot de samråd som planeras i slutet av januari 2010. Det skulle gagna alla som eftersträvar en långsiktig stabilitet och utveckling för Georgien och för regionen i sin helhet.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, fru rådsordförande, kära framtida kolleger, ärade ledamöter! Det är ett nöje att vara här. Låt mig också få tillägga att det är en glädje att ännu en gång få möjlighet att utbyta åsikter med er om Georgien.

Som ni vet har Georgien de senaste två åren genomgått en period av svårigheter, både externt och internt.

Kriget med Ryssland i augusti förra året, som precis omnämndes, har lämnat sår i hela regionen, och Georgien kämpar fortfarande med grundläggande frågor såsom elementära behov för fler än 200 000 fördrivna personer, varav en del tvingades lämna sina hem redan i början på 1990-talet. Och internt har fjolårets konflikt ökat spänningarna inom Georgien. Omstridda val, exempelvis, ledde till flera månaders gatudemonstrationer.

Vi gör vårt yttersta för att hjälpa landet att ta de steg som krävs för att övervinna svårigheterna. Först och främst håller vi vårt löfte om bistånd på upp till 500 miljoner euro till stöd för Georgiens återhämtning. Stödpaketet efter konflikt används väl, och levnadsförhållandena har redan förbättrats för många människor.

Vi håller våra löften, och vårt omfattande bistånd bidrar till vidarebosättningen av internflyktingar och den ekonomiska stabiliseringen samtligt som det stöder Georgiens infrastruktur. Under de kommande dagarna kommer kommissionen att betala ut den första delen på 46 miljoner euro i makroekonomiskt stöd i form av bidrag till Georgien, en annan del av detta heltäckande paket.

Men om vi ska lyckas hjälpa Georgien att övervinna de aktuella svårigheterna måste också Georgien göra mer, i synnerhet inom tre områden.

Till att börja med måste Georgien befrämja ännu fler demokratiska reformer. Demokratin, rättsstatsprincipen, respekten för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter utgör ryggraden i förbindelserna till alla våra partnerländer i öst, och den georgiska presidentens uttalande tidigare i år om en "ny våg av demokratiska

reformer” och om att Georgiens svar på ryska angrepp kommer att vara mera demokrati, mera frihet och mera utveckling, välkomnades.

Lokalvalet i Tbilisi i maj kommer att sätta dessa åtaganden på prov, och är mycket viktiga eftersom Tbilisis borgmästare – för första gången – kommer att väljas genom direktval.

Detta är en stor möjlighet för Georgien att återskapa medborgarnas förtroende för valprocessen – ett tillfälle som måste utnyttjas, eftersom bristerna i valsyste­met fortfarande utgör en viktig potentiell källa till politisk instabilitet i Georgien.

Det andra området där vi vill se Georgien arbeta hårdare är i att uppvisa ”strategiskt tålamod” efter konflikten. Det säger president Micheil Saakasjvili själv. Som ni vet har EU spelat en avgörande roll i att få slut på fientligheterna och kommer att fortsätta arbeta för en varaktig lösning.

Vi kommer inte att vackla i vårt stöd för Georgiens territoriella integritet och suveränitet. Och vi kommer att göra allt vi kan genom vår övervakningsmission och vår medlingsroll i samtalen i Genève för att normalisera situationen.

Samtidigt underlättas inte ansträngningarna att lösa konflikten av utbrytarprovinsernas isolering. Tvärtom krävs en smart engagemangspolitik gentemot Abchazien och Sydossetien.

Därför uppskattar vi Georgiens uttalade politik av ”strategiskt tålamod”, som alltmör erkänner behovet av att upprätthålla förbindelser utan restriktioner med utbrytarprovinserna, till förmån för medborgarna och återskapandet av stabilitet i regionen.

De ansträngningar som Georgiens regering gör för att skapa en statlig strategi för Abchaziens och Sydossetiens regioner förtjänar vårt stöd, särskilt alla ansträngningar som görs för ett närmare samarbete till förmån för befolkningen.

Men vi är fortfarande oroade över att lagen om ockuperade territorier – om den tillämpas för strikt – i onödan kan öka spänningarna när det gäller entiteterna och därmed komplicera tillhandahållandet av stöd. Risken är att den hämmar ekonomiska förbindelser och ser till att stegen inte kan tas för att normalisera de dagliga kontakterna. Trots det mycket goda rådet från Europarådets Venedigkommission har Georgien fortfarande inte ändrat lagen, och vi kommer att fortsätta uppmana Georgien att göra de föreslagna justeringarna.

Min tredje punkt är att Georgien bör förbereda sig aktivt för att förhandla om ett nytt associeringsavtal mellan EU och Georgien i samband med det europeiska och östliga partnerskapet. Vi sparar inte på några ansträngningar i vårt stöd till Georgien.

Förberedelserna inför fastställandet en ny rättslig ram för våra bilaterala förbindelser fortskrider ganska väl. Vi har snabbt utarbetat förhandlingsdirektiven till ett associeringsavtal mellan EU och Georgien, som nu är under behandling i rådet. Utkastet till förhandlingsdirektiven innehåller det framtida upprättandet av ett djupgående och omfattande frihandelsavtal.

Vi har redan gett Georgien nyckelrekommendationer om vilka steg som behöver tas innan vi kan bedöma att landet är redo att inleda dessa förhandlingar. Georgiens beslut att använda upptakten till förhandlingarna för att påskynda sina egna förberedelser är klokt, och jag tror att det är mycket viktigt att landet tar itu med nyckelrekommendationerna mycket aktivt.

Förhandlingarna mellan EU och Georgien beträffande avtal om visumförlätnader och återtagandavtal slutfördes på arbetsgruppsnivå i november, och nu väntar vi på ett slutligt godkännande från båda sidorna. Dessa avtal utgör en milstolpe i vårt partnerskap och visar ännu en gång på de konkreta fördelar som Georgiens befolkning kan få av en närmare förbindelse mellan oss. Stärkt rörlighet går hand i hand med starkt säkerhet. Jag skrev nyligen på en gemensam förklaring om partnerskap för rörlighet mellan EU och Georgien som nu kommer att slutföras.

Låt mig sammanfatta genom att säga att vi står fast vid vårt åtagande att stödja Georgien i dessa svåra tider. Vi erbjuder nya möjligheter som kan ge påtagliga fördelar för landet och dess medborgare, men Georgien måste hjälpa sig självt och, om de tar bra beslut, kommer vi att vara där och hjälpa landet hela vägen.

György Schöpfung, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är mycket imponerad av den detaljrika bild som rådsordföranden och kommissionsledamoten har målat upp om hur de nuvarande förbindelserna ser ut. EU:s förbindelse med Georgien väcker vittgående frågor om vad vi handlar om, vad EU är och vad vi strävar

efter att bli. Denna förbindelse kan komma att bli ett testfall för vårt engagemang för solidaritet, mänskliga rättigheter och demokrati – de värden vi står för.

Det är tillräckligt klart att Georgien – både eliten och samhället – anser att landet tillhör Europa. Samtidigt befinner sig landet – det måste vi erkänna – i ett utsatt läge eftersom Ryssland, den före detta kolonialmakten, inte har gett upp tankarna på att återfå något sorts överhöghet över Georgien eller, rentav, över resten av södra Kaukasus. Det är i denna mening som många människor i Ryssland inte tar Georgiens status som självständig stat på allvar, och anser att det är en tidsfråga innan Georgien återvänder till Ryssland. Det får de allra flesta människor i Georgien att känna sig helt klart osäkra. Denna osäkerhet har ökat tydligt efter fjolårets konflikt med Ryssland. Inget land gillar att framtas sitt suveräna territorium, såsom skedde i Georgien.

Allt detta påverkar EU – därav det östra partnerskapets betydelse. Georgien anser sig ha en europeisk framtid, inte minst som en garanti för landets säkerhet. Uppenbarligen finns också den södra kaukasiska energikorridoren, som är en framtida livlina för Europas energiförsörjning. Dessa borde vara tillräckligt övertygande skäl för EU att ta Georgiens strävanden i riktning mot Europa på allvar, vilket vi uppenbarligen gör, men det finns också ett sista argument. Om Europa försummar dessa strävanden kommer vår egen trovärdighet i världen att ifrågasättas, och våra motståndare kommer att glädjas över detta svaghetstecken från Europa.

Roberto Gualtieri, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att den svåra situationen i Georgien kräver särskild uppmärksamhet när försvaret av folkrätten ska kombineras med en pragmatisk syn och en känsla av ansvar.

Vi anser att EU gjorde rätt i att bekräfta sitt stöd för Georgiens territoriella integritet och suveränitet, och samtidigt välkomnar vi den försiktighet som visats i uppmärksammandet av valet i Abchazien, som vi tycker passar väl ihop med en metod som baseras på konstant strävan efter dialog och politisk debatt och på stöd för demokratiska processer. Den inhemska tillväxten i regionen och utvecklingen av det internationella sammanhanget ger stöd åt beslutet att söka dialog och utöka Europas ansvar i de olika områden där åtaganden har gjorts: Kommissionens initiativ att stödja den demokratiska processen i Georgien och flyktingarna, ansträngningarna att hålla samtalen i Genève vid liv och EU:s övervakningsmissions verksamhet, varav det sistnämnda är av allt större värde och betydelse eftersom det är den enda internationella missionen i Georgien just nu.

Vi välkomnar det arbete som missionen tagit på sig och dess bidrag till stabiliseringen av regionen, till hur mekanismerna för incidentförebyggande och incidenthantering fungerar, och till den mödosamma processen att återskapa förtroende mellan parterna. Samtidigt är vi medvetna om att utvecklingen av de demokratiska processerna, kring vilka vi måste vara generösa och krävande, och associeringsavtalet mycket väl kan vara nyckeln till en bestående förändring i Georgien.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru rådsordförande, fru kommissionsledamot! Jag vill i synnerhet diskutera två frågor. Den första gäller sambandet mellan ekonomiskt bistånd och stöd, å ena sidan, och demokratisk utveckling, å andra, och den andra frågan gäller vissa grundläggande frågor som berörs i Tagliavinirapporten.

Fru Ferrero-Waldner! Ni har rätt när ni säger att det behövs finansiellt och ekonomiskt stöd för Georgien och att EU måste fortsätta att betala ut det. Ni har också lagt upp tre villkor för tillhandahållandet av stödet, nämligen demokratisk reform, grundläggande friheter och rättssäkerhet. En fråga är synnerligen viktig för mig. Tidigare var det tyvärr så att Georgien och landets regering köpte in stora mängder vapen, särskilt strax före fjolårets konflikt. Hur tänker ni garantera att EU-medlen inte används till detta ändamål?

För det andra vill jag nämna ett människorättsfall som också rådet och Thomas Hammarberg har berört. Två tonåringar i Sydossetien hålls fortfarande i förvar trots att man har lovat Thomas Hammarberg att de kommer att släppas. Har ni vidtagit några åtgärder i detta hänseende? Anser ni det troligt att de kommer att släppas under den närmaste framtiden?

En sista punkt: I Tagliavinirapporten har vi för första gången fått en tydlig förklaring till hur konflikten inträffade genom uppbyggandet av främlingsfientlighet och hatets språk. Vad tänker kommissionen och rådet göra på detta område för att lugna situationen och göra det klart att sådana saker leder till beväpnad konflikt och att det är viktigt att stoppa dem innan de ens hunnit starta?

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill inte dölja det faktum att jag är besviken på båda de uttalanden som vi har hört. Idag, här i Europaparlamentet, gör vi, EU:s företrädare,

mycket rätt i att betona demokratins roll. Vi läxar upp president Micheil Saakasjvili om de reformer han måste införa i sitt land. Jag vill påstå att han redan har genomfört väldigt många reformer, och dagens Georgien är ett helt annat land än vad Georgien var för några år sedan. Men vi har inte glömt bort att det idag finns ryska stridsvagnar på en stor del av Georgiens territorium. Kolleger, om ni tror att ryska stridsvagnar någonsin i historien frambringat demokrati för någon, har ni helt fel. Ryska stridsvagnar skapar inte demokrati; ryska stridsvagnar skapar underordnande.

Vi talar idag om situationen i Georgien, men endast en gång hörde vi rådets företrädare nämna ordet "Ryssland" i sitt tal, trots att det är Ryssland som är nyckeln till situationen i Georgien. Jag säger inte att allt är perfekt i Georgien. Det finns säkert mycket som behöver förbättras. Men ryssarna skrattar oss rakt upp i ansiktet när de inte tillämpar det fempunktsavtal som president Nicolas Sarkozy förhandlade fram på EU:s vägnar. Jag måste fråga: varför finns det fortfarande ryska arméenheter i byn Pereva? Har man någonsin nämnt detta för ryssarna?

Om vi talar om behovet av demokrati, mänskliga rättigheter, tolerans och yttrandefrihet instämmer jag med allt. Men, anser vi att Ryssland understöder dessa värderingar i Georgien idag, eller att de ryska angreppen mot Georgien är en del av en kamp för demokrati? Nej, det handlar om hänsynslös imperialism. Vi, Europeiska unionen, borde motsätta oss denna hänsynslösa imperialism. Enbart då kommer det vi säger att låta trovärdigt i våra georgiska vänners öron, när vi talar om för dem att det återstår mycket som de måste göra – och jag håller med om detta – för att deras land fullt ut ska kunna nå upp till våra europeiska normer.

Vi borde dock inte kritisera Georgien när vi å andra sidan har Ryssland, där obekväma journalister mördas, där språket om hat mot grannar och minoriteter är det officiella språket i medier och det språk som framträdande ryska politiker använder. Vi måste säga "nej" till det för att kunna vara trovärdiga i det vi säger till alla andra länder, inklusive Georgien, om demokrati. Jag vill vädja till EU att noggrant och bestämt skydda Georgiens territoriella integritet i namnet på de värderingar som vi alla delar, och att skydda friheten och demokratin i Georgien från ryska angrepp.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag anser inte att EU:s utrikespolitik i denna region är konsekvent. Kaukasus är känt för att vara ett transitområde för energi på samma sätt som Ryssland, som är en viktig strategisk partner av stor betydelse för oss. På grund av situationens känslighet har EU låtit sig luras av president Micheil Saakasjvili i den georgiska krisen, möjligen under inflytande av vissa medlemsstaters USA-beroende hållning. Politisk kortsiktighet i den georgiska krisen kommer inte bara att öka EU:s interna splittring, utan det kommer också att sätta enorm press på förbindelserna med Ryssland. Räkningen kommer i form av en gasdispyt. Det återstår att se om de nya ledarna i EU kommer att visa sitt värde i detta fall.

Om Bryssel verkligen vill skydda de mänskliga rättigheterna bör man ingripa i Georgien med avseende på eventuell valmanipulation, arbetsförhållanden som liknar slaveri och begränsningar i rätten att demonstrera, som strider mot stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Bryssel borde inta en balanserad hållning när det gäller den georgiska frågan och ta lika hänsyn till både Georgiens och Rysslands legitima intressen.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (EN) Herr talman! När jag fortfarande var en ung pojke invaderades mitt land av sovjeterna. I grundskolan fick vi lära oss många nya sånger. En av sångerna var från Georgien och handlade om en flicka som hette Suliko. Ockupationen var hemsk på alla sätt. Bara den sången var vacker.

Många år har gått, och nyligen stötte vi ihop med den där flickan, Suliko, igen. Den här gången var hennes mörka ögon fyllda med tårar, och hon visade tecken på att ha blivit slagen. Hon misshandlades ännu en gång för ett år sedan – hon rånades, blev slagen och våldtogs. Vi, de 27 EU-herrarna, stirrar på henne efteråt och pratar på ett konstigt sätt: Hur kunde detta ske? Vad gjorde hon för fel? Var det hennes beteende som retade upp våldtäktsmannen? Det är exakt det han påstår: "Hon var provokativ!" Motsatte hon sig hans krav? Det vore oförståndigt: ingen, särskilt rånaren och våldtäktsmannen, får bekämpas eller demoniseras. Hon kunde ha varit flexiblare, ha bemött angreppen på ett mjukt sätt, men hon försökte försvara sig själv i två hela dagar – det var hennes största misstag. Nu kan ingen säga vem som anföll vem: han påstår att hon anföll honom.

Så här ser situationen ut i en domstol i ett land långt borta i Europas utkant, där herr storgodsägare inte under några omständigheter kan dömas – men hon kan. På grund av detta har vi nu ett nytt problem som hon har skapat, eftersom våra affärer med herr våldtäktsman har skadats något. Nästa gång ger vi herr våldtäktsman vårt specialpiller "Mistral" som ökar den manliga prestationen.

Mina damer och herrar i Europa! Vackla inte på samma sätt om nästa krig.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag vill tacka kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner och i synnerhet Cecilia Malmström, som befinner sig emellan oss idag i egenskap av minister men som snart också kommer att bli kommissionsledamot. Jag vill också först i korthet tacka för denna rapport, som innehöll en del mycket viktig information. Låt mig också få säga att sedan Europas senaste två utvidgningar har EU:s östra grannar kommit mycket närmare unionen, vilket är en värdefull utveckling utifrån många perspektiv, inte enbart på grund av den geografiska närheten, men delvis också på grund av en utrikespolitik som baserar sig på idén av ryska inflytelsesfärer, för att inte nämna den ökande vikten av tryggad energiförsörjning.

Utifrån detta perspektiv är det östliga partnerskapsprogrammet ytterst viktigt, eftersom det också kan garantera differentiering samtidigt som det tydligt skapar närmare band med dessa länder. Georgien är det land i Kaukasusregionen som är mest engagerat i EU:s värderingar. Jag skulle vilja nämna och påpeka ett par saker och börjar med förberedelserna för de förenklade viseringsförfarandena. Denna åtgärd är inte bara viktig från de mänskliga relationernas synpunkt, utan också för att vi vet att medborgarna i Sydossetien och Abchazien som har ryska pass redan åtnjuter denna förmån, något som har skapat sådana spänningar att det bara förvärrar situationen ytterligare. Den andra saken jag vill poängtera är att det finns olösta konflikter i fyra av de länder som omfattas av den östra grannskapspolitiken, något som vi måste ägna vår fulla uppmärksamhet åt.

Slutligen vill jag tacka kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för alla hennes ansträngningar att få denna region att komma närmare EU.

Milan Cabrnoch (ECR). – (CS) Europaparlamentet övervakar situationen i Georgien mycket noggrant och ägnar stor uppmärksamhet åt landet. Europaparlamentets talman Jerzy Buzek träffade president Micheil Saakasjvili i slutet på oktober. I början på november, under ett gemensamt sammanträde mellan utskottet för utrikesfrågor, delegationen till den parlamentariska samarbetskommittén EU–Ryssland och delegationen för samarbete med länderna i södra Kaukasien, diskuterade ledamöter av Europaparlamentet Tagliavinirapporten om situationen i Georgien, och under ett extra möte i Strasbourg den 26 november träffades ledamöter i delegationen för södra Kaukasien med den georgiska regeringsministern, Giorgi Baramidze.

Vi stöder alltid Georgiens territoriella integritet och suveränitet. Vi stöder en fredlig lösning på situationen i Georgien och konflikten mellan Georgien och Ryssland. Vi trycker på för att fredsövervakarna ska få tillgång inte bara till områden som förvaltas av den georgiska regeringen utan också till ockuperade områden. Samtidigt trycker vi på för möjligheten att tillhandahålla humanitärt bistånd även till de ockuperade områdena. Vi är bekymrade över situationen för flyktingarna, som har tvingats lämna sina hem och inte kan återvända till dem, och vi uppskattar den georgiska regeringens ansträngningar att garantera värdiga levnadsförhållanden för alla flyktingar. Vi uppmanar starkt båda parterna i konflikten att respektera avtalet om eldupphör och fullfölja sina åtaganden för en fredlig lösning.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Mina damer och herrar! För flera år sedan var det många röster som skarpt kritiserade de som stöttade Svartahavsregionens strategiska betydelse för Europa. Ändå har tiden visat att Europa står i nära förbindelse till länderna i Svartahavsregionen.

Georgien har en särskild strategisk betydelse i Svartahavsregionen när det gäller energitrygghet, eftersom tillförselvägar såsom gasledningen Nabucco, oljeledningen Baku–Tbilisi och oljeterminalen i Supsa är nära kopplade till landets stabilitet. Genom konflikten som ägde rum i Georgien i augusti 2008 betonades att en olöst konflikt kan återuppträda när som helst, med allvarliga konsekvenser för stabiliteten och säkerheten i hela regionen.

Det är vår plikt att leda Georgien till den euroatlantiska stabilitets- och säkerhetszonen, även om Rysslands inflytande fortfarande är mycket starkt. Lika nödvändigt är det att erkänna flyktingarnas, internflyktingarnas och deras närståendes rätt att återvända till Abchazien, oberoende av deras etnicitet.

Det faktum att Ryssland ger abchazier och sydosseter medborgarskap missgynnar helt klart de georgiska medborgarna eftersom Georgien ännu inte har någon viseringsöverenskommelse med EU, även om vi tidigare hörde kommissionens företrädare säga man har vidtagit åtgärder i denna riktning.

Rumänien har engagerat sig genom att vara en del av EU:s övervakningsmission i Georgien, både på det operativa planet och på fältet, och som en del av högkvarteren i Tbilisi. Vårt land står också fast vid sitt åtagande att försöka föra Georgien närmare EU och Nato. Dessutom kommer vi att skicka en nationell expert

som kommer att verka från Natos kontor i Tbilisi. Vi välkomnar ordförandeskapets inställning. Inte under några som helst omständigheter kommer vi att erkänna de så kallade staterna som skapats olagligt och till följd av konflikter i separatistregioner, inte heller olagligt organiserade valprocesser, som de som nyligen genomfördes i Abchazien. Presidenten i den pro-ryska georgiska separatistrepubliken vann valet med 59,4 procent av rösterna. Jag måste också tillägga att ingen av de fem presidentkandidaterna uteslöt helt och hållet tanken om en återförening med Georgien.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Herr talman! Europeiska unionen har ansvar för att på ett bestämt sätt bidra till stabilitet i sitt omedelbara grannskap, med respekt för folkrätten och tilltro till sina principer.

Vad gäller Georgien i synnerhet måste vi stå fast vid vår ståndpunkt om respekt för territoriell integritet och landets internationellt erkända gränser. Samtidigt måste vi ta hänsyn till de verkliga förhållanden som utmärker olösta konflikter. EU måste förmå att medla och bidra konstruktivt till båda sidorna, Georgien och Ryssland, för att kunna hitta en lösning.

Just nu är det tre viktiga budskap vi måste sända:

För det första, att inga ensidiga och våldsamma lösningar godkänns. För det andra, att debatten om huruvida Georgien ska gå med i Nato eller inte är oläglig och att tonvikten, tvärtom, borde läggas på att hålla igång och försöka nå ett lyckat resultat med diskussionerna i Genève och, för det tredje, att EU:s övervakningsmission i Georgien är en stabilitetsfrämjande och förtroendeskapande faktor. Missionens positiva bidrag borde därför erkännas, deras verksamhet borde förstärkas och man borde uppmana dem att fortsätta sina ansträngningar, särskilt när det gäller brott mot de mänskliga rättigheterna och den humanitära folkrätten.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Herr talman! Tyvärr, varken i Cecilia Malmströms tal eller i Benita Ferrero-Waldners tal fick vi höra något om vad vi verkligen står inför i Georgien. Jag syftar till den dramatiska humanitära och mänskliga situationen. Jag hade uppfattningen att varken vi eller de båda damerna ansvarar för EU:s brist på reaktioner.

Situationen är verkligen dramatisk. Sexpunktsavtalet tillämpas inte. Det pågår en etnisk rensning på georgiskt territorium. Det georgiska språket har förbjudits på många platser. Vår mission i Georgien tillåts inte utföra sitt arbete på många platser, och det är vi som bär ansvaret för detta. Benita Ferrero-Waldner talade om det långsiktiga makroekonomiska stödet som har fastställts för Georgien, och om att vi kommer att få ett associeringsavtal med Georgien. Allt detta är mycket bra, men den fråga som vi alla måste svara på är: vad har vi gjort åt det här? Jag känner mig djupt besviken, inte bara över det som har sagts här idag av de människor som ansvarar för denna politik, utan också av själva EU-politiken i sig.

Jacek Protasiewicz (PPE). – (PL) Fru kommissionsledamot, fru Malmström! I motsats till mina polska kolleger kommer jag inte att vara lika kritisk i min utvärdering av EU:s verksamhet i området, därför att jag vill uttrycka min tillfredsställelse över rådets uttalande den 12 december, som entydigt kommenterar det senaste presidentvalet i Abchazien. Jag vill också betona mitt stöd för EU:s åtgärder, eftersom EU är entydigt i sitt erkännande av självständigheten i båda dessa regioner på internationell nivå. Jag vet vad jag talar om från min erfarenhet från förhandlingar med Vitryssland.

Men samtidigt instämmer jag i att EU måste vara bestämt när det gäller att se till att den sexpunktsplan som president Nicolas Sarkozy förhandlat fram efterlevs. Jag säger detta särskilt med tanke på Catherine Ashtons, hög representant för utrikes frågor, störande besked att hon tänker bedriva tyst diplomati. Jag hoppas att tyst diplomati inte innebär tillåtelse att bryta avtal gjorda på Rysslands vägnar med företrädare för EU.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Tack herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ställa en fråga till de som försvarar president Micheil Saakasjvilis ståndpunkt: har ni varit i Sydossetien? Har ni sett vad den georgiska armén gjorde med Zhinvali? Jag var där under kriget och såg allt själv. Vad den georgiska staten gjorde är ett brott mot människorna i Ossetien och Abchazien. Invånarna i Ossetien och Abchazien vill inte leva i samma land som president Saakasjvili. Om någon fortfarande vill lösa detta stora internationella problem med hjälp av vapen, såsom president Saakasjvili gjorde, finns det ett bra ryskt uttryck: "Zamučujtsja pilj glatati". Det betyder att framgången aldrig kommer att komma. Tack.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Herr talman! Om EU inte stöder Tbilisi både politiskt och ekonomiskt underlättar vi för Ryssland att genomföra sin neoimperialistiska politik mot Georgien, och detta kommer att destabilisera situationen i Kaukasus ännu mer. Därför måste unionen anstränga sig hårdare.

När vi upprepar vårt stöd för Georgiens territoriella integritet, inser vi att sexpunktsplanen egentligen inte övervakas alls? Å ena sidan säger vi att vi vill ha ett demokratiskt, fritt och territoriellt intakt Georgien,

samtidigt som våra övervakningsmekanismer, å andra sidan, inte tillåts komma in i områden längs gränsen till separatistrepublikerna. Ett annat bekymmersamt fenomen är kidnappningarna, som har blivit ett sedvanligt handlande för Ryssland i de ockuperade områdena. I början av november blev flera tonåringar offer för kidnappning. Den yngsta är knappt 14 år. Kreml försöker uppenbarligen misskreditera Georgiens president genom att försöka bevisa att han inte kan garantera sina medborgares säkerhet. Rysslands destabiliseringsåtgärder skapar ett enormt hot för säkerheten för invånarna i gränsområdena och leder till ökade konflikter i regionen.

Vi måste agera på ett mera bestämt sätt, eftersom ett territoriellt intakt Georgien innebär större säkerhet för EU och Europa.

Kristiina Ojula (ALDE). – (ET) Herr talman, fru kommissionsledamot, fru minister, mina damer och herrar! När vi diskuterade Georgien för en tid sedan påminde jag er om att när vi firade Berlinmurens fall, så var det rätt tillfälle att ta upp frågan om när vi kunde fira att Sydossetien och Abchazien återigen skulle tillhöra sitt moderland Georgien. I dag har vi inget svar på den frågan, trots att vi i alla våra dokument, antingen i Europaparlamentet eller i andra institutioner, betonar vikten av Georgiens territoriella integritet enligt internationell rätt, och det är för den sakens skull som vi alla står här.

I förra veckan fördes i Bryssel en mycket givande diskussion med Carl Bildt, som företräder det land som innehar ordförandeskapet. Han kallade Georgien för ett lackmustest för Europeiska unionen, särskilt i samband med frågan om vi en dag kommer att kunna stå upp för idén att Georgiens territoriella integritet återupprättas och att mänskliga rättigheter och flyktingars rättigheter behandlas enligt internationell rätt. Jag instämmer med alla mina kolleger som har talat om en dålig situation för de mänskliga rättigheterna – den kan inte accepteras.

Sist men inte minst, så vill jag framföra en vädjan. I förra veckan träffade jag Georgiens premiärminister Giorgi Baramidze. Han vädjade om att Europeiska unionen skulle göra något i form av förebyggande diplomati för att avvärja en möjlig upptrappning av konflikten.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Jag kan bara instämma i uttalandet att Georgiens bästa svar på rysk aggression måste vara fler demokratiska reformer.

Men EU måste samtidigt ta sitt eget ansvar. Som mycket riktigt redan har nämnts, så blir EU:s förbindelser med Georgien ett test för det östliga partnerskapets framgång och EU:s roll i regionen.

Med tanke på Georgiens betydelse, så undrar jag om Georgien diskuterades under det senaste toppmötet mellan EU och Ryssland, för Ryssland genomför inte sexpunktsavtalet och EU:s övervakningsmission befinner sig i en besvärande situation eftersom den inte släpps in på separatisternas områden. EU måste ta en tydlig ställning i frågan.

Fru kommissionsledamot! Ni nämnde 46 miljoner euro i stöd. Jag undrar bara om Georgien kommer att få det här stödet i år. Hur ser det ut tidsmässigt?

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) I ljuset av vår diskussion anser jag att vi måste återkomma till det som Cecilia Malmström sade tidigare – Georgien behöver ny och ökad öppenhet från Europeiska unionen. Den måste omfatta makroekonomiskt stöd, och förhandlingar måste samtidigt inledas omgående, så långt det är möjligt, om ett associeringsavtal. Även förhandlingar om viseringslättnader måste inledas – det är min tredje punkt – och slutligen måste vi bana väg för Georgien att bli medlem i Nato så att säkerheten ska kunna garanteras.

Men det är inte därför jag tar till orda nu. Jag vill ställa en retorisk fråga till Benita Ferrero-Waldner. Undrar ni inte varför nästan alla talare har tagit upp frågan om Nicolas Sarkozys plan? Var vänlig och svara på den här frågan. Tala om för oss varför ingen har fått något svar – varken i ert första tal eller i era uttalanden därefter, eller i Catherine Ashtons uttalanden – i form av ett enkelt uttalande om Nicolas Sarkozys plan har genomförts eller inte? Är det verkligen så att EU:s viktigaste institutioner inte är värda ett tydligt uttalande från er i den här frågan?

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Under en konferens i går i Irland togs frågan om stöd och Östeuropa upp. Ett av de länder som vi pratade om var Georgien, och det var verkligen glädjande att höra om de stora framsteg som har gjorts för en särskild grupp individer som inte hörs – barn med funktionsnedsättning, både intellektuell och fysisk, samt unga vuxna. Men det var samtidigt djupt beklagligt att höra att de som berördes anser att konflikten medfört att de halkat efter med tio år.

Eftersom jag var engagerad i går vill jag bara be er att ha de som är mest utsatta i åtanke när vi förhandlar om handelsavtal och diskuterar. Det var en mycket viktig debatt här, men andra kolleger talade om den fasansfulla humanitära situationen, och det finns en grupp människor som alltid glöms bort. Jag ville bara att deras röst skulle höras här i dag.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Herr talman, mina damer och herrar! Vi måste ha i åtanke att Georgien är ett litet land, om än beläget på en extremt strategisk plats i södra Kaukasus, något som leder till en konfliktsituation med dess starka norra granne Ryssland. Jag är därför tacksam för kommissionsledamotens uttalande om att det stöd som Georgien så länge har väntat på kommer att frigöras i morgon.

Låt oss komma ihåg att när Georgien slog in på vägen mot demokratiska reformer och beslutade att knyta starkare band till västra Europa i stället för Ryssland, sådana band som landet hade under flera decennier och kanske även hundratals år, förlorade landet en ekonomisk partner som köpte 80 procent av dess produktion. Vi har inte gjort någonting för att fylla tomrummet och köpa varor producerade i Georgien för att se till att landet fungerar. I det här avseendet instämmer jag såväl i uttalandet som i kungörelsen om en makroekonomisk plan för Georgien.

Det finns ytterligare en fråga. Fru kommissionsledamot! Vi får inte på det politiska planet se Georgien som en helt avlägsen partner, för Georgien är snärjd i en otroligt komplicerad geopolitisk situation. I samband med det, så kan jag inte tänka mig att något överhuvudtaget sägs om situationen i Georgien under de samtal som Europeiska unionen för med Ryssland. Jag vill inte nämna Nicolas Sarkozys sexpunktsavtal igen, för alla andra har redan gjort det, men vi måste komma ihåg att vi i våra kontakter med en så mäktig partner som Ryssland, som naturligtvis är oerhört viktig för oss, också måste tänka på våra mindre partner som ligger oss varmt om hjärtat.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Politik är bara ett jobb när det tjänar sitt eget syfte. Det blir ett kall när det tjänar andra – när Goliat kommer till Davids hjälp. I detta fall är Europeiska unionen Goliat som kommer till Georgiens – Davids – hjälp, och det välkomnar jag. Men det finns samtidigt en annan Goliat i form av Ryssland, med en annan agenda för Georgien. Det är viktigt att Europeiska unionen visar sina muskler och står emot det grundlösa intrånget.

I förra veckan var jag i Bonn på EPP-kongressen, och där talade Georgiens president. Han beskrev ansträngningarna som landet gjorde för att bekämpa korruptionen, dess agenda för reformer för att trygga ekonomisk tillväxt och också dess önskan att få till stånd ett frihandelsavtal. Min fråga är: när anser kommissionen att ett sådant frihandelsavtal kan träda i kraft; när uppfylls förutsättningarna?

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Herr talman! Vi diskuterar Ukrainas, Moldaviens och Georgiens ambitioner. De har samma ambitioner att närma sig Europeiska unionen.

Det förefaller vara ett problem för oss. Jag undrar vad som kommer att hända om tio år, när dessa ambitioner förvandlas till besvikelse och de inte längre strävar efter att ansluta sig till Europeiska unionen, utan några förväntningar på något annat. Det blir en mycket svårare situation för oss. Av alla länder i det östliga partnerskapet är Georgien det land som har det största stödet från samhällets sida för ett medlemskap i Europeiska unionen och det största stödet för Nato. Där förekommer också stora framsteg när det gäller marknadsreformer.

Om vi inte agerar snabbare kommer vi att ha samma situation som med Turkiet, där samhället backar från sina europeiska ambitioner. Det blir en mycket farlig situation trots – eller kanske på grund av – att det förekommer andra politiska rörelser runt dessa länder. Vi ser ju vad som pågår i Ryssland, och när Georgiens ambitioner att bli medlem i Europeiska unionen vacklar kan vi stå inför en situation som är ganska farlig för alla länder i Europeiska unionen.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag vet att det finns ett mycket stort engagemang i denna fråga. Ni som har följt detta noga vet också att det svenska ordförandeskapet har ägnat mycket tid åt Georgien. Utrikesminister Carl Bildt hade förra torsdagen tillfälle att diskutera Georgien i utrikesutskottet tillsammans med er.

EU kommer att fortsätta att lämna betydande stöd, både politiskt, tekniskt och ekonomiskt till Georgien. Med all sannolikhet innebär detta fortsatta maningar om respekt för Georgiens territoriella suveränitet och integritet, en fortsättning på EU:s övervakningsuppdrag, och vår mycket viktiga medlarroll i samtalen i Genève. Det är Genève-samtalen som är den relevanta plattformen. Samtalen där går långsamt, men trots allt framåt och där är alla parter representerade.

Vi kommer också att ge ytterligare finansiellt bistånd för efterdyningarna av konflikten. Som många av er har påpekat är den humanitära situationen fortfarande mycket bekymmersam. Mairead McGuinness har förstås rätt när hon påpekar att de allra mest utsatta lider av detta.

I möten med ryska samtalspartners kommer EU att fortsätta att betona att det är nödvändigt att genomföra sexpunktsavtalet om eldupphör och de uppföljande tillämpningsåtgärderna – tillbakadragande av styrkorna till positionerna den 7 augusti 2008. Perevi, Alchagori och Övre Kodori kommer särskilt att omnämnas, precis som många av er gjort.

Genom stängningen av OSSE:s uppdrag i Georgien och FN:s observatörsgrupp togs avgörande delar av den viktiga internationella säkerhetsstrukturen bort. Den enda kvarvarande internationella närvaron idag är EU:s övervakningsmission. Den ger ett väsentligt bidrag till säkerhet och till normalisering. Därför är det så viktigt att övervakningsmissionen får tillträde till utbrytarregionerna. Det är viktigt för Georgiens säkerhet och stabilitet. Det är en viktig punkt som EU fortsätter att betona med alla berörda samtalspartner.

EU står naturligtvis fast vid sitt stöd till Georgiens territoriella integritet, men vi har också ett strategiskt intresse av att ha kontakter med utbrytarregionerna och hålla ett fönster mot yttervärlden öppet för befolkningarna i dessa separatistiska områden. Detta kan bidra till att vi så småningom kan lägga grunden till en lösning av konflikten genom ett fortsatt EU-engagemang och förtroendeskapande åtgärder över de administrativa gränserna och genom kontakter mellan befolkningarna.

EU kommer att fortsätta att vara mycket aktivt i denna fråga. Kommissionen och kommissionär Benita Ferrero-Waldner har ett mycket starkt engagemang liksom Europaparlamentet, vilket jag är mycket tacksam för.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill först av allt tacka er för den uppriktiga diskussion som vi har haft i dag.

Jag trodde att många av er kände till vad vi har gjort för Georgien. Vi har gett Georgien mycket stöd, såväl politiskt som ekonomiskt och humanitärt, men det verkar som om vi inte har gjort någonting. Det är absolut inte sant.

Kriget stoppades för det första av Europeiska unionen och Nicolas Sarkozy. För det andra så har ni rätt i att det finns ett sexpunktsavtal som tyvärr inte har genomförts helt ännu, men varje gång vi träffar ryssarna tar vi upp det på agendan. Det är helt klart.

Som rådets ordförande nämnde, så är det riktigt att den enda plattformen där vi verkligen börjar komma vidare, om än långsamt, är i Genève, och därför måste samtalen i Genève fortsätta.

Vi behöver också stöd och öppenhet från båda sidor, för det är en svår konflikt, och vi är så att säga medlare i konflikten. Det utgör den främsta politiska frågan.

Vi måste fortsätta, och vi vet mycket väl att Ryssland är en mycket stor partner på andra sidan. Vi har samtidigt ett gemensamt grannskap, och därför talar vi alltid i klara ordalag om detta med Ryssland. Som jag sade, så måste attityden från båda sidor vara att fortsätta, som jag sade i min inledning om ni kommer ihåg. Det är den första punkten.

Den andra punkten avser den ekonomiska och humanitära fronten, där vi har ett mycket nära samarbete. Paketet om 500 miljoner euro var det största paketet som jag kunde få igenom. Det finns inte så mycket pengar inom grannskapspolitiken så att jag hade kunnat gå in för andra belopp, men det här är vad vi gjorde eftersom vi ansåg att Georgien behövde det efter kriget och de skador som landet åsamkats – inte minst de mest sårbara.

Jag har själv besökt internflyktinglägren, och jag har besökt de hus som har byggts upp genom våra program.

Jag kan tala om för Ulrike Lunacek att jag själv undertecknade ett avtal med georgierna enligt vilket de åtog sig att inte använda en cent av Europeiska unionens pengar. Vi har alltid kontroll över våra pengar, så normalt sett ska inte en cent av våra pengar gå till att skaffa vapen till georgierna.

Jag kan givetvis inte kontrollera vad Georgien gör i andra frågor, men när det gäller våra pengar kan jag vara tydlig.

Det finns andra saker som har nämnts. Till exempel de två tonåringar som fortfarande sitter fängslade i Sydossetien. Det här är frågor som vi givetvis tar upp med ryssarna. Vi diskuterar dem, men för närvarande har vi tyvärr ingen lösning, och vi kan inte själva ta oss in i Sydossetien.

När det gäller principen – givetvis vi är helt tydliga om principen. Det finns territoriell integritet och suveränitet, och det är det som vi tydligt säger om Georgien. Absolut. Men det är en sak att tala om principer och en annan att genomföra dessa principer omedelbart. Tyvärr är det ibland väldigt svårt.

Låt mig också tala om Heidi Tagliavinis rapport. Det faktum att denna rapport nu offentliggörs är viktigt. Ni vet att vi stödde den här oberoende rapporten. Jag har känt Heidi Tagliavini under lång tid, redan när jag var ordförande för OSSE under 2000 och utrikesminister för mitt land. Hon var då min särskilda representant för Kaukasus. Hon är en mycket modig och självständig dam, och jag måste säga att hon har utarbetat en utmärkt rapport.

Det hjälper också, för i rapporten skildras fakta tydligt. Vi har dragit lärdom av det, men vi kan bara fortsätta att hjälpa Georgien på diplomatisk väg.

När jag sagt allt detta vill jag också säga att vi har lagt ner enormt mycket arbete först på grannskapspolitiken till öst, och nu på det östliga partnerskapet.

För någon dag sedan hade vi ett mycket viktigt möte på ministernivå under det svenska ordförandeskapet med de sex utrikesministrarna för det östliga partnerskapet inklusive Georgiens utrikesminister.

Vi diskuterade då också alla möjligheter, men anser ni verkligen att vi kan ge allt till alla länder utan att kräva något av dem? Det kan vi inte. Vi måste kräva att de också utför sin del. Det omfattar även handeln, för ett fritt och djupgående handelsavtal kan bara komma till stånd med rätt lagstiftning. Vi kan inte bara välkomna dem till Europeiska unionen om inte rådet är enhälligt i frågan.

Det här är frågor där man måste beakta båda sidor, men vi stöder Georgien mer än någon annan. Så jag hoppas verkligen att denna politik, som några har sagt, får ert stöd. Det är en politik där vi försöker hjälpa dem så mycket vi kan, men vi vill också se rätt attityd från Georgien.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.55 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

17. Hur ekonomin i Central- och Östeuropa ska stimuleras

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om hur ekonomin i Central- och Östeuropa ska stimuleras.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Den ekonomiska krisen har drabbat hela Europa. Man skulle kunna säga att den har drabbat hela världen, men här inom Europeiska unionen har den troligen drabbat särskilt länderna i Central- och Östeuropa, de nya medlemsstaterna, av en rad olika skäl. Först för att de givetvis utgör svagare ekonomier än de äldre industrialiserade och konsoliderade ekonomierna i Västeuropa, men också för att de utgör ekonomier som inte har ett finanssystem som orsakade krisen och därför var beroende av en stor andel direktinvesteringar från utlandet för att finansiera sin utveckling. När krisen bröt ut och särskilt när den förvärrades under 2008 upphörde investeringarna, och dessa ekonomier lämnades med ett behov av kapital för att finansiera sin utveckling, vilket de inte kunde ersätta genom att använda besparingar och inhemska resurser.

Men självklart drabbades inte alla ekonomier i Central- och Östeuropa lika hårt. En del ekonomier var bättre rustade för att stå emot krisen. En del ekonomier hade varit kloka nog att före krisen genomföra reformer så att deras utveckling kunde byggas på en stadigare grund.

I varje fall reagerade Europeiska unionen, och kommissionen som en del av de europeiska institutionerna, på krisen i synnerhet genom att vidta en rad åtgärder som svarade mot ett särskilt intresse och som relativt sett var mer gynnsamma för länderna i Central- och Östeuropa.

Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som antogs i slutet av 2008, är en plan som grundas på skattelättnader som följdriktigt fick större genomslag i de stora ekonomierna i euroområdet i Västeuropa. Men genom att uppmuntra inhemsk tillgång i västeuropeiska länder har marknaden genom dessa lättnader kunnat fortsätta växa genom extern efterfrågan från länder i Central- och Östeuropa.

Utöver den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa har beslut, som europeiska institutioner antog, ökat Europeiska investeringsbankens utlåning. Siffrorna för 2009 är givetvis inte fullständiga, men jag väntar mig att Europeiska investeringsbankens utlåning i slutet av året sannolikt kommer att ligga 50 procent högre än utlåningen under 2007, året före krisen.

Europeiska investeringsbanken har särskilt prioriterat finansiering till länder i Central- och Östeuropa genom en rad åtgärder och verksamheter. För att göra det användes instrument som banken redan hade innan krisen bröt ut, som till exempel Jeremie, Jessica och Jaspers samt andra åtgärder. Men eftersom den egentligen inte är en EU-institution har Europeiska banken för återuppbyggnad och utveckling (EBRD) ökat sin verksamhet med stöd av europeiska länder och Europeiska kommissionen, som är andelsägare i banken.

Strukturfonderna har också spelat en positiv roll, något som de alltid gör för länder som behöver gynnas av sammanhållningspolitiken, men när krisen bröt ut antogs beslut, som exempelvis att öka resurserna som strukturfonderna kunde ställa upp med till länder som gynnas av dem, i synnerhet länder i Central- och Östeuropa.

Rådet stödde tyvärr inte kommissionens initiativ att Europeiska socialfonden under krisåren (2009 och 2010) till 100 procent skulle finansiera en rad insatser för att stödja arbetstagare och politiska åtgärder på arbetsmarknaden.

Som ni redan vet så var betalningsbalansen ett instrument som inte hade använts sedan 1993. Instrumentet används för att finansiera länder som har svårt att trygga extern finansiering på grund av sin betalningsbalans eller länder som har svårt att finansiera sin budget. På kommissionens initiativ som antogs av rådet höjdes taket från 12 miljarder euro till 50 miljarder euro, och av dessa 50 miljarder euro användes runt 15 miljarder euro i finansieringsstöd till tre länder i Central- och Östeuropa, som är medlemmar i Europeiska unionen: Ungern, Lettland och Rumänien.

Jag skulle slutligen vilja nämna det så kallade Wieninitiativet, som europeiska institutioner främjade och uppmuntrade, tillsammans med internationella finansieringsinstitutioner. Det har samordnat det privata finanssystemets verksamhet som i många av dessa länder främst är organiserad runt västeuropeiska banker som har investerat i länder i Central- och Östeuropa och som har dotterbolag och kontor där.

Genom Wieninitiativet kunde verksamheten samordnas, inklusive verksamhet för att hålla fast vid de ställningar och risker som privata banker hade ingått i dessa länder. Det var möjligt att hålla fast vid ett finanssystem på högsta nivå som bidrar till att finansiera följderna av krisen och nödvändig investering för att ta sig ur krisen, med tanke på att en del västeuropeiska banker som var etablerade i dessa länder hade dragit på sig alltför stora risker. Sanningen är att hittills har vi inte behövt sörja några "offer" bland dessa banker, utan de har snarare behållit en rimlig nivå på kapitalisering och finansverksamhet under de svåra förhållanden som systemet verkar under.

Vi ser redan positiva signaler. Vi ser givetvis också stora utmaningar. Det betyder att vi inte är färdiga ännu. Vi måste även i fortsättningen vara särskilt uppmärksamma på hur vi på bästa sätt använder de instrument som europeiska institutioner förfogar över för att hjälpa dessa länder att återhämta sig och ta sig ur krisen.

Om jag får ge er ett positivt exempel, så vill jag nämna Polen, som är det enda land i Europeiska unionen som fortfarande har en positiv tillväxt och som inte har haft en negativ tillväxt vid något tillfälle under krisen. Det enda landet i hela Europeiska unionen är ett land i Central- och Östeuropa och en av de nya medlemsstaterna.

Jag vill slutligen nämna eurons betydelse som en förankring av strategier för att stå emot krisens motgångar och ta sig ur den. Euron utgör en referenspunkt för att visa på lämpliga strategier för att ta sig ur krisen. Det finns ett land i den här regionen som anslöt sig till euroområdet mitt under krisen, Slovakien, och i går höll slovakiska myndigheter en konferens i Bratislava för att välkomna det sätt som euron hade skyddat dem från krisens värsta följder och hjälpt dem att ta sig igenom krisen under betydligt bättre förhållanden än de skulle ha gjort om de inte hade tillhört euroområdet.

Ett annat land i regionen, Estland, vill ansluta sig till euroområdet och införliva sin valuta med euron 2011. Fram till i dag har indikatorerna och graden av överensstämmelse med kriterierna i Maastrichtfördraget,

numera Lissabonfördraget, visat att det här målet är möjligt. Vi kan inte garantera det innan motsvarande konvergensrapport har offentliggjorts under våren, men det finns en möjlighet att Estland införlivas i euroområdet 2011.

För länder utanför Europeiska unionen, men som ingår i regionen, nämligen kandidatländer eller potentiella kandidatländer, är en anslutning till Europeiska unionen också en kraftfull förankring för att se till att de har lämpliga strategier och lämplig politik.

Det är därför sant att det finns många svårigheter. Det är sant att dessa länder har svagare ekonomier. Det är sant att följderna av en kris som den som vi går igenom för medborgarna i dessa länder är mycket mer kännbara än följderna för medborgare i länder med sociala trygghetssystem och med mer etablerade, starkare och mer konsoliderade välfärdssystem.

Men det måste nämnas att de instrument som europeiska institutioner förfogar över och det faktum att de tillhör Europeiska unionen och har möjlighet att utgöra en del av Ekonomiska och monetära unionen, är en positiv faktor snarare än ett hinder för att hantera en kris som den som vi upplever.

Arturs Krišjānis Kariņš, för PPE-gruppen. – (LV) Herr talman, herr Almunia! Det finns två möjligheter att hjälpa ekonomierna i medlemsstaterna i Central- och Östeuropa att återhämta sig: antingen lär man dem att meta, eller så får de ett metaspö. Att ge dem ett metaspö är naturligtvis det bästa. Det svåra är att veta vilken typ av metaspö det bör vara. Hörnstenen och måttet av återhämtning är skapandet av nya jobb. För att det ska kunna ske behövs investeringar. Ett av de viktigaste hindren för investering i regionen är den nationella valutans brist på stabilitet och införandet av euron. För närvarande är införandet av euron i de nya medlemsstaterna som en hästkapplöpning, där varje stat försöker bryta sig ur klungan och ansluta sig till euroområdet.

Det kan förekomma att vissa medlemsstater skadar sig själva i den här krissituationen. Genom att till exempel snabbt minska budgetutgifterna ökar arbetslösheten över den nivå som deras ekonomi klarar av. Det kan också förekomma att en medlemsstat, genom att ansluta sig till euroområdet, skadar ekonomin i en grannstat utanför euroområdet, genom att locka till sig investeringar och öka arbetslösheten i grannstaten. Europeiska unionen bygger på solidaritetsprincipen. När antalet medlemsstater i EU ökade 2004 utvecklades och antogs en gemensam strategi för att ta emot dessa medlemsstater i Europa. Jag anser att Europeiska kommissionen borde tänka om när det gäller förfarandet för att införa euron och att den borde arbeta fram en tydlig strategi för dess införande, som inte indirekt medför att medlemsstaterna skadar sig själva eller sina grannar. Det är inte nödvändigt att förändra stabilitetskriteriet, utan en gemensam plan och tidsplan borde utvecklas för hela regionen, så att vi kan införa en gemensam valuta i Europa enligt ett fastställt förfarande som alla känner till. Det skulle utgöra metaspöet som skulle hjälpa ekonomierna i den regionen att återhämta sig, genom att öppna dörren till investering och skapande av nya jobb.

Sergio Gaetano Cofferati, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Ni påpekade helt riktigt, kommissionsledamot Almunia, att den här allvarliga finansiella och ekonomiska krisens följder har känts av i länder världen över och naturligtvis också i Europa. I EU drabbades de svagaste länderna hårdast, de som vi nu diskuterar.

Det är länder som nyligen anslöt sig till unionen och som står utanför euroområdet. Det är därför viktigt att komma ihåg dem och att identifiera de mest effektiva åtgärderna så att de kan ingå i Europa och därmed delta i Europas liv på samma villkor som andra. Det behövs därför monetära politiska interventioner, till att börja med från Europeiska centralbanken, för om vi inte hjälper dem att öka sin BNP och investerar i deras produktionssystem, så kommer de inte att kunna rätta till obalanserna som för närvarande tynger ner dem, uppfylla Maastrichtkriterierna och ansluta sig till euroområdet. Det är också viktigt, precis som ni nämnde, att det vidtas andra åtgärder som exempelvis lättare tillgång till medlen som finns i europeiska fonder och finansiering av EIB.

Men jag anser att vi aldrig får glömma att dessa åtgärder måste genomföras inom en ram av samtidiga åtgärder för andra svaga länder i Europa också. Det är inte bara en fråga för länderna som vi diskuterar i dag, som vi alla tyvärr är medvetna om, och av alla dessa anledningar kan vi inte längre skjuta upp införandet av ett europeiskt finanssystem som kan stödja investeringar med en helhetsvision för Europa. Jag menar införandet av en fond som finansieras av euroobligationer, som jag anser vara den enda praktiska lösning som finns tillhanda för medlemsstaterna och Europeiska unionen.

I det här läget är tiden inne att visa prov på politiskt mod och handlingskraft för att komma till rätta med krisen och förstärka en konkurrenskraftig utveckling för Europa, som skulle trygga alla europeers välfärd.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Anledningen till varför vi tillsammans med andra närvarande ledamöter har begärt den här debatten är att en ny järnridå har uppstått i samband med den ekonomiska krisen. Den här monetära järnridån avskiljer dem som står utanför euroområdet från dem som ingår i det.

Många problem som i dag drabbar större delen av de baltiska staterna till exempel – ni nämnde Polen, men jag skulle givetvis kunna nämna Bulgarien, Rumänien, Ungern – beror på att de inte ingår i euroområdet. De måste därför fortsätta att använda sin lokala valuta, och det medför skadliga, förödande konsekvenser för närvarande. Vi kan mycket väl tala om en ekonomisk återhämtning, men i dessa länder finns för närvarande ingen ekonomisk återhämtning. I vissa av dessa länder ligger arbetslösheten över 20 procent, och offentliganställdas löner har fått sänkas med mer än 20 procent. Siffrorna för deras ekonomiska tillväxt är verkligen mycket negativa.

Det viktiga är att de får ansluta sig till euroområdet så fort som möjligt. Men för närvarande drabbas de av situationens skadliga effekter. Tanken är naturligtvis inte att ändra villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten – ingen har frågat efter det. De bör inte ändras eftersom, som ni helt riktigt påpekade, euroområdet har utgjort ett försvar mot den ekonomiska och finansiella krisen. Men man måste ändå hjälpa dessa länder på ett annat sätt, inte genom att ändra villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten, utan genom att kompensera den negativa effekten som drabbar dem på grund av att de står utanför systemet. Om vi inte gör det, så kommer det att dröja ytterligare många år innan de ansluter sig till euroområdet.

Vi har lagt ett antal förslag, vi har arbetat fram ett sexpunktsavtal och bitt Europeiska kommissionen att beakta det. Vi behöver därför ett samarbete mellan Europeiska centralbanken, Europeiska kommissionen och Europeiska investeringsbanken. Vilka åtgärder måste genomföras i det här sammanhanget? Centralbanken måste först tillhandahålla likvid till lokala banker. Den har beviljat likvid till banker i Västeuropa, den har också indirekt tillhandahållit medel till svenska banker till exempel, men vissa lokala banker har inte fått någonting från Europeiska centralbanken.

I dessa sex punkter ingår andra förslag. Varför till exempel inte öka Europeiska unionens finansieringsandel och minska staternas finansieringsandel av social-, regional- och sammanhållningsfonderna, och så vidare? Visserligen har inte medlemsstaterna för närvarande budgetresurser för att finansiera vissa projekt. Man skulle därför kunna tänka sig till exempel att 75 procent finansieras av Europa och 25 procent av medlemsstaterna, i synnerhet de baltiska staterna.

Jag nämnde bara två av de sex mycket konkreta idéer som vi har lagt fram och som Europeiska centralbanken eller kommissionen eller Europeiska investeringsbanken kan anta ett beslut om. Det är vad dessa länder behöver. Självt anser jag inte att det är ett framsteg att Internationella valutafonden ingriper i dessa länder och dikterar hur de ska bete sig. Jag anser att det snarare är Europa som ska bestämma vad som måste göras.

Det är vad vi begär. Under alla förhållanden så har jag varit i dessa länder, och jag blev chockad över att människorna känner sig svikna av Europeiska unionen i sin dagliga kamp. Jag uppmanar nästa Europeiska kommission att lägga fram en trovärdig plan för staterna i Central- och Östeuropa och i synnerhet för de baltiska staterna.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag kommer från Lettland, ett land som drabbats hårt av finanskrisen. På grund av oansvarig politik från högerregeringar riskerade Lettland att gå i konkurs utan finansiellt stöd utifrån. Nu talar vi om olika finansiella och ekonomiska lösningar som skulle kunna förändra situationen till det bättre. Vi måste naturligtvis diskutera alla lösningar, också ett snabbt införande av euron. Under tiden så befarar jag att det finansiella och ekonomiska perspektivet endast utgör ena sidan av medaljen. Vi måste också diskutera det sociala perspektivet.

Många invånare i Lettland anser EU-institutionerna vara de "onda": de onda som får vår stackars regering att skära ner pensionerna och förmånerna, de onda som ska klandras för social utslagning och fattigdom. Det finns många politiker som odlar denna uppfattning, framför allt inom den styrande koalitionen, för om folk tror att den nuvarande sociala krisen är regeringens fel, så kommer regeringen inte att överleva kommande allmänna val.

Anser jag att Lettland och andra länder i regionen har ett brådskande behov av EU:s hjälpande hand? Ja, det anser jag. Men jag är övertygad om att vi behöver ett starkt kontrollsystem och stränga villkor inom socialpolitiken. EU-medel bör i första hand användas för att rädda gemene man, inte banker eller statens byråkrati. Jag vill därför ta tillfället i akt att be alla mina kolleger och ledamöterna att skriva under den skriftliga

förklaringen 0056/2009, som lades fram av företrädare för tre politiska grupper, om sociala villkor för EU-stöd.

Roberts Zile, för ECR-gruppen. – (LV) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack Guy Verhofstadt för att ni föreslog en debatt om det här ämnet. Men frågeställningen under kvällens debatt kan förvirra Europeiska unionens medborgare i Västeuropa. "Se här! Finanskrisen drabbar oss också, för att Central- och Östeuropa genom dålig förvaltning har orsakat problem för sig själva och också för oss." En sådan inställning försämrar det redan kraftigt nedsatta förtroendet för Europeiska unionens sammanhållningspolitik. Men exemplet med de baltiska staterna visar att vi sitter i samma båt. De skandinaviska bankernas jakt på marknadsandelar och höga vinster har praktiskt taget trängt ut de nationella valutorna i de baltiska länderna från lånemarknaden, i synnerhet den inhemska marknaden för hypotekslån. Med en fast nationell valutakurs var låntagarnas civila ansvar gentemot utlånarna mycket högt: alla valutarisker i samband med övervärderade säkerheter skulle bäras av låntagarna.

Under senare delen av 2008 under intensiva samtal mellan den lettiska regeringen, Internationella valutafonden, Europeiska kommissionen och svenska regeringen antogs ett beslut om att köpa upp den andra största affärsbanken genom att endast använda lettiska skattebetalares pengar, och att upprätthålla en hög nationell växelkurs. Vi letter, som under många år förlorade vår inkomst, konkurrenskraft och förmodligen vår levnadsstandard, räddade skandinavernas och andra investerares banksektor, åtminstone i de baltiska staterna, eftersom dominoeffekten, om bankerna hade gått omkull, skulle drabbat länder långt utanför Lettlands gränser och även påverkat såväl skandinaviska pensionsfonder som bankernas aktieägare. Ja, Europeiska kommissionen hjälpte oss och Internationella valutafonden finansierade det här valet, men lejonparten av lånet går till att stabilisera banksektorn.

Genom att inte tillåta misskötsel och genom att hålla fast vid en stark växelkurs devalverade vi vår ekonomi med 20 procent av BNP, men i verkligheten hjälpte vi våra estniska grannar, som givetvis gynnades av en ansvarsfull budgetbalans i många år, att införa euron redan 2011. Det förefaller än mer underligt att ett exempel som Estland är avgörande för Europas monetära union. Det visar så att säga att Maastrichtkriterierna för införandet av euron fungerar även i kristider. Det är inte så att vi inte gläds med esterna, utan vår uppoffring genom att köpa banken var till viss mån en solidaritetsåtgärd för att inte orsaka motgångar för våra grannar och aggressiva investerare också. Vi ville bara se en viss solidaritet från europeiska finanspolitiker, även när det gäller att hindra nya staters anslutning till euroområdet.

Lettiska politiker har fått fatta ytterst svåra beslut, som de flesta av mina kolleger i de gamla europeiska länderna inte skulle behöva befatta sig med ens i sina värsta mardrömmar. Men vi har inte befogenhet att befria våra medborgare från valutarisken på privata skulder, och vi vill inte agera som huliganer genom att ensidigt införa euron eller tillåta euron att cirkulera parallellt med vår nationella valuta. Men målet för vårt demografiskt åldrande samhälle kan inte vara att tillbringa flera år med att växla in varannan intjänad lats till euro för att betala av till bankerna, samtidigt som vi på kvällarna i våra böner ber för att latsen ska förbli stark gentemot euron.

Alfreds Rubiks, för GUE/NGL-gruppen. – (LV) Tack, herr talman! Jag anser att det i frågan om moderniseringen av socialpolitiken och stödet till staterna i Central- och Östeuropa finns mycket retorik, men i själva verket händer det inte så mycket. En ny socialpolitik har inte arbetats in till fullo i Europeiska unionens makroekonomi. Budgeten är liten och utvecklas inte i takt med att Europeiska unionen utvidgas. I en strävan att öka sitt inflytande stöder Europeiska unionen ofta länder utanför EU mer än de nya EU-staterna. Det är därför inte någon tillfällighet att majoriteten av invånarna i Lettland, till exempel, i dag har det sämre ställt än innan landet anslöt sig till Europeiska unionen. Över 90 procent av pensionärerna lever på en inkomst som ligger under existensminimum.

Arbetslösheten i Lettland har nått 20 procent, bruttonationalprodukten har fallit med 19 procent, statsskulden är högre än årsbudgeten och pensionerna har sänkts med 10 procent. Folk protesterar, de lämnar Lettland, de hungerstrejkar eller erbjuder sina inre organ till försäljning för att få pengar att försörja sina familjer. Antalet självmord ökar. Europeiska unionens nyliberala politik för social trygghet måste förändras. Kapitalismen orsakade krisen, men det är arbetstagarna och pensionärerna som får betala priset för att ta sig ur den. De stora kapitalistiska multinationella företagen och bankerna har investerat minimalt för att lösa problemen som krisen förorsakade. Europeiska unionen räddar överklassen och bankerna med statens skattemedel, det vill säga med folkets pengar.

Länderna i Östeuropa vill ha en rättvis fördelning av jordbrukssubventionerna, eftersom subventionerna för tillfället går framför allt till de gamla medlemsstaterna, något som samtidigt snedvrider den fria

arbetsmarknaden. Man måste avskaffa den orättvisa metoden för beräkning och utbetalning av direktstöd samt att stöden är separerade från tillverkningen av specifika produkter. Europeiska kommissionen och Europaparlamentet måste demokratiskt anta bestämmelser för att värna inte bara stora tillverkares och bankers intressen, utan också de behövande i den rika demokratiska Europeiska unionen.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Den ekonomiska och finansiella krisen har drabbat länderna under övergång till marknadsekonomi i Central- och Östeuropa mycket värre än de stabila demokratierna i Västeuropa. Det är därför riktigt att titta på hur man ska bemöta den här ogynnsamma ekonomiska utvecklingen. Men vi får inte glömma att mirakler sker endast i sagor. Den främsta och grundläggande förutsättningen när det gäller förändringar till det bättre är därför en ansvarsfull finanspolitik av regeringarna och en modern högerorienterad arbetslagstiftning i varje drabbat land. Det är först då som det blir möjligt att genom målinriktade industriåtgärder spela en roll och gradvis stödja ekonomisk utveckling.

Om ett sådant stöd ska vara effektivt får de finansiella resurserna inte läggas på sociala förmåner eller konsumtion och inte heller på konstgjorda arbetstillfällen. En regering bör till exempel inte kunna använda stödet för att fortsätta driva ett gammalt värmekraftverk med större utsläpp än elenergi bara för att det påstås att några nya arbetstillfällen skapas.

Om vi verkligen vill hjälpa de drabbade länderna måste vi stödja enbart finansiella projekt som i hög grad är innovativa och som konsekvent skyddar miljön. Låt oss se till att medlen som investeras i stödprogrammen bidrar till att omstrukturera företag och påverkar de drabbade länderna på längre sikt, och därmed också hela Europa.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Först och främst bör vi hitta ett sätt att undvika liknande kriser i framtiden. Röran som orsakades av det globala finansiella systemet sveper genom världen och har en direkt inverkan på realekonomin eftersom företag inte har tillgång till kredit, vilket är ekonomins livsblod. Läxan vi lär oss är otvetydig: vi måste undanröja tron på marknadens självreglering och överlägsenhet och acceptera och upprätthålla statens roll som reglerande organ.

Vi talar om ekonomisk återhämtning, men självklart är vår yttersta målsättning att därigenom trygga arbetstillfällen. Detta betyder att vi även prioriterar stöd till små och medelstora företag i Europa, eftersom de faktiskt skapar den största delen av arbetstillfällena. Villkoren för tillgång till kredit är en grundläggande fråga. Visst har bankerna agerat förnuftigt, som Joaquín Almunia anförde. Detta gäller även exempelvis Ungern, där alla affärsbanker är dotterbolag till banker i utländsk ägo. På grund av deras försiktiga tillvägagångssätt har de försökt undanhålla kredit på ett sätt som följaktligen har paralyserat den inhemska marknaden.

Direkta subventioner, vilka EU tillåter, krävs naturligtvis också, men de bör inte ges till de stater som, liksom den sittande regeringen i Ungern, främst stöder etableringen av multinationella bolag i stället för små och medelstora företag. Idag har vi diskuterat Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling i samband med ändringen av kommissionens budgetförslag för 2009. I förslaget har kommissionen vidtagit den drastiska åtgärden att innehålla detta stöd, trots att det är öronmärkt just för att stödja landsbygdsbefolkningen.

Varför diskuterar vi den här regionen för sig? Skälet är att regionen har blivit mycket sårbarare än västra Europa. Vi behöver se tillbaka till 1990-talet då det stod klart att vår förhoppning att Ungerns ekonomi skulle bli självständig genom demokratins införande var fåfäng. Denna region har lidit under den ständigt tyngre bördan av amorteringar på ärvda skulder och förbrukningen av billiga naturresurser och mänskliga resurser, vilka i västvärlden genererade mycket betydande finansiella inkomster. Därför känner jag mig nu tvungen att med fog påstå att denna region bör få mer stöd, eftersom det är fråga om delvis ersättning.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Krisen har visat att de central- och östeuropeiska länderna utanför euroområdet är mycket mer utsatta än de länder där den gemensamma valutan används. På grund av att de är hänvisade till omfattande export och utländskt kapital, och på grund av att befolkningen har en hög nivå av skulder i utländska valutor, är tillväxttakten också lägre än i de länder som kan dra nytta av tryggheten inom euroområdet. Om solidariteten medlemsstater emellan inte fungerar i praktiken, utan förblir ett innehållslöst slagord, så kommer Europeiska unionens inre sammanhållning att luckras upp och därigenom försämra hela EU:s prestation.

Vi behöver dock inga nya EU-instrument för att uppnå solidaritet, särskilt inte allmosor. De möjligheter och resurser som redan finns måste användas på ett förnuftigt sätt. I detta avseende kan Europeiska centralbanken hjälpa till att upprätthålla regionala bankers likviditet. Europeiska investeringsbanken kan också hjälpa till genom att erbjuda kredit specifikt till regionens små och medelstora företag. Samtidigt kan EU:s institutioner

hjälpa till genom att anpassa reglerna för hur medel från Sammanhållningsfonden och strukturfonderna får användas i det extrema läget. Jag vill särskilt uppmärksamma det faktum att många människor ofta klumpar ihop central- och östeuropeiska länder i en och samma kategori, även om dessa länder är väldigt olika och har vitt skilda strategier för att klara sig ur krisen.

Ungern har, till exempel, efter åtta års inkompetent socialistiskt styre förbrukat alla sina reserver. I nuläget tvingas man idka återhållsamhet, i bjärt kontrast till de praktiska åtgärder som vidtas i andra länder i Europa för att klara krisen och som syftar till ekonomisk återhämtning. Medan västeuropeiska regeringar redan börjat skissa på exitstrategier befinner sig några av de länder i centrala och östra Europa som drabbats hårdast av krisen fortfarande i svår lågkonjunktur under 2010. Därför är det ytterst viktigt att hitta ett sätt att göra skillnad mellan länder när man utformar exitstrategier.

EU:s ledare bör inte utforma standardregler som bara skulle förvärra läget i vissa länder och försvåra situationen för deras befolkningar. När de nya reglerna för finanssystemet utarbetas måste man se till att en skärpning av kapitalkrav inte åstadkommer illojal konkurrens mellan banker. Bankerna i Central- och Östeuropa som visat sig vara sunda har inte fått något kapitaltillskott från något håll. Detta betyder att de skulle få det svårare att handskas med strängare kapitalkravsregler än deras motparter i Västeuropa som fått hjälp. Detta skulle göra dem ännu mer ovilliga än tidigare att erbjuda kredit, vilket i slutändan drabbar små och medelstora företag. Det är ett scenario som vi till varje pris måste undvika.

Ivari Padar (S&D). – (ET) Herr talman! Först och främst vill jag helhjärtat lyckönska Joaquín Almunia till hans hittills mycket effektiva arbete. EU:s medlemsstater står inför många gemensamma problem, och samtidigt har varje land en egen ekonomisk politik och specifika problem. Här måste vi alla definitivt vara självkritiska. Argumentet att endast EU:s nya medlemsstater har drabbats speciellt hårt av krisen är inte sant. Se på de länder där bankerna har behövt ekonomiskt stöd – de flesta kommer från de gamla medlemsstaterna, inte de nya. Likaså är de skattemässiga problemen större i euroområdet än utanför det.

Samtidigt står det klart att de banker vars verksamhet sträcker sig över gränserna inte skapade en högre risk, utan det var faktiskt tvärtom. De banker som verkade i flera länder var tryggare och kunde stabilisera situationen i många mottagarstater. De banker som fick problem är de som helt enkelt tog dåliga affärsbeslut, vilket exempelvis var fallet med Royal Bank of Scotland.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill ansluta mig till föregående talare och tacka kommissionsledamot Joaquín Almunia. Han har en tydlig uppfattning om skillnaderna mellan olika länder i Central- och Östeuropa och deras nuvarande ekonomiska och finansiella läge.

Kommissionsledamoten nämnde Estland. Jag kommer från Estland, och det har inte varit en lätt uppgift att uppnå vår målsättning att gå med i euroområdet, men det jag tror att vi har gemensamt med de andra länderna är egenansvar. Jag har inte hört ordet "egenansvar" i den här debatten så här långt, endast ordet "solidaritet". Hur kan vi förvänta oss solidaritet medan stora globala konkurrenter som Kina och Indien tar ledningen? Jag tror att vi i Europeiska unionen måste vara mer pragmatiska och inse vad våra nationella regeringar bär ansvaret för.

Det är svårt att göra nedskärningar i dessa tider. I Estland har det varit mycket svårt att minska statens utgifter, men vi har trots allt gjort det i flera år. Under bra år – när ekonomin blomstrade – kunde vi göra avsättningar, och ingen annan än medlemsstaternas regeringar är skyldig att vidta sådana åtgärder.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag företräder Polen – ett land som kanske inte behöver oroa sig för krisen på samma sätt som exempelvis Ungern eller Lettland. Trots regeringens propaganda stiger dock arbetslösheten även här tydligt, och idag demonstrerade skeppsvarvsarbetare i Warszawa efter att sista delen av deras permitteringslön betalats ut.

Enligt en analys som gjordes av Polens centralbank var lågkonjunktursens dynamik i nio central- och östeuropeiska länder definitivt mycket starkare än i länderna i Västeuropa. Vad värre är, skillnaderna mellan enskilda länder i vår region är större än mellan länderna i "gamla" EU. Det är delvis resultatet av inte bara de gamla 15 ländernas bättre ekonomiska stabilitet utan också, och låt mig tala klarspråk, deras bättre förmåga att använda sig av eller tänja på vissa finansiella instrument vilka i teorin har förbjudits av Europeiska unionen.

Europeiska kommissionen och Neelie Kroes såg genom fingrarna med hjälpen som Berlin gav de tyska skeppsvarven, men fördömde Polen när man gjorde likadant och beordrade en återbetalning av det EU-stöd som de polska skeppsvarven fått. I praktiken visar det sig att vissa är mer jämlika än andra och att man

tillämpar en dubbelmoral. Den franska bilindustrin kan få mer stöd från regeringen än bilindustrin i länder i "nya" EU. Detta tjänar bara till att öka klyftorna.

Kommissionsledamoten talade om eurons sunda status, men det måste ha varit ett skämt. Polen har inte infört euron, och krisen har drabbat oss mindre än Slovakien, som använder euron. Där har krisen fått mycket allvarligare konsekvenser än i Polen. Jag väddar om den solidaritet som företrädaren för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokraterna) nämnde, men jag har intrycket att han är en hycklare i den frågan. I det här sammanhanget är skenhelighet för övrigt inte en dygd.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag förväntade mig att kommissionsledamot Joaquín Almunia och även Guy Verhofstadt kanske skulle ge oss en förklaring till, och en analys av skälen bakom katastrofen som har drabbat de flesta länderna i Central- och Östeuropa på det ekonomiska området. För tjugo år sedan såg vi en hjältemodig arbetarrörelse i dessa länder störta den stalinistiska jätten. I stället för att ersätta stalinismen med en genuint demokratisk socialism följde dock tyvärr ett återinförande av kapitalismen. Det var vad som föreskrevs av det europeiska politiska etablissemanget: EU, de stora företagen och medierna lovade alla att kapitalismen skulle innebära en ny ljus era för folken i Central- och Östeuropa.

Marknaden kom att bli gud och konkurrensen kung. Så tvingade man på oss den nyliberala agendan som är kommissionsledamoten så kär: privatisering av offentlig egendom i stor skala, eller rättare sagt stöld av offentlig egendom, och att lägga dessa länders ekonomier för fötterna på hajarna på de internationella finansmarknaderna. Vi har till och med etablerat en särskild bank för att övervaka processen, och det har varit en fullständig katastrof. Östersjöstaterna befinner sig i fritt fall: Lettland har sjunkit 18 procent under tredje kvartalet, och arbetslösheten ligger på 20 procent.

Vad har Europeiska kommissionen och Guy Verhofstadt att erbjuda? Påbudet från Internationella valutafonden och västeuropeiska banker. Drastiska försämringar av arbetande människors levnadsstandarder, drastiska nedskärningar i offentliga tjänster. Därför hotas vi i Lettland av att hälften av våra sjukhus kommer att stänga innan året är slut.

EU-etablissemangets politik innebär en mardröm för vanligt folk i dessa länder – hotet om barbariska villkor för vanligt folk. Därför rekommenderar jag människorna i Central- och Östeuropa att förkasta EU-etablissemangets ödesdigra påbud, och att förstatliga bankerna. Ställ dem under demokratisk tillsyn så att de investerar för människorna och för jobben, förstatliga eller återta i statlig ägo de större ekonomiska sektorerna, men den här gången under arbetande människors tillsyn så att de kan planera sin ekonomi för folket och inte behöver vara utlämnade åt hajarna, företagens Europa och finansernas Europa, som har åsamkat regionens folk denna oerhörda katastrof. Ni kan skratta, herr kommissionsledamot, men jag förväntar mig ett svar från er.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Herr talman! Tack för ordet och även tack till kommissionsledamot Joaquín Almunia för den detaljerade rapport som han lämnat till parlamentet. Det glädde mig särskilt att kommissionen gick med på att lätta på stabilitetspakten, vilket innebär ett erkännande av att de stränga Maastrichtkriterierna, till exempel 3-procentsgränsen, naturligtvis är väldigt svåra att uppfylla under en svår ekonomisk kris som den vi upplever just nu.

Jag vill först av allt poängtera att mitt hemland Grekland de senaste dagarna och veckorna har attackerats av ett visst kreditvärderingsinstitut, en konsultfirma, när det gäller dess kreditvärdighet. Det gör att man frågar sig om det inte vore värt att överväga att skapa ett EU-organ som gör detta jobb, så att inte vem som helst kan göra det, och så att det inte har något som helst att göra med dolda kommersiella eller konkurrensrelaterade motiv.

Jag vill uttrycka kritiken att Europeiska unionen hjälper en hel del tredjeländer i större utsträckning än sina egna medlemmar. Jag vill också uppmana till den solidaritet som mitt land, Grekland, behöver för att kunna handskas med sina problem.

Iliana Ivanova (PPE). – (BG) Tack, herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att det förnuftiga sättet att hantera krisen i central- och östeuropeiska länder på måste basera sig på principen om en social marknadsekonomi, till skillnad från förslagen från den förra talaren. Det är därför som endast en stark ekonomi som respekterar rätten till privat ägande, lag och ordning och personligt ansvar kan täcka kostnaderna för den hållbara socialpolitik som vårt samhälle förtjänar.

Jag är helt övertygad om att våra ansträngningar och vårt ansvar måste fokusera på ett antal grundläggande pelare. För det första, solida statsfinanser. Ett oroväckande stort antal medlemsstater har stora statsskulder.

Vi måste vara mycket vaksamma och disciplinerade. Vi måste inte bara sträva efter ett budgetunderskott som ligger inom gränsen 3 procent av BNP utan också göra vårt absolut bästa för att uppnå en balanserad budget.

Som en del av stabilitets- och tillväxtpakten måste Europeiska kommissionen och rådet noggrant övervaka medlemsstaterna för att upptäcka makroekonomiska obalanser.

För det andra måste vi stödja små och medelstora företag. Anledningen till det är att de inte bara står för mer än 65 procent av sysselsättningen i Europa. De är också flexiblare och har den mest dynamiska tillväxtpotentialen, speciellt i kristider.

För det tredje är det viktigt för oss att stödja arbetslösa och de mest utsatta grupperna i vårt samhälle, samt att sörja för tillräckliga investeringar i utbildning, kvalifikationer och forskning. Den sista punkten, nya medlemsstatsers högsta prioritet, är utvidgandet av euroområdet.

Jag vill be om ert stöd och tacka mina kolleger i parlamentet, samt enträget uppmana Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att se över deras ställningstagande med hänsyn till områdets utvidgande. Vi behöver er förståelse och solidaritet, speciellt i länder som mitt hemland Bulgarien, som har ansträngt sig mycket för att uppfylla Maastrichtkriterierna och även haft det lägsta budgetunderskottet i Europeiska unionen, samt en extremt disciplinerad skattepolitik.

Kolleger! Jag anser att det är viktigt för oss att fortsätta våra gemensamma, samordnade ansträngningar för att hjälpa våra ekonomier att återhämta sig och bli starkare än före krisen.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Tillåt mig inleda mitt anförande på en minut med att tacka mina kolleger i euroområdet för att de anser det vara viktigt att delta i denna debatt. Deras blotta närvaro vid debatten är en början på solidaritet.

Utan att förglömma medlemsstaternas egenansvar, som min kollega sade, måste vi inse att de nya medlemsstaterna står inför allmänna svårigheter som definitivt tycks vara objektiva svårigheter. En sådan svårighet är det tillämpade förfarandet för den tjugoåriga anslutningsprocessen, vilket har skapat svåra ekonomiska problem för dessa länder och krävt genuin social solidaritet av deras invånare. En annan är ländernas brist på de försvarsmekanismer som euroområdet ställer till förfogande. Det betydde att de befann sig i en mycket mer utsatt position när krisen drabbade dem. Slutligen kan jag nämna andelen små och medelstora företag och människorna som är anställda i dem, i jämförelse med siffrorna för Europeiska unionen.

Sammantaget är jag övertygad om att vi måste förena oss för att åstadkomma ekonomisk återhämtning i EU-länderna och central- och östeuropeiska länder. Så kan vi ta itu med en trefaldig målsättning som omfattar sysselsättning, finansiell balans och ekonomisk tillväxt. Jag anser att paketet för små och medelstora företag innehöll en del av dessa komponenter. I vilket fall som helst måste vi på något sätt finna en lösning på de små och medelstora företagens finansiella svårigheter. Vi behöver definitivt Europeiska centralbankens stödmekanismer för att åstadkomma det. Ju mindre företaget är, desto svårare blir det nämligen för EU att nå fram till det.

(Talmannen avbröt talaren.)

Vilja Savisaar (ALDE). – (ET) Herr talman! Jag vill framför allt belysa de tre baltiska staterna, vars situation kanske är den allvarigaste av alla i regionen. Låt mig nämna några exempel. Estlands ekonomiska produktivitet har sjunkit med mer än 15 procent, medan EU:s genomsnitt är –4,1 procent. Förutom de tre baltiska staterna har inget annat europeiskt land haft en minskning av den ekonomiska produktiviteten med mer än 10 procent. I alla de tre baltiska staterna har arbetslösheten hittills stigit till över 15 procent.

Jag hoppas verkligen att förslagen från Alliansen liberaler och demokrater för Europa, som syftar till ekonomisk återhämtning och en förbättring av det finansiella läget, får konkret uppmärksamhet och ett svar från kommissionen. Förra året tvingades Estland tre gånger göra nedskärningar i budgeten och minska utgifterna i den offentliga sektorn. Ytterligare nedskärningar kommer att förvärra en redan allvarig social situation. Jag hoppas verkligen att Estland kommer att gå med i euroområdet den 1 januari 2011, för att skapa ett område för ekonomisk tillväxt där finansiella svårigheter kan lösas.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi befinner oss mitt i en finansiell och ekonomisk kris, och jag anser att likviditet är den viktigaste faktorn i en kris, inte bara

för banker och företag, utan även för arbetstagare. Kreditvärdighet är, naturligtvis, alltid ett villkor för likviditet, och därför är diskussionen om företags, bankers och arbetstages kreditvärdighet särskilt viktig.

Kreditvärdigheten baserar sig förstås på inkomst, vare sig det handlar om en arbetstagare, ett företag eller en bank. Om du inte har någon inkomst har du ingen kreditvärdighet och ingen likviditet, och det är där den negativa spiralen börjar.

Av den anledningen är det mycket viktigt att vi ser till att inga fler skatter tillämpas på varuhandeln i framtiden. I stället bör vi överväga hur vi kan ta ut en skatt på finansiella transaktioner som inte grundar sig på handel med tjänster eller varor. En sådan skatt skulle kunna användas för att finansiera bankerna och nationella budgetar och därigenom användas till att skapa nya arbetstillfällen.

Arbetslöshet är i själva verket helt oacceptabelt. Den är i slutändan den huvudsakliga faktorn bakom den finansiella och ekonomiska krisen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Enligt Lissabonfördraget är EU:s ekonomi en social marknadsekonomi. Det viktigaste för oss måste vara att skapa nya arbetstillfällen, minska arbetslösheten och komma ur den ekonomiska krisen. Medlemsstaterna i sydöstra Europa konfronteras med enorma underskott. De måste stimulera skapandet av nya arbetstillfällen samtidigt som de upprätthåller en långsiktigt hållbar finanspolitik. Utbildning, hälsovård, jordbruk och utveckling av transport- och energinfrastrukturer har fortfarande högsta prioritet för dessa medlemsstater. Det är viktigt att nivån på jordbruksstödet i dessa medlemsstater är lika hög som den är i de äldre medlemsstaterna. De medlemsstater som är förmånstagare kan få bistånd från EU under en period på fem år för betalningsbalans om de åtar sig att reformera sina system för skatter och avgifter eller om de vidtar åtgärder för att stärka sin administrativa kapacitet för att öka och uppnå ett maximalt inflöde av EU-medel. Dessa medlemsstater behöver också få stöd till att modernisera sina mycket miljöfarliga industrisektorer för att kunna minska utsläppen men bevara arbetstillfällen och garantera ekonomisk tillväxt. Till sist vill jag tillägga att jag anser att stöd till dessa medlemsstater kräver att sammanhållningspolitiken för perioden 2014–2020 fortsätter att hjälpa de regioner i Europa som är mindre väl utvecklade ekonomiskt sett.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman! Jag vill först gratulera initiativtagarna till denna debatt eftersom det verkligen är mycket viktigt att vi diskuterar situationen för länder som är ekonomiskt svagare och länder utanför euroområdet. Detta gäller särskilt nu när vi diskuterar strategier för att komma ur krisen och när vi måste komma ihåg de skiftande situationer som de olika länderna står inför. Läget är allvarligt i många ekonomier i Öst- och Centraleuropa, men nu börjar förhållandena bli besvärliga i många ekonomier i den västra delen som ligger inom euroområdet. Mitt land, Portugal, är ett exempel. Strategin måste ta hänsyn till de olika situationerna som skiljer sig från ett land till ett annat.

Man kan gå fram på olika vägar. Det är ytterst viktigt att ha en ändamålsenlig penning- och finanspolitik, om möjligt en politik som i ökande omfattning rättar sig efter politiska kriterier som tar hänsyn till behovet av likviditet för bolag och små och medelstora företag, som inte skapar eller vidmakthåller hinder som är mycket svåra att undanröja för länder utanför euroområdet och som utövar press på nationella regeringar att genomföra de reformer på medellång och lång sikt som behövs. Kort sagt, vi måste gå från ord till handling. Sammanhållningen måste vara effektiv.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Tack vare det framgångsrika genomförandet av den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa kommer vi att märka en liten förbättring för EU:s medlemsstater nästa år, 2010.

Länderna i Central- och Östeuropa har drabbats på olika sätt av den ekonomiska krisen. Å ena sidan har Polen noterat en lätt ekonomisk tillväxt och därigenom undvikit krisen, medan å andra sidan Rumänien och Ungern har drabbats hårt.

Rumänien har i år upplevt en ekonomisk kris utan motstycke, vilken också förvärrats av den allvarliga politiska osäkerhet som socialdemokraterna utlöste när de ville lämna regeringen av valtaktiska skäl på grund av det kommande presidentvalet. Presidentvalet skulle äga rum om bara två månader. Socialdemokraternas uttåg ur regeringen och framläggandet av ett misstroendevotum i parlamentet lämnade Rumänien i två månader med en övergångsregering med inskränkt befogenhet som inte kunnat slutföra och anta ett budgetförslag i parlamentet.

Som en följd av detta har Internationella valutafonden (IMF) uppskjutit den tredje delutbetalningen till oss av ett lån som uppgår till 1,5 miljarder euro. Den schweiziska regeringen beslöt emellertid att bevilja oss ett

icke återbetalningspliktigt lån på ungefär 120 miljoner euro. Mitt land har registrerat en negativ tillväxt på 8 procent och en arbetslöshet som ligger två procentenheter under EU-snittet. För framtiden behöver EU en strategi som fokuserar på att få regeringar att avstå från att stödja sina nationella ekonomier. Men detta blir inte möjligt i Rumänien förrän 2010 eftersom vi inte får göra det enligt det avtal som vi undertecknat med IMF.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Jag tycker som ordspråket att om man kommer från en fisketur och möter folk på vägen ska man lära dem att fiska i stället för att ge dem en fisk. Men vi måste veta att vi behöver lära dem att fiska. Jag refererar i detta sammanhang till de stater som nyligen har blivit medlemmar i EU och fortfarande behöver lära. De kan emellertid inte lära sig på egen hand. Vi måste också ge dem ekonomiska medel till hjälp. Jag anser personligen att en sund ekonomi till största delen består av medelstora företag. Därför måste ekonomisk, social och territoriell sammanhållningspolitik främst ha som mål att fördela EU:s sammanhållningsfonder till denna typ av ekonomi. Jag vill också tillägga att EU:s ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningspolitik har försumrats på sista tiden när det gällt att avgöra vad EU ska prioritera.

(Talmannen avbröt talaren.)

Victor Boștinăru (S&D). – (RO) Medan jag lyssnade till Elena Băsescu, kunde jag inte låta bli att tänka: "O, les pauvres! (Åh, de stackarna!) Vilken helig enfald i parlamentet."

För att återgå till mer allvarliga ting har den ekonomiska konjunkturedgången i länderna i Centraleuropa nått drastiska proportioner. Skillnaderna mellan dessa länder och de rika länderna i Västeuropa växer. Dessutom ligger dessa länders förmåga att vidta ekonomiska och finansiella stimulansåtgärder fortfarande på en sådan låg nivå att man nästan kan bortse från den. Jag vill göra kommissionen uppmärksam på att dessa länders möjligheter att delta i medfinansiering för projekt med EU-medel också har minskat som en följd av de sociala kostnaderna, den avsevärda ökningen av arbetslösheten och de väldiga budgetnedskärningarna. Alla dessa faktorer kan döma ut länderna i Centraleuropa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Lajos Bokros (ECR). – (ES) Jag skulle vilja ställa några mycket enkla frågor till Joaquín Almunia, utan svårigheter med översättning. Hur ser ni på att ändra Maastrichtfördragets kriterier och kanske införa ett nytt kriterium för betalningsbalansen, en maximigräns för underskottet i bytesbalansen och utlandsskulden?

Vad tycker ni om valutapolitiken? Är det bäst att behålla en fast eller rörlig växelkurs under en konjunkturedgång?

Och när det gäller de länder som har gått över till euron utan att vara medlemmar i EU, är detta en för- eller nackdel för dem i förhandlingarna om att ta ansvar för euroområdet i fortsättningen?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Herr talman! Influenta drabbar personer med svag konstitution. Därför behöver länderna i Central- och Östeuropa inte bara en "vaccination" utan något som kan stärka deras konstitution. Ni vet vad jag anspelar på här. Man bör stödja ett regimbyte, inte bara ekonomin, även om den också givetvis behöver stöd. Skälet är att i ett stort antal länder i Central- och Östeuropa kontrolleras ekonomin, medierna och politiken fortfarande i denna dag av samma personer som systematiskt har ruinerat denna region under de sista 40 åren.

Därför bör vi stödja vad vi kallar europeiska värden så att inte ett land diskuterar behovet av en språklag – i flerspråkighetens Europa – och ett annat försöker smussa in kollektiv skuld enbart som en fotnot i fördraget, snarare än europeiska värden. Därför behöver länderna i Central- och Östeuropa ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Tack, herr talman! Herr kommissionsledamot, vid en tidpunkt 2006 försökte faktiskt vi litauer också att införa euron, men vi missade tyvärr kriterierna med en hundradel. Ändå vill jag verkligen tacka er, herr kommissionsledamot, för den föregående perioden, för det arbete ni utfört och för mycket gott samarbete.

Vad beträffar dagens problem anser jag verkligen att förhållandena har förändrats och att det faktiskt har funnits några goda förslag att ompröva vissa saker. Jag föreslår ingalunda några Maastrichtkriterier, snarare mycket elementära saker som kommer att ge varje stat en viss möjlighet att reglera priserna. Man kan nämna de olika växelkursmekanismerna och mycket annat.

Jag hoppas att kommissionen överväger detta förslag och tackar Guy Verhofstadt som föreslog att vi i framtiden skulle kunna sitta ned och lugnt diskutera hur vi kan hjälpa staterna i Östeuropa, de baltiska staterna, eftersom arbetslösheten verkligen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! Jag tackar Guy Verhofstadt, som tog initiativ till denna debatt och alla som har yttrat sig. Jag är mycket tacksam för era bidrag och idéer.

Jag vill gärna börja med ett uttryck som Guy Verhofstadt använde. Han sade att det faktum att det finns länder i Central- och Östeuropa som inte ingår i euroområdet betyder att det finns en *rideau de fer* (en järnridå). Det håller jag inte med om eftersom några av länderna i Central- och Östeuropa som ännu inte gått över till euron befinner sig i en utomordentligt besvärlig situation, men det finns andra vilkas ekonomiska situation inte är värre än mer utvecklade, mer högtstående ekonomiers. De senare har tillhört EU mycket längre, har mottagit medel från europeiska investeringsbanken och strukturfonderna mycket längre och tillhör euroområdet och de har lika allvarliga eller ibland mer allvarliga problem än många av ekonomierna i Central- och Östeuropa.

Problemet är därför inte en järnridå som inte har existerat på tjugo år, och det är inte att de instrument som är disponibla för EU inte används för närvarande i denna region, för de används faktiskt som jag sade i mitt öppningsanförande. Några av er har anspelat på detta medan andra förefaller omedvetna om att instrument används i mycket större utsträckning än vi kunde ha föreställt oss när denna kris började 2007.

Jag ber om ursäkt, men problemet är inte hur kriterierna för att gå över till euro tolkas, och vi har diskuterat detta många gånger i kammaren. Detta är inte problemet. Man har framfört kritik i kammaren mot dem som tidigare beslöt att låta några nuvarande medlemmar av euroområdet att gå med när det inte stod helt klart att villkoren hade uppfyllts. Det vi nu ser är att de ekonomier, som inte är väl förberedda att ta itu med en kris som denna, drabbas värst både inom och utanför euroområdet. Det är det problemet som vi borde engagera oss i.

Behöver vi samarbeta mer? Naturligtvis. Behöver vi förstärka EU-instrumenten? Naturligtvis. Kommissionen uppmanar rådet och parlamentet att göra det. Parlamentet uppmanar också kommissionen att göra det, och jag ber parlamentet att uppmana rådet att göra det, eftersom kommissionens förslag att Europeiska socialfondens verksamhet 2009 och 2010 ska finansieras till 100 procent av EU-medel i de länder som drar nytta av Europeiska socialfonden inte har antagits av rådet. Jag skulle bli mycket tacksam om ni kunde meddela rådet detta.

(FR) Detta är sista gången jag är här i min roll som kommissionsledamot med ansvar för ekonomi och valutafrågor, och jag vill framföra er ståndpunkt, vilken också är min egen, till Ekofinrådet. Jag anser absolut att det är viktigt att i tider som dessa använda strukturfonderna och Sammanhållningsfonden på ett annat sätt än det som föreskrivs under normala omständigheter. Jag fortsätter nu på mitt modersmål.

(ES) Jag håller med. Jag håller med om många av de idéer i de sex punkter som Guy Verhofstadt nämnde, vilka han bifogade i ett brev till kommissionens ordförande och till Europeiska investeringsbankens ordförande. Vi är överens i många avseenden. I många avseenden agerar vi redan i linje med de punkter som han föreslog. Jag återopade dessa med en gång i mitt första anförande.

Men att tro att det är möjligt att undvika behovet av att göra svåra anpassningar för att ta itu med konsekvenserna av en sådan konjunkturnedgång som denna genom att använda EU-instrument, visar en brist på medvetenhet om hur djup den nedgång varit som vi drabbats av både inom och utanför euroområdet, i Central- och Östeuropa likaväl som i Västeuropa. Den har varit så djup att vi kan föreställa oss hur Irland till exempel har gjort sådana ytterst svåra anpassningar, inte för att Internationella valutafonden säger det eller för att någon från Bryssel tvingat dem till det, utan därför att de irländska myndigheterna anser att det är bästa sättet att anpassa sin ekonomi så snart som möjligt och fortsätta med samma kraft som landet hade före krisen.

De sociala konsekvenserna av dessa anpassningar bekymrar oss och bekymrar mig personligen precis lika mycket eller till och med mer än de bekymrar parlamentet. Eftersom det är allmänt bekant kan jag tala om att genom att använda systemet för betalningsbalansstöd har kommissionen minskat många av de anpassningar som föreslagits av regeringarna i de länder som drar nytta av dessa resurser. Vi tänker fortsätta med det. Vi har också försökt att så långt som möjligt bevara beloppen i statsbudgetarna för att gemensamt kunna finansiera EU:s fonder eftersom de minskningar i investeringsutgifterna som hade behövt användas för att gemensamt finansiera EU:s fonder annars skulle ha haft mycket negativa konsekvenser i dessa länder.

Vi ser nu emellertid positiva tecken, vilket också är viktigt att säga i en sådan debatt som denna. Vi hade inte kunnat säga det i en liknande debatt i oktober 2008. I december 2009 måste man säga att det finns positiva tecken, att vi börjar se ljuset i slutet av tunneln, också i de länder som drabbats värst som en följd av denna kris, som Lettland, Litauen, Estland och Irland.

Mycket är fortfarande osäkert, och de hinder som vi måste undanröja är mycket betydelsefulla, men det finns ljus i slutet av tunneln.

Kommer vi då att återgå till samma agerande som före konjunkturedgången när den väl är över? Det hoppas jag verkligen inte! Eftersom detta är mitt sista yttrande i parlamentet om ekonomin som kommissionsledamot med ansvar för ekonomi och valutafrågor vill jag nämna fem viktiga frågor som inte finns bland Guy Verhofstadts sex punkter som vi alla borde diskutera.

För det första behöver länderna i Central- och Östeuropa som en följd av våra erfarenheter av denna kris en mycket mer balanserad tillväxtmodell. De kan inte enbart och uteslutande vara beroende av medel från utländska investeringar. Många av er har talat om små och medelstora företag, och jag håller med er. De kan inte heller enbart och uteslutande eller nästan uteslutande vara beroende av utländska banker eftersom det, när det gäller att granska det finansiella systemets verksamhet, är mycket svårt att ha tillsynsmyndigheter och en ekonomisk politik som tjänar varje lands intressen om praktiskt taget alla banker inte hör hemma i det landet och fattar strategiska beslut som är baserade på sitt ursprungslands intressen. Å andra sidan måste man säga att de utländska bankerna har skött sig utomordentligt bra som jag redan sagt.

Vi måste öka andelen personer som utnyttjar strukturfonderna. I den aktuella budgettramen har vi föreslagit att ni godkänner en mycket hög summa penningmedel som kan kanaliseras genom strukturfonderna under denna budgetramperiod. I många fall klarar inte länder av att använda dessa medel, och det finns fortfarande handlingsutrymme, i vissa länder uppgår det till 4 procent av deras årliga BNP. Fyra procent av deras årliga BNP, och dessa pengar används för närvarande inte på ett tillfredsställande sätt.

Vi måste ge mera stöd till integrering av infrastruktur, och vi måste fortsätta att diskutera hur man bör gå tillväga. Det finns flaskhalsar i delar av regionen som ännu inte har avlägsnats genom infrastruktur för att tillräckligt integrera deras ekonomiska område och deras produktionssystem med Västeuropas.

Slutligen känner man mer av effekterna av krisen i de länder där det sociala skyddssystemet eller välfärdsstaten inte är tillräcklig. Detta beror delvis på att de inte har tillräcklig tillväxtnivå, tillräckliga inkomster eller tillräckligt välbefinnande, men delvis beror det på, det måste man säga, att det under de år som föregick krisen i vissa av dessa länder rådde en skattepolitik som kan sammanfattas som ju mindre skatt desto bättre, och när pengar behövs för att finansiera offentlig verksamhet finns det inga, eftersom det inte finns några inkomster. Detta är också något att beakta för framtiden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) I en tid när den globala ekonomiska krisen fortsätter att påverka Europa känner staterna i Central- och Östeuropa av effekterna mer intensivt på grund av de skillnader i ekonomisk utveckling som finns mellan de gamla medlemsstaterna och de stater som har gått med under de senaste anslutningsförhandlingarna. Den ekonomiska krisen förstör dessa skillnader och sätter extra tryck på regeringarna i dessa länder som måste ta itu med stränga makroekonomiska villkor och de sociala återverkningarna av krisen samtidigt som de också måste lösa problem som härrör från det ekonomiska systemets sårbarhet och en hållbar utveckling för den allmänna hälsovården och de sociala försäkringssystemen. Med hänsyn till dessa ekonomiska och socialpolitiska begränsningar hoppas jag att kommissionen antar en integrerad plan med fokus på de specifika problemen i denna region. Det måste vara en plan som stöder de ansträngningar som dessa stater gör för att bevara en ekonomisk och social balans. Länderna i Central- och Östeuropa har tagit lån från Internationella valutafonden, Världsbanken och EU i ett försök att lösa sina inhemska problem. Men de ekonomiska medlen tillförs inte med den snabbhet som behövs för att stödja de åtgärder som dessa regeringar vidtagit. Därför kräver jag att dessa medel ska göras tillgängliga snabbare och att en plan ska antas som stöder ekonomierna i denna region.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Rumänien och Bulgarien känner nu av den totala effekten av den globala konjunkturedgång som har drabbat de två senaste länderna som gått med i EU och har en bakgrund av bristande jämlikhet med de utvecklade ekonomierna i de andra medlemsstaterna. Den senaste Eurobarometerundersökningen understryker att befolkningarna i båda länderna fastslår att de både är mycket

oroade över sina länders ekonomiska utveckling och över hur krisen påverkar varje medborgare personligen. Ovanpå slutsatserna i Eurobarometerundersökningen kommer dessutom krisens inverkan nu mitt i vintern bara att bli värre. Nationella regeringar har skyldighet att vidta de bästa åtgärderna för att de ska kunna komma igenom vintern utan några drastiska sociala konsekvenser. Internationella valutafonden och kommissionen har varit engagerade i att hjälpa Rumänien och Bulgarien både ekonomiskt och med sakkunskap genom att fastställa vissa makroekonomiska indikatorer. Ett större engagemang från kommissionens sida för att stabilisera de rumänska och bulgariska ekonomierna kommer att få ett välgörande inflytande på hela EU som för närvarande inte kan kosta på sig några större obalanser. Alla EU:s medlemsstater är nu påverkade av olika aspekter av krisen. Det är emellertid uppenbart att de nya medlemsstaterna nu går igenom svårare tider än de vältrimmade ekonomierna i de gamla medlemsstaterna. Solidaritet är en av EU:s grundläggande värderingar, och en ekonomisk konjunkturnedgång är ett bra tillfälle att visa den.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) I början av året var vi glada över att notera att mer än 3 miljarder euro var öronmärkta för energiförbättringar som en del av det ekonomiska stimulanspaket som då infördes. Kommissionen medgav med rätta att stöd krävdes både för skapandet av alternativa försörjningsvägar och för sammankoppling av energinät. Men vår glädje är blandad med ett visst mått av besvikelse. Om vi betraktar de specifika stödsummorna kan vi se att stödpaketet åsidosätter Central- och Östeuropa, just den region som är mest sårbar när det gäller energiförsörjning. Den fransk-belgiska gasförbindelsen får mer stöd än de central- och östeuropeiska förbindelserna. Medan den fransk-belgiska förbindelsen blir den sjunde som läggs till de redan existerande sex saknas ofta detta slags infrastruktur i de nya medlemsstaterna. Utöver detta var vi också missnöjda med att energieffektivitetsförbättringarna helt utelämnades i stödpaketet. Detta var emellertid just det område där paketets mål kunde ha varit lättast att nå, nämligen skapandet av arbetstillfällen. På grund av de brister vi nämnt anser vi att två saker är av allra största vikt. För det första måste framtida stödplaner fokusera på de regioner där energiinvesteringar har det största mervärdet. För det andra får man inte glömma energieffektiviteten, vilken ofta nämns i EU-kretsar, när budgetbeslut fattas för framtiden, särskilt om vi vet att en mer effektiv användning av energi kan ge helt fantastiska resultat redan på kort sikt.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (ET) Jag gratulerar kommissionen till de insatser den gjort för att hjälpa de europeiska ekonomierna. Vetskapen om att EU vidtar åtgärder för dem som bäst behöver dem bekräftar och försäkrar att vi alla kommer ur denna ekonomiska kris starkare än förut. Jag skulle vilja betona hur viktigt det är att bli av med alla nuvarande hinder för ekonomin, handeln och den fria rörligheten på arbetsmarknaden. Att fullfölja integreringen av EU:s gemensamma marknad måste vara huvudmålet på kort sikt. Endast detta hjälper oss att effektivt klara av varje framtida kris. Ett av de starkaste incitamenten för EU är att det är en del av euroområdet. Euron är ett viktigt incitament till investeringar och ekonomisk tillväxt och minskar sårbarheten. Jag hoppas verkligen att mitt eget land, Estland, lyckas med att uppfylla kriterierna som är nödvändiga för att gå över till euron. Estland har en av de lägsta utlandsskulderna i Europa och har lyckats lägga undan tillräckliga reserver under den ekonomiska tillväxten för att nu kunna möta krisen med egna medel. Dessutom är jag övertygad om att dagens medel från de europeiska fonderna och möjligheterna att snart gå med i euroområdet kommer att medge att vi kan minska arbetslösheten effektivt nästa år.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Över ett år efter konkursförklaringen av banken Lehman Brothers, den största chocken för det amerikanska samhället sedan den 11 september, är vi klokare till följd av ytterligare erfarenheter. Det som hänt de senaste 12 månaderna är ett tydligt bevis på den nyliberala politikens felaktiga antaganden och har precis som den 11 september övertygat oss om att betrakta världen på ett annat sätt. Den ekonomiska krisen har påverkat praktiskt taget varenda del av världen, och vad som är viktigast för mig, den har påverkat många miljoner européer. Rapporten som publicerades av Världsbanken för några dagar sedan lämnar inget tvivel om att EU:s medlemsstater i Östeuropa behöver hjälp och inte bara på inrikesområdet. Om krisen kan driva 11 miljoner invånare i Östeuropa och Centralasien i fattigdom med ytterligare 23 miljoner klara att följa efter vid slutet av 2010, kan vi under inga omständigheter vara nöjda. Ekonomiskt stöd är nödvändigt, men det är intellektuellt stöd också för att upprätta lämpliga sociala program för de länder som mest känner av effekterna av krisen. Under tidigare kriser kunde familjer rädda sig genom att emigrera eller lyckas behålla flera arbeten. Dagens kris har en global dimension, vilket gör detta slags lösning omöjlig. Om vi inte vill se ytterligare effekter av händelserna för ett år sedan bör vi uppbåda betydligt mer EU-medel och sätta upp som vårt mål att främja sysselsättning och stärka internationellt samarbete. All denna verksamhet bör fokusera på en enda sak – socialpolitik.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Länderna i Central- och Östeuropa har drabbats ovanligt hårt av följderna av den ekonomiska krisen. Fallande ekonomiska indikatorer var en realitet i fjol i många länder och inte bara i vår region. Man bör emellertid betona att olika länder klarade av krisen med olika grader av framgång. Den klara ledaren för länderna i regionen med bra resultat är Polen. Som Joaquín Almunia

medgav under debatten är Polen det enda landet som undvikit en konjunkturnedgång och bevarat en positiv tillväxtdynamik genom hela krisen. Trots att den ekonomiska situationen i regionen sakta stabiliseras är det värt att tänka på vilka åtgärder som bör vidtas för att återupprätta ekonomisk tillväxt och undvika liknande turbulens för framtiden. På kort sikt bör regeringarna i de berörda länderna anta en mer bestämd politik för att komma ur krisen. De behöver balansera budgetkostnaderna, aktivt bekämpa arbetslösheten och det sociala utanförskapet och skapa villkor för företagsutveckling å ena sidan och villkor för en efterfrågeökning å andra. Lika viktigt som agerandet på nationell nivå är hjälp utifrån. Europeiska och internationella finansinstitut bör inrätta en särskild kreditram för små och medelstora företag och för stöd till infrastruktursprojekt. Dessa åtgärder skulle säkert åstadkomma en sysselsättningsökning och en förbättring av den sociala situationen. På lång sikt förefaller den bästa lösningen att vara att gå med i euroområdet och skapa villkor för en balanserad och stabil tillväxt.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Under det senaste året har kampen mot krisen i första hand förts på medlemsstatsnivå med medlemsstatsinstrument. EU:s medlemsstater tänkte på att vidta åtgärder huvudsakligen på nationell nivå när det gällde ekonomisk återhämtning, att ge hjälp till företag och bevara arbetstillfällen. I vissa fall saknades till och med den allra minsta förväntade nivån av samordning, överenskommelse och samarbete. De gamla medlemsstaterna, med sina starkare ekonomier och mer manöverutrymme när det gällde budgeten, satte ihop paket som i första hand var inriktade på deras inhemska marknader, och i många fall använde man sig av protektionistiska instrument som snedvred konkurrensen. Ett flagrant exempel på detta var det stöd som Frankrikes president Nicolas Sarkozy erbjöd Peugeot, där man ställde som villkor att arbetstillfällen skulle bevaras i Frankrike medan uppsägningar fick göras i företagets effektivare fabrik i Slovenien.

Liknande diskriminering kan man träffa på i samband med finanssektorn i Centraleuropa och Baltikum, eftersom moderbolag i Västeuropa fortsätter att än i dag omdirigera vinster som skapas i deras dotterbolag som verkar i regionen. Kreditåstramningen har en särskilt stark påverkan på sektorn för små och medelstora företag, som ger de flesta arbetstillfällena och nu avskedar oerhört många tjänstemän som en följd av krympningen av exportmarknaden och minskningen av utvecklingsmöjligheter. Detta betyder att den ekonomiska krisen oundvikligen förvandlas till en sysselsättningskris och social kris. Av det skälet ber jag än en gång EU-15-regeringarna att göra sitt yttersta för att förhindra protektionistiska åtgärder och ta ställning mot de inhemska bankernas uppträdande som bryter mot principerna för den gemensamma marknaden.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Den globala ekonomiska krisen har haft en skiftande effekt på EU:s olika medlemsstater. De nya medlemsstaterna i Central- och Östeuropa har visat sig vara de mest sårbara. I realiteten har situationen visat att medlemsstaterna inte har haft lika stor tillgång till de instrument som ingår i den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. Vi har också lagt märke till att medlemsstaterna i euroområdet har haft bäst skydd mot krisen. Det är ingen tillfällighet att konsekvenserna av krisen har känts starkare i de länder som inte haft förmånen av återhämtningsinstrument och inte varit medlemmar av euroområdet. Att Lissabonfördraget trätt i kraft har markerat slutet på EU:s period av institutionell omvandling.

Nu krävs en gemensam insats för att stärka EU:s sammanhållning. Det är ett livsvillkor för EU att komma ur krisen med ny livskraft, som en central global aktör. Effekten av den sociala sysselsättningskrisen kommer att märkas mest under 2010. De nya medlemsstaterna kommer definitivt att vara de mest utsatta offren. Vad vi behöver är en ekonomisk återhämtningsplan som i realiteten är lika tillgänglig för alla medlemsstater. Dessutom måste villkoren för att gå med i euroområdet göras mer flexibla. Dessa självklara åtgärder kommer att bidra till att skapa ett starkt Europa och göra det till en gemenskap för en halv miljard medborgare som bekänner sig till samma värderingar och styrs av samma idéer.

18. Erfarenheter av tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordningar om hygienregler (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen från Horst Schnellhardt, för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), om erfarenheter av tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 852/2004, (EG) nr 853/2004 och (EG) nr 854/2004 om hygienregler (O-0151/2009 – B7-0237/2009).

Horst Schnellhardt, frågeställare. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill hjärtligt tacka kommissionen för dess meddelande om erfarenheter av tillämpningen av förordningarna om livsmedelshygien. Det är mycket viktigt, och innehållet i meddelandet är mycket övertygande. Jag ger gärna mitt stöd till detta meddelande, vilket beskriver vad som hänt i praktiken under de senaste tre åren.

Det är viktigt för oss att känna till att hygienförfordningarna har genomgått ett paradigmskifte. Vi har förstärkt den gemensamma marknaden, vi har förbättrat livsmedelssäkerheten och vi har ökat livsmedelsproducenternas och leverantörernas ansvar. Detta är en betydelsefull förändring, och därför har vi naturligtvis upptäckt en del problem, särskilt angående tillstånd för små och medelstora företag. Några slakterier har upphört. Vi borde än en gång se över situationen eftersom detta beror på att man mycket ofta inte gör bruk av den flexibilitet som förfordningarna medger, och det har inte förekommit något informationsutbyte mellan de lokala tillsynsmyndigheterna och det europeiska kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor, vilket jag tycker är fel.

Om kommissionen nu beslutar att den inte vill ha några förändringar måste jag protestera. Jag anser att det är nödvändigt att vi, även om dessa förändringar bara är kosmetiska, särskilt undersöker följande frågor. Vi bör vara uppmärksamma på att informationen inom livsmedelskedjan för närvarande tolkas alltför snävt, och det behöver förändras. Vi bör överväga om andra metoder för att inspektera kött kunde vara lämpliga. Framför allt bör vi inte fortsätta med den ackreditering av trikinlaboratorier som beskrivs i förordning (EG) nr 882/2004. Vi behöver vederhäftig planering för de områden som tillämpar förordningar. Detta är skälen till att jag motsätter mig den tilltänkta förordningen. Vi borde lägga fram ett kort och koncist förslag om förändringar så att vi inte blir upptagna av att godkänna övergångsregler till 2013.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! Kommissionsledamot Androulla Vassiliou har bett mig framföra hennes ursäkter till att hon inte kan vara här för att tala om denna muntliga fråga angående kommissionens rapport om erfarenheter av tillämpningen av förordningarna om livsmedelshygien.

För kommissionens räkning skulle jag vilja understryka att rapporten är baserad på information som vi fått från berörda aktörer, både från den offentliga och från den privata sektorn, och resultatet av dessa samråd har varit positiva. Inga större svårigheter har upptäckts, men på några områden finns det fortfarande utrymme för förbättringar.

För att övergå till specifika frågor är jag för det första medveten om problemet med att åter godkänna företag med liten kapacitet. Lösningar till sådana problem kan man finna i flexibilitetsbestämmelserna i de förordningar som ska antas på nationell nivå. Där man inte följt detta förfaringsätt har svårigheter uppstått i vissa medlemsstater. Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor genomför för närvarande särskilda uppdrag för att fastställa den bästa metoden för sådan flexibilitet för slakterier med liten kapacitet med sikte på att de ska spridas vidare. På grund av att medlemsstaterna inte förrän i slutet av detta år behöver besluta om de ska tillstyrka eller avstyrka godkännande kan jag för närvarande inte säga hur många små och medelstora företag som inte har blivit godkända.

För det andra syftar flexibilitetsförfordningarna mer allmänt till att skydda livsmedelsmångfald och hjälpa småskaliga producenter. Att vidta nationella åtgärder för att tillämpa flexibilitet och att anmäla det till kommissionen ger rättssäkerhet för småskaliga producenter och erkänner de småskaliga företagens specifika kvaliteter. Samtidigt garanterar man livsmedelsmångfald, som traditionella produktionsmetoder för korv och ost, utan att det innebär risk för livsmedelssäkerheten.

För att uppmuntra den korrekta användningen av flexibilitetsbestämmelserna har kommissionen publicerat flera vägledningar. Detta borde ytterligare bidra till att garantera öppenhet och rättssäkerhet. Det är också viktigt att komma ihåg att kommissionen i ett försök att bidra till att minska de administrativa bördorna, särskilt för mycket små företag, redan har föreslagit att ändra förordningen i enlighet med detta. Detta förslag är emellertid fortfarande föremål för förhandling, som ni vet.

För det tredje inkluderar informationen om livsmedelskedjan ett skriftligt meddelande från bonden till slakteriet och dess officiella veterinär. Denna information ger nödvändiga uppgifter för att garantera en riskbaserad inspektion. De behöriga myndigheterna har nyligen medgivit ett undantag från bestämmelsen att informationen måste ges till slakteriet åtminstone 24 timmar i förväg.

Dessutom gläder det mig att kunna tillkännage att i april nästa år kommer nästa kommission att organisera en rundabordskonferens med alla berörda parter om en eventuell översyn av köttinspektionerna för att överväga deras effektivitet och ta hänsyn till nya risktendenser.

Till sist vill jag betona att laboratorier som är involverade i officiella kontroller måste vara ackrediterade för att garantera hög kvalitet och enhetliga analysresultat så att inte livsmedelssäkerheten sätts på spel. Detta är

nödväntigt för en friktionsfri löpande hantering av handel inom EU och för att underlätta handel med tredjeländer. Kommissionen har emellertid nyligen gått med på en utvidgning av en övergångsperiod för trikinkontroller till slutet av 2013 för att ge mer tid till laboratorierna att bli ackrediterade.

Christa Kläß, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka min kollega, Horst Schnellhardt, för hans fråga. Den ger oss tillfälle att upptäcka positiva och mindre positiva erfarenheter av genomförandet av förordningen. Förordningen om livsmedelshygien specificerar hygienbestämmelserna för köttproduktionen.

Kommissionens samråd visar att goda framsteg gjorts och att på det hela taget tillämpningen av förordningarna fungerar effektivt. Frukten för att ytterst strikta regler skulle resultera i att små och hantverksinriktade företag skulle gå i konkurs har i de flesta fall inte realiserats till följd av undantag för små företag. Men samrådet visar också tydligt att det finns problem med att tillämpa reglerna i många fall. Detta bekräftas av den information som jag fått från företag och tillsynsmyndigheter i den region som jag kommer från.

Till följd av att myndigheterna i regionerna har stor frihet att fatta beslut kan de möta behoven från mindre och hantverksinriktade slakterier på individuell basis. Detta är definitivt en god sak eftersom det är det enda sätt som vi kan se till att mindre slakterier, vilka erbjuder en stor mängd olika produkter med åtföljande krav på färskhet och kvalitet, inte krossas under bördan av onödig byråkrati. Denna flexibilitet har emellertid sina gränser när den får till resultat att undantag införs och att regler tolkas olika alltefter tillsynsmyndigheternas behag.

Detta förorsakar allvarliga snedvridningar av konkurrensen, inte bara mellan medlemsstaterna, utan också inom dem. Därför behöver vi införa förbättringar i förordningen om livsmedelshygien så att inspektörerna har mer rättsäkerhet och mer rättsliga befogenheter. Inspektörerna måste kunna vidta lämpliga rättsliga åtgärder, till exempel i form av böter.

Herr Almunia! Det råder en hel del rättslig osäkerhet på detta område som måste bort, och vi förväntar oss ett förslag från kommissionen.

Karin Kadenbach, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag gratulera alla som varit engagerade i att få livsmedelshygienförordningarna på plats eftersom detta meddelande från kommissionen ger en i huvudsak positiv bild av erfarenheterna av att tillämpa förordningarna. Detta bör inte underskattas eftersom dessa nya förordningar, som man redan har förklarat, representerar ett paradigmskifte i livsmedelshygienpolitiken.

Förordningarnas innovativa karaktär var skälet till att en första rapport om erfarenheterna av förordningarna planerades bara tre år efter det att de trätt i kraft. Medlemsstaterna och livsmedelsleverantörerna och producenterna var i allmänhet nöjda med förordningarna och har rapporterat goda framsteg med att tillämpa dem. Enligt medlemsstaternas och de privata intressegruppernas åsikt råder heller inga större svårigheter för företagen eller för myndigheterna. De anser enhälligt att dessa förordningar behöver vissa justeringar men att en grundläggande översyn inte krävs. Kraven på att garantera att konsumenterna får den allra högsta kvalitet och säkerhet beträffande produkthygien och på att reagera flexibelt på företagets och särskilt de mycket små företagets behov uppfylls av de nu gällande förordningarna.

I linje med talesättet "om man upphör med att förbättras, upphör man med att vara bra", måste de problem som upptäckts under processen med att utarbeta rapporten, som Horst Schnellhardt redan har nämnt, undersökas för att avgöra orsaken och om nödvändigt måste man finna lösningar. Det är naturligtvis också nödvändigt att fortsätta att noggrant följa genomförandet av hygienpaketet eftersom det var för tidigt för vissa medlemsstater att ge en balanserad och detaljerad utvärdering. Först när vi har en omfattande bedömning framför oss bör vi besluta om vi bör göra förändringar av förordningarna om livsmedelshygien och i så fall vilka förändringar det ska vara.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Fru talman! Först vill jag tacka alla för deras bidrag till denna diskussion. Vi anser att julirapporten tjänar som startpunkt för diskussionen om eventuella förbättringar av förordningarna, och kommissionen kommer i god tid att undersöka behovet av att göra lagändringar. Vi är mycket tacksamma för ledamöternas bidrag; era inlägg är till stor nytta för oss i vårt arbete med att i god tid förbereda nya initiativ.

Vi ser fram emot fortsatt samarbete med parlamentet och också med medlemsstaterna, med aktörer både från den privata och från den offentliga sektorn, och jag är säker på att vi alla har som gemensamt mål att

nå högsta möjliga nivå på livsmedelssäkerheten. Detta anser jag är den viktigaste slutsatsen som vi kan dra från kvällens diskussion.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

19. Europeisk åtgärd för terrorismens offer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om europeisk åtgärd för terrorismens offer.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande.* – (FR) Fru talman! Jag instämmer i min kollega Joaquín Almunias kommentarer. Offer för terrorism är offer för attacker mot våra samhällens demokratiska värderingar. Dessa offer illustrerar självfallet den mänskliga tragedi som terrorismen utgör. Vi har en skyldighet att stödja, erkänna och hjälpa dem.

Kommissionen har här en dubbel roll. För det första att göra våra medborgare medvetna om vad offren för terrorismen går igenom, hur de lider, och se till att deras intressen företräds i större utsträckning på europeisk nivå. För det andra att sträva efter att inte offren blir fler och att denna terrorism kan upphöra. Detta är politiken för att förebygga terrorism.

Kommissionen har sedan 2004 lämnat ekonomiskt stöd till ett antal projekt som syftar till att ge offren och deras familjer hjälp och det sociala eller psykologiska stöd de behöver. Projekten uppfyller målsättningen att öka de europeiska medborgarnas solidaritet med terrorismens offer. En budget på 2 200 000 euro avsattes till detta initiativ enbart för 2008.

Utöver dessa åtgärder har kommissionen sedan 2008 drivit ett europeiskt nätverk av organisationer för att stötta terrorismens offer. Syftet med nätverket är att uppmuntra gränsöverskridande samarbete bland organisationer för terrorismens offer och att i större utsträckning skydda offrens intressen på EU-nivå. Vi har avsatt en budget på 200 000 euro för detta.

Nätverket arbetar inom flera områden: Det bedömer det stöd och skydd som offren för närvarande erbjuds och främjar även åtgärder som syftar till att sprida bästa praxis. De åtgärder som nätverket identifierar utgör en mycket användbar grund för kommissionens arbete.

Slutligen hoppas kommissionen kunna påskynda åtgärder för att skydda offren, med tanke på att skyddet av medborgarna måste vara det viktigaste i vår politik. Kommissionen avser att stödja åtgärder för att uppmuntra terrorismens offer att dela med sig av sina erfarenheter. Tanken är att göra EU-medborgarna mer medvetna om terrorismens realitet och förebygga terrorism. Vi får inte glömma att terrorism ofta är resultatet av indoktrinering och radikaliserings.

Dessutom bör det i och med dessa åtgärder vara möjligt att framföra ett fredsbudskap som främjar demokratiska värderingar. Kommissionen avser därför att utarbeta ett förslag till en stadga för terrorismens offer. Personligen är jag helt överens med alla som har uttryckt sin ilska över alla dessa terroristattacker och stöder våra ansträngningar för att visa solidaritet med terrorismens offer.

Jag ska nu lyssna till de olika parlamentsledamöternas inlägg och besvara dem så utförligt som möjligt.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio, *för PPE-gruppen.* – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja säga att majoriteten av regeringar och medborgare endast minns terrorismens offer efter en allvarlig attack som de som ägt rum i Madrid, New York eller London. Så snart känslor har passerat har de en tendens att glömma terroristhotet och offrens rättigheter.

I dag råder det emellertid inga tvivel om Europeiska unionens engagemang för att bekämpa terrorismen. Som kommissionsledamot Jacques Barrot nyss berättade har engagemanget också återspeglats i det nyligen antagna Stockholmsprogrammet som erkänner offrens mod och värdighet och behovet av att försvara deras rättigheter.

Trots framstegen har kampen mot terrorismen alltid byggt på tillit och ömsesidigt samarbete mellan medlemsstaterna. Med tanke på Lissabonfördragets perspektiv undrar jag om det skulle vara en bra idé för Europeiska unionen att främja harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om rättigheter för terrorismens offer.

En europeisk stadga för offrens rättigheter skulle vara ett stort framsteg för dem som bekämpar terrorismen och ett hårt slag för dem som försvarar den. Offrens mod och värdighet är terrorismens största misslyckande

och därmed demokratins största triumf. Vi får aldrig glömma att de oskyldiga offrens enda vapen mot terrorismen är deras ord och samhällets erkännande.

Därför ska vi inte heller glömma bort att ingen av oss kan vara säker på att inte falla offer för terrorismen. Min fråga är därför: Skulle kommissionen gå med på att anta en europeisk stadga för att försvara terroristoffrens rättigheter och främja dem? Vilka åtgärder skulle i så fall den nya kommissionen vidta för att driva stadgan framåt under sin mandatperiod?

Juan Fernando López Aguilar, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack för er uppriktiga satsning som antligen har blivit en del av den europeiska politiken efter att Lissabonfördraget trädde i kraft. Detta lyder under den europeiska lag där parlamentet också kommer att spela en avgörande roll, mer avgörande än någonsin.

Detta bekräftas också av antagandet av Stockholmsprogrammet. Det fleråriga programmet för perioden 2009–2014 innehåller en uttrycklig och nödvändig hänvisning till terroristoffrens värdighet, det lidande som orsakas av denna fruktansvärda form av brott, deras särskilda sårbarhet men även, och framför allt, mandatet för att skydda dem.

Jag tror därför att det är värt att påpeka att eftersom Spanien tar över ordförandeskapet under nästa sexmånadersperiod och eftersom den spanska regeringens och det spanska samhällets beslutsamhet att bekämpa alla former av terrorism är så konsekvent och envis blir det säkerligen ett tillfälle att införliva denna harmonisering, detta ramprogram för att skydda terroristoffrens rättigheter, i handlingsplanen. Eftersom det är en plan för flerårig lagstiftning blir det den spanska regeringens ansvar att utarbeta den, och den måste sedan stödjas av de belgiska och ungerska ordförandeskapen när det gäller att fastställa lagstiftningen och genomföra målsättningarna i Stockholmsprogrammet.

Jag anser därför att det är dags för parlamentet att bekräfta denna beslutsamhet att skydda terrorismens offer för att koncentrera kampen mot alla former av terrorism och fastställa den värdighet som terrorismens offer behöver. Det är dags att göra ett åtagande, i lagstiftningsplanen i Stockholmsprogrammet och i handlingsplanen som det spanska ordförandeskapet blir ansvarigt för att utarbeta, om att skyddet av terrorismens offer ska hanteras på det sätt som det förtjänar.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Fru talman! Detta initiativ är i linje med den ändring som lagts fram av utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och av mig till Stockholmsprogrammet, eftersom initiativet inte ingick där. Offren för alla typer av terrorism behövde det, och dessutom ber de om det. Jag har lärt mig mycket om värdighet, offentlig kraft och lidande av de offer jag har arbetat med de senaste åren. Deras vittnesmål gör att jag förespråkar en europeisk standard för att ta hand om terrorismens offer ur en materiell, känslomässig och juridisk synvinkel.

Vi har utformat en gemensam diskurs som bygger på fyra pelare.

För det första erkänna deras lidande, skydda dem och förutsätta att offren inte bara är de som dödas och skadas utan även deras familjer, de som hotas och deras frihet, som är allas frihet.

För det andra reparera de materiella skador som uppstått, vårda deras minne och arbeta för att rättvisa skipas.

För det tredje humanisera debatten om offren som är människor som lider och behöver skyddas, försvaras, erkännas, hjälpas och stödjas. Inom politiken behöver vi lära oss att sätta oss i deras ställe.

Avslutningsvis, avpolitiserade debatten. Vi behöver vara generösa så att vi inte gör terrorismen till en valfråga.

I Europa har mord begåtts i religionens och marxismens namn, på grund av privat egendom, miljövård, en regions oberoende eller en enhet inom den stat som den är en del av. Regeringar har varit inblandade i terroristaktioner. Detta är emellertid inte en fråga om principer. Totalitära element och fanatiker dödar, perversionen av mänsklighetens grundläggande värderingar dödar. Det är sådant som leder till våld, men det fria utbytet av demokratiska idéer gör det inte. Jag tillägnar detta anförande terrorismens alla offer.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru talman! Stockholmsprogrammet innehåller bland annat följande hänvisning till stöd för terrorismens offer: Terrorismens offer behöver också särskild uppmärksamhet, stöd och socialt erkännande.

Unionen måste se till att de får det stödet och att de erkänns fullständigt av samhället. De som har drabbats av terrorismens barbari borde vara en etisk referenspunkt för våra samhällen. Att försvara offer och deras rättigheter måste därför bli ett av Europeiska unionens prioriterade politikområden.

Vi behöver bibehålla och stärka medlen till förmån för terrorismens offer med lämplig finansiering enligt ändringsförslagen från gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater till förslaget till budget för Europeiska unionen 2010.

Stödet har därför ökat med en miljon euro, som ska användas för att finansiera projekt som syftar till att hjälpa terrorismens offer och deras familjer att återhämta sig, genom socialt eller psykologiskt stöd från organisationer och deras nätverk. Det kommer även att användas för att finansiera projekt som syftar till att mobilisera den allmänna opinionen mot alla former av terrorism.

En del av pengarna ska framför allt användas för att förbättra det rättsliga stödet och råden till offren och deras familjer.

Här kommer ytterligare lite illustrativ information: Terrorism är lika med offer. De totala medel som avsatts för att förbereda för och förebygga terroristattacker kommer att uppgå till 21 420 000 euro nästa år.

Teresa Jiménez-Becerril Barrios idé att göra offren mer synliga i unionen bör få kammarens förbehållslösa stöd. För det första behöver vi skaffa oss nödvändiga rättsliga instrument, till att börja med en skriftlig förklaring, och sedan gå vidare till en resolution så att vi till slut har en politisk förklaring om de europeiska institutionernas stöd till terrorismens offer. Det leder också till att EU-medborgarna blir medvetna om dessa offers värde.

Offer skapar hos oss en känsla av solidaritet, medkänsla, erkännande, värdighet, hållbart stöd och åtanke, men samtidigt känslor av förakt och en strävan efter rättsliga följder för terroristerna som har orsakat så mycket lidande och död.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Fru talman, herr Barrot! Det är ingen tillfällighet att en rad spanska parlamentsledamöter har talat. I Baskien har offren, utöver det lidande som en terroristattack orsakar, ofta drabbats av förakt eller tystnad efter händelsen. En rörelse har därför byggts upp för att eftersträva att offren erkänns, vilket jag tror kräver en politik för terrorismens offer. Utöver det som sagts av alla mina kolleger i parlamentet till förmån för en stadga eller ett gemensamt synsätt på denna politik vill jag gärna mycket kort sammanfatta tio aspekter som jag känner är viktigast i detta hänseende.

För det första: politiken till förmån för offren kräver allmänhetens sympati, erkännande och socialt stöd för offren.

För det andra: den kräver snabb och effektiv ersättning för den skada som lidits.

För det tredje: den kräver lika behandling av alla offer.

För det fjärde: den kräver politisk och social samstämmighet om de åtgärder som ska användas för terrorismens offer.

För det femte: den kräver en politik som misskrediterar våldsamma människors sociala och politiska diskurs.

För det sjätte: den kräver att de som gör sig skyldiga till terrorism straffas på ett avskräckande sätt genom att offren snabbt och effektivt får hjälp av rättvisan.

För det sjunde: den kräver utbildning och undervisning mot våld bland befolkningen.

För det åttonde: den kräver en garanti för offren att de attacker som drabbat dem inte upprepas, vilket också kan hända.

För det nionde: den kräver en politik för att minnas så att offren inte glöms bort.

Avslutningsvis kräver den en politik för social försoning för att hela de skador som terrorismen orsakar.

Dessa är de tio budord som jag föreslår som en gemensam policy för terrorismens offer.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Attackerna i Madrid och London och nyligen i mitt land Grekland visar hur omfattande terroristproblemet är. Terrorismen hotar vårt sätt att leva och vår frihet. Den riktar sig inte enbart till de direkta offren och deras familjer, vilka också skadas direkt, utan även till samhället som helhet.

Det europeiska pilotprogram som hänvisats till när det gäller offren för terroristattacker är positiva exempel för att mildra skadorna, men väldigt mycket återstår fortfarande att göra. Hjälpa till offren och deras familjer

är inte enbart ett moraliskt krav. Det är ett krav för att sända ett tydligt budskap till terroristerna om att vi inte glömmet.

Vi glömmet inte otäcka gärningar som fläckar vår demokrati och vår sammanhållning. Vi glömmet inte att terrorismens offer ofta är intet ont anande medborgare som skadas eller dödas i sin vardag. Vi glömmet inte att i det Europa som predikar tolerans och demokrati kommer våldshandlingar aldrig att accepteras.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag stöder Teresa Jiménez-Becerril Barrios förslag om en europeisk stadga för rättigheter för familjer som är offer för terrorismen. Detta är också ett utmärkt tillfälle för Europa att sända ett entydigt budskap om terrorism, samtidigt som vi minns att avsaknaden av detta budskap ledde till att Barcelonaprocessen bröt samman 2005 när stats- och regeringscheferna i Europa–Medelhavsländerna misslyckades med att nå en överenskommelse. Jag vill också betona att i dag innebär detta en utomordentlig möjlighet att återuppta dialogen ur ett nytt perspektiv med den andra sidan av Medelhavet och börja med ett tydligt uttalande om det begrepp som är hörnstenen i vår mänsklighet och vår civilisation, nämligen livets okränkbarhet.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Jag är tacksam för ert stöd till terrorismens offer. Det är både rätt och riktigt, och jag erkänner självfallet Europeiska unionens stöd till offren i Nordirland via Peaceprogrammet som har finansierats där.

Kommissionen är sannolikt medveten om att Nordirland återigen drabbas av växande terroristhot från olikttänkande republikanska organisationer. Hoten har beskrivits av Nordirlands polismyndighet som "kritiska" och av den internationella övervakningskommittén som "mycket allvarliga". I de senaste brutala attackerna mördades två soldater som var på väg till Afghanistan, liksom en polisman.

I sin ursprungliga finansiering till terrorismens offer fastställde kommissionen att den viktigaste målsättningen var att mobilisera allmänheten mot terrorism i alla dess former. I samband med övergången till det bredare CIPS-programmet upplever jag emellertid att den målsättningen har försvunnit. Jag är tacksam för ert förslag om en stadga för offren, och jag yrkar på att man där börjar med att göra en mycket tydlig distinktion mellan offren för terrorism och terrorismens utövare.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru talman! I Österrike har vi tack och lov inte varit utsatta för terroristattacker på många år. Wien har emellertid inte alltid undkommit oskatt.

Jag skulle vilja göra några tillägg till kommentarerna från Ramón Jáuregui Atondo. Å ena sidan behöver vi definitivt stadgan för offren och stöd till terrorismens offer. Samtidigt behöver vi emellertid en åtföljande åtgärd för att förändra miljön där det våld uppstår som leder till terrorism. Enligt min uppfattning behöver vi börja med utbildning och information. Kammaren måste dessutom tydligt avvisa språkets brutalisering. Vi kräver hela tiden tolerans inom många områden. Inom ett område får vi emellertid inte visa någon tolerans, och det är när det handlar om våld.

Talmannen. – Anförandena är fyllda av värdighet och känsla. Jag tycker att ni har talat för dem som i dag inte längre kan tala, och jag tackar er på ordförandeskapets vägnar.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Ni gjorde rätt i att betona hur känsloladdad den här debatten är, och just nu tänker vi på alla offer. De har alla drabbats av terrorismen på ett fullständigt slumpartat och fullständigt orättvist sätt.

Som Juan Fernando López Aguilar mycket riktigt sade är terrorism en fruktansvärd form av brott. Det jag först vill säga är att Stockholmsprogrammet verkligen har tagit hänsyn till offrens öde. Vi måste faktiskt lansera en europeisk politik som tar betydligt större hänsyn till offren för organiserade brott och terrorism.

Till Teresa Jiménez-Becerril Barrio vill jag säga att vi kommer att vidta åtgärder för att införa en stadga med rättigheter för terrorismens offer. Ni hade ett mycket tydligt önskemål om en sådan stadga, och jag antar att det beror på er smärtsamma förstahandserfarenhet.

Vi har analyserat och kommer att under 2010 fortsätta att analysera alla klyftor som i dag finns när det gäller skydd av terrorismens offer i de olika medlemsstaterna. Ni har absolut rätt: På ett eller annat sätt behöver vi lyckas med att harmonisera våra lagar om terrorism och terrorismens offer. Europa måste verkligen stå enat när det gäller att bekämpa terrorismen.

Utifrån denna studie kan vi se hur vi kan harmonisera och samla alla åtgärder för att förbättra situationen för terrorismens offer i Europa. Det blir målet för handlingsplanen, och det råder ingen tvekan om att vi

kommer att hantera problemet med att skydda offren genom att ta hänsyn till det som har sagts under debatten, nämligen behovet av att först av allt försöka göra människor medvetna om tragedin och lidandet hos offren, vilka ofta drabbas av tystnad eller till och med förakt.

Sedan måste vi se till att de snabbt får ersättning. Ni har med rätta betonat snabb ersättning för detta fullständigt oförtjänta och omotiverade lidande. Ni har också nämnt att vi inte får legitimera och tolerera en dialog som på ett eller annat sätt kan ge intryck av att man kan tjäna mänskligheten genom att döda eller skada oskyldiga människor.

Vi måste vara extremt bestämda när det gäller sådant språk eftersom det förnekar Europeiska unionens alla värderingar. Jag måste också gratulera Europaparlamentet till att ha avsatt en miljon euro för alla våra program för att stödja offer.

Jag är mycket glad över att ha Joaquín Almunia vid min sida i kväll eftersom vi båda verkligen uppmuntrar kommissionen att vidta åtgärder i den här frågan. Europeiska unionen måste skaffa sig en exemplarisk lagstiftning om skydd och bistånd till offer för terrorismen som en del av detta fleråriga Stockholmsprogram.

Det var vad jag ville säga som svar på de olika inläggen här. Ni kan vara säkra på att de inte har lämnat vare sig Joaquín Almunia eller mig oberörda.

Talmannen. – För att vi inte direkt ska gå vidare till nästa debatt föreslår jag en tyst minut till minne av offren.

(Parlamentet höll en tyst minut.)

Debatten är härmed avslutad.

20. Försvar av subsidiaritetsprincipen - Religiösa och kulturella symboler på offentliga platser (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till kommissionen från Mario Borghezio, för gruppen Frihet och demokrati i Europa, om försvar av subsidiaritetsprincipen (O-01 52/2009 – B7-0238/2009), och

– en muntlig fråga till kommissionen (B7-0239/2009) från Antonio Cancian, Mario Mauro, Fiorello Provera, Elisabetta Gardini, Salvatore Iacolino, Crescenzo Rivellini, Sergio Paolo Frances Silvestris, Aldo Patriciello, Paolo Bartolozzi, Cristiana Muscardini, Mara Bizzotto, Barbara Matera, Lara Comi, Antonello Antinoro, Lorenzo Fontana, Roberta Angelilli, Amalia Sartori, Iva Zanichchi, Licia Ronzulli, Giovanni Collino, Marco Scurria, Giancarlo Scottà, Potito Salatto, Pablo Arias Echeverría, Raffaele Baldassarre, Pilar Ayuso, Luis de Grandes Pascual, Pilar del Castillo Vera, Santiago Fisas Aixela, Carmen Fraga Estévez, Salvador Garriga Polledo, Cristina Gutiérrez-Cortines, Esther Herranz García, Carlos José Iturgaiz Angulo, Veronica Lope Fontagné, Antonio López-Istúriz White, Gabriel Mato Adrover, Jaime Mayor Oreja, Pablo Zalba Bidegain, Salvatore Tatarella, Magdi Cristiano Allam, Mirosław Piotrowski och Konrad Szymański, om uppställning av religiösa och kulturella symboler (O-01 58/2009 – B7-0239/2009).

Mario Borghezio, frågeställare. – *(IT)* Fru talman, mina damer och herrar! Ståndpunkten i den grupp jag företräder, gruppen Frihet och demokrati i Europa, är kristallklar: Med denna muntliga fråga ber vi kommissionen att utmana genomförandet av utslaget mot krucifix i skolornas klassrum, från Europadomstolen i Strasbourg som, det vill jag betona, inte är en EU-institution.

Vi anser att beslutet innebär en oacceptabel överträdelse av subsidiaritetsprincipen, och jag vill att det ska stå absolut klart. Principen är en stöttepelare i Europeiska unionen och en garanti för människors och medlemsstaternas rättigheter. Europeiska unionen som vi uppfattar och stöder den skulle vara otänkbar utan stödet och grunden från subsidiaritetsprincipen.

Jag ska börja med en allmän kommentar: Uppenbarligen ingen – låt oss till att börja med titta på innehållet i regeln – kan anse att avlägsnande av någon eller något som redan fanns där är en handling av demokrati och frihet, som vissa har påstått, utan snarare en handling från tankepolisen, en antidemokratisk handling. Om ett krucifix hänger på en skolvägg och rivs ned är den väggen inte en sekulär vägg utan en tom vägg, där tomrummet är avsett som en konfessionell symbol, en handling av negativ uppföstran, den värsta tänkbara sorten, som kan ses som ett av många tecken på kulturellt och andligt självmord på västvärlden.

Utslaget från domstolen i Strasbourg förutsätter ett koncept med religionsfrihet som, om den tas till sin logiska slutsats, skulle gå så långt som till att säkerställa, påtvinga, en känsla av makt över varje medborgare, som krävs för att leva i en miljö och hålla sig till domstolens övertygelser. Jag anser inte att detta är religionsfrihet: Detta förvränger den verkliga känslan av religiös övertygelse; vi har att göra med negativa rättigheter eller snarare rätten att vara fri från skyldigheten att utföra religiösa seder. Det får inte finnas några missförstånd när vi talar om religionsfrihet: Det vi talar om är inte på något sätt vagt.

Vi har att göra med något helt annat här: Att visa upp ett krucifix är inte bara en fråga om tro i vår kultur utan något mycket viktigare, något som har ett universellt värde. Korsets symbol, korsets symbolism, framför ett budskap som är universellt i omfattning, dessutom ett budskap om fred och broderskap som vi har lärt oss av René Guénon, den stora metafysikern, för att bara nämna ett namn. Ur traditionell synvinkel från dessa stora lärda inom traditionell kultur är denna värdering extremt tydlig, men samtidigt är det lika tydligt att vi med det här avgörandet har att göra med antitraditionella uppfattningar som uppmanar alla att tänka på samma sätt. Det strider mot Europeiska unionens verkliga anda, och det är det som är förvånande.

Det är nästan som om avsikten är att vända människor bort från alla påminnelser om värden och symboler som uttrycker vertikalitet och andlighet. Bortsett från historiska fakta, kopplingen till en särskild religion, är detta, jag upprepar det, en universell symbol. Europeiska unionen å andra sidan måste trygga människors rätt att fortsätta att använda symboler, till att börja med symbolen med korset.

Europa måste vara tillräckligt djärvt och anlägga ett metahistoriskt perspektiv på dessa grundläggande frågor, och återta sin roll som vagga och centrum, även när det gäller andlighet. Europa måste återge det europeiska folket friheten att behålla och vörda symbolerna för sin identitet i enlighet med en huvudprincip för Europeiska unionens rättsliga och politiska struktur: subsidiaritetsprincipen. Hela frågan handlar om precis denna aspekt, subsidiaritetsprincipens grundläggande karaktär.

Sammanfattningsvis gör denna fråga att vi kan reflektera över och diskutera en nyckelfråga: Vad innebär religionsfrihet för Europa? Jag vill påstå att det är just utslaget från domstolen i Strasbourg som undertrycker den grundläggande rättigheten till religionsfrihet och som vill hindra ett folk som italienarna från att behålla symbolen med korset i klassrum som en nödvändig påminnelse om deras kristna rötter.

Antonio Cancian, författare. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den 3 november 2009 godkände Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna en ansökan från en italiensk-finsk medborgare angående borttagande av krucifix från klassrum. Liknande händelser har tidigare förekommit i Spanien, Tyskland och Frankrike. I Italien fastställde dessutom den högsta förvaltningsdomstolen 1988 att krucifixet inte endast är en kristen symbol utan även har ett eget värde som inte hänger samman med just denna religion. År 2006 kom återigen en dom från den högsta förvaltningsdomstolen i Italien, enligt vilken det klargjordes att principen om statens religiöst obundna karaktär inte innebär att man kan bortse från ett folks kulturella identitet och civilisation.

Med vår fråga ville vi lyfta fram den mest sekulariserade aspekten av detta ämne, inte minst genom att påpeka att nästa steg till och med skulle kunna bli att katolska symboler, som utgör en del av medlemsstaternas gemensamma traditioner och som präglar våra städers konst och kultur, dras inför rätta vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Till och med Europeiska unionens flagga, som skapats för Europarådet, är enligt flaggans designer inspirerad av Mariaikoner.

Genom Europadomstolens beslut försöker man att ovanifrån tvinga fram – så mycket är subsidiaritetsprincipen värd – en sekulariserad modell som många medlemsstater inte kan identifiera sig med. Man försöker dessutom, vilket är ännu värre, dra in oss i en nihilistisk ideologi, apropå den tomma väggen som Mario Borghezio just nämnde. Beslutet ifrågasätter hela vår identitet, våra europeiska värderingar av fred, kärlek, social harmoni, jämlikhet och frihet, och det undergräver därför frihet och lika rättigheter.

EU-institutionerna är mästare när det gäller frihetsprivilegier. Att visa upp religiösa och kulturella symboler som människor identifierar sig med är ett uttryck för tankefrihet. Sacharovpriset, som kommer att utdelas här i kammaren i morgon, bör av EU-institutionerna och av internationella organisationer som grundar sig på demokratiska principer bevaras som ett sådant uttryck.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag skulle gärna ha lyssnat på Mario Mauro. Han kommer dock att få tala efter mig.

Jag måste dröja kvar vid ett antal regler. Kommissionen är mycket engagerad i tanke-, samvets- och religionsfriheten, i enlighet med artikel 9 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna

och de grundläggande friheterna och artikel 10 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det är emellertid sant att kommissionen bara kan agera genom att tillämpa EU-lagstiftningen. Faktum är att nationella lagar gällande religiösa symboler i allmänna byggnader faller under varje medlemsstats interna rättsordning.

Subsidiaritetsprincipen ska tillämpas i unionen. Det är sant att subsidiaritetsprincipen inte gäller vid genomförandet av domar som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, vilket är den internationella domstol som ansvarar för att verkställa Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Det är sant att ansvaret för att genomföra Europadomstolens domar ligger hos Europarådet. Det är också sant att alla stater som har anslutit sig till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna är skyldiga att genomföra domarna som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och att Italien, som vilken annan part som helst i detta fall, har rätt att i enlighet med artikel 43 i konventionen begära en överföring av mål till domstolens stora avdelning inom tre månader efter domstolens beslut. Enligt den information som vi har läst om i pressen utnyttjar den italienska staten sin rätt att överklaga inför den stora avdelningen.

Det är dessa punkter som jag vill tydliggöra. I enlighet med EU-lagstiftningen har vi ännu en gång att göra med varje medlemsstats interna rättsordning. Med detta sagt kan jag inte svara för Europarådet eller för Europadomstolen som har utfärdat ett beslut som vad jag förstår kan komma att väcka vissa frågor i parlamentet.

Detta är allt jag har att säga. Jag kommer att lyssna noga till de anföranden som följer.

Mario Mauro, för PPE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill även tacka kommissionsledamoten för hans klara omdöme. Medlemsstaterna ges tillbaka makten att själva reglera inom detta område.

Jag måste säga att jag, mer än de flesta, är övertygad om våra institutioners behov av att vara sekulariserade. Jag är dessutom övertygad om att religionen inte löser några politiska problem. Samtidigt kan vi inte lösa politiska frågor genom att föra krig mot religioner.

Det är just av detta skäl som jag vill förklara hur jag tänker genom en paradox: Vad skulle hända om vi tillämpade det beslut som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, enligt vilket vi måste ta bort krucifix från italienska klassrum, på alla platser där kors visas på allmänna platser? Vad ska man göra med denna flagga, Sveriges flagga, Finlands, Slovakiens, Maltas, Danmarks och Greklands flagga samt Storbritanniens som har inte mindre än tre kors?

Anledningen till varför vi har kors på dessa flaggor skiljer sig inte från anledningen till att det finns krucifix i italienska klassrum. Det är inte av en religiös anledning utan snarare av en kulturell och traditionell sådan. Låt oss därför låta medlemsstaterna från fall till fall vara lyhörda mot sin befolkning och avgöra olika lösningars lämplighet och förenlighet med religionsfriheten och med institutionernas sekulariserade natur.

Detta är allt vi begär. Vi gör detta i första hand för att bevara varje individs personliga sanning och längtan efter det oändliga, inte för att bibehålla det abstrakta lagkonceptet.

Juan Fernando López Aguilar, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman! Som advokat och ledamot i Europaparlamentet är jag säker på att många av de medborgare som följer vår debatt delar min upplevelse av att den saknar fokus. Vi ska därför försöka klargöra några saker.

För det första pratar vi om en dom som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, vilket inte är en EU-institution utan snarare en domstol. Den utgör en del av Europeiska unionens kärna, men är separat, och den ansluter sig till rättsstatsprincipen, representativ demokrati och mänskliga rättigheter.

För det andra pratar vi om en rättslig lösning. Ingen resolution av parlamentet kan upphäva eller ändra ett domstolsbeslut.

För det tredje respekterar Europadomstolens dom i hög grad religionsfriheten och den religiösa pluralism som följer av denna. Religionsfrihet är en del av våra gemensamma konstitutionella traditioner och av medlemsstaternas konstitutionella rätt, och den är också en grundläggande rättighet som är skyddad av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Religionsfriheten förnekas därför inte alls av domen – den skyddas tvärtom, med solid rättslig grund. Dessutom görs detta enhälligt av en prestigefylld domstol som har påverkat utformandet av kulturen för mänskliga rättigheter under närmare sextio år.

Ytterst behöver vi emellertid, och detta är viktigt, komma ihåg att en dom som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna inte betyder att lagstiftningen i en annan medlemsstat som undertecknat Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna måste ändras bara för att domen ger rätt angående en överträdelse i ett enskilt fall.

Det är upp till medlemsstaterna att fatta lämpliga beslut om eventuella lagstiftningsändringar eller åtgärder inspirerade av Europadomstolens doktrin. De är dock inte under några omständigheter skyldiga eller nödsakade att göra så på grund av en enskild dom som avkunnats av domstolen.

Därför finns det ingen anledning för någon medlemsstat att oroa sig. Ingen av medlemsstaterna är skyldig att ändra sin lagstiftning eller sina offentliga strategier på grund av någon enskild dom som avkunnats av Europadomstolen. Varken Italien eller något annat land har därför anledning att anta några allmänna regler till följd av domen.

Slutligen har emellertid subsidiaritetsprincipen återopats. Den ska inte tillämpas i detta fall på grund av att dess koncept och tillämpning inte har något att göra med detta fall.

Jag tror även att det enligt gemenskapslagstiftningen finns en regel som skulle kunna återopas enligt vilken en omröstning kan skjutas upp om det råder några tvivel om huruvida frågan faller inom Europaparlamentets befogenheter. Detta är enligt mig fallet här.

Jag anser därför att denna debatt, även om den är legitim, definitivt saknar fokus och att den inte kräver något brådskande uttalande. Ännu mindre kräver den en protest eller ett upphävande av en dom som avkunnats av en domstol som inte utgör en av Europeiska unionens institutioner.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! I den något missvisande rubriken för dagens debatt ingår ordet subsidiaritet. Det betyder, som jag ser det, att beslut fattas på den nivå som ligger närmast medborgaren, vilket är medborgaren själv – individen. Vad ni uttrycker i era resolutioner är att en nationalstat står över rättigheterna för enskilda medborgare. Det är medborgarnas rättigheter som vi bör skydda i parlamentet, inte medlemsstaternas.

För det andra, om vi – enligt vad ni hävdar – beaktar att detta inte är en sak för Europeiska unionen undrar jag varför dessa frågor ingår i Köpenhamnskriterierna, och varför vi kräver av kandidatländerna att respektera en åtskillnad mellan kyrka och stat om vi inte kan kräva detta av våra egna medlemsstater.

För det tredje, om ni, kolleger, säger att Europaparlamentet inte har befogenhet att tala om dessa frågor undrar jag varför vi har befogenhet att diskutera frågor som rör formen på gurkor men inte våra medborgares grundläggande rättigheter.

När det gäller Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och domstolens dom har det nu gått två veckor sedan ikraftträdandet av Lissabonfördraget, enligt vilket EU ska vara anslutet till denna konvention. Skulle det inte vara svårbegripligt om vi, samtidigt som detta sker, vägrade att acceptera Europadomstolens auktoritet? Vi kan inte förklara detta för våra medborgare.

För det andra anser jag – och detta har sagts tidigare av Juan Fernando López Aguilar – att politiker inte ska lägga sig i domstolsbeslut. Låt domarna sköta sitt jobb. Vi må ha en åsikt, vi må gilla besluten eller inte, men vi bör inte blanda oss i domarnas arbete. Min grupp, ALDE-gruppen – de europeiska liberalerna – är den som mest av alla strävar efter ett Europa för alla medborgare. ALDE tror på ett Europa i mångfald där alla har rätt att följa sitt eget samvete, sin egen religion och till och med rätt till religionsfrihet.

Sammanfattningsvis är det inte domstolarna utan staterna som måste säkerställa en miljö där alla medborgare kan leva fritt i enlighet med sitt eget samvete. Medborgarna bör skyddas av staten, och jag tror att situationen är mycket allvarlig om de känner behov av att gå till domstol för att försvara sig mot staten. Kolleger! Säg nej till PPE:s och ECR:s resolutioner.

Mirosław Piotrowski, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Med tanke på det historiska faktumet att Europeiska unionens grundare, Konrad Adenauer, Alcide De Gasperi, Robert Schuman och Jean Monnet, var kristdemokrater, och att de baserade sitt projekt på kristna värderingar och symboler, påminner jag er om att Europeiska unionens flagga, som hänger bakom er, fru talman, har ett motiv innehållande en cirkel med

12 guldstjärnor på blå bakgrund som hänvisar till de 12 stjärnorna ovanför huvudet på jungfru Maria i Johannes uppenbarelser, kapitel 12.

Mer än ett halvt århundrade senare är det värt att fråga sig om grundarnas filosofi fortfarande är relevant. I samband med den skandalösa domen som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, enligt vilken kors ska tas bort från en italiensk skola, bör det bestämt betonas att ingen grupp av domare som utnämnts av politiker, inte ens Europarådet, kan besluta om borttagande av ett kors som har universell och religiös betydelse. Denna dom förtrampar religionsfriheten och det europeiska kulturarvet.

I samband med detta skulle jag vilja fråga kommissionsledamoten: Anser ni inte att ett angrepp på kristna symboler också innebär ett angrepp på Europeiska unionens grund? Kan ni inte på kommissionens vägnar anordna en debatt om kristna symbolers roll och betydelse i Europeiska unionen?

Manfred Weber (PPE). – (DE) Fru talman! Jag är tacksam för möjligheten att få hålla denna debatt. Juan Fernando López Aguilar hänvisade till det faktum att vi, enligt hans uppfattning som advokat, inte har något ansvar. Jag talar inte som advokat utan som politiker. Miljoner människor i Europa är påverkade av den dom som avkunnats i Europadomstolen. Därför är det bra att vi diskuterar den.

Förhållandet mellan kyrkan och staten i Europa har alltid diskuterats och även lett till blodiga konflikter. Det är rätt och riktigt att Europeiska unionen har lyckats åtskilja staten från religionen. Och det är bra! Vi har emellertid en stor mängd olika konstellationer i Europa. Frankrike är en klart icke-religiös stat, men i Storbritannien är statschefen drottningen också kyrkans överhuvud. Vi har utvecklat olika modeller för hur förhållandet mellan kyrka och stat ska se ut. Därför anser jag att det är bra att vi uppmanar till subsidiaritet på detta område och att varje land ska kunna gå sin egen väg.

Jag skulle till och med vilja dra detta ett steg längre. Jag vill inte prata om subsidiaritet utan om den grundläggande frågan att de europeiska värderingarna solidaritet, subsidiaritet och frihet, utifrån mitt perspektiv, är otänkbara om de inte grundas på kristendomen och den judisk-kristna förståelsen för religion. Varför hittar vi inte dessa värderingar i Kina eller i Mellanöstern? Det är för att de grundar sig på vår kultur och våra religioner. Det är möjligt att välja detta utan att påtvinga någon annan att acceptera samma tro. Vi är stolta över vår religionsfrihet.

Vi har religionsfrihet i den bemärkelsen att det är möjligt för mig att besluta mig för att vara ateist. Detta är accepterat och legitimt, och vi har kämpat för detta. Icke desto mindre har vi även rätt att ha en tro. I min region, som har mer än en miljon invånare, är mer än 80 procent katoliker. Precis som ateister vill att andra ska vara toleranta mot dem uppmanar katolikerna icke-troende att vara toleranta mot deras tro. De vill kunna visa sin tro offentligt, representera den och inneha kristna symboler som accepteras av minoriteten i detta majoritetssamhälle. Detta är också legitimt när det gäller religiös frihet.

Var och en som uppmanar till tolerans måste också visa tolerans mot dem som utövar den kristna tron.

Joanna Senyszyn (S&D). – (PL) Fru talman! Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har med rätta meddelat ett utslag som innebär att kors som hänger i skolors klassrum kränker elevernas religionsfrihet och föräldrars rätt att uppfostra sina barn i enlighet med sina egna övertygelser. Domarna beslutade enhälligt att ett kors i skolan bryter mot Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Beslutet är enkelt, tydligt och universellt begripligt. Det är därför som det har väckt sådan ilska och aggressivitet bland prästerskapet och bland högerpolitiker. De låtsas att de inte förstår och frågar efter förklaringar från kommissionen och efter att parlamentet ska inta en officiell hållning. Detta är lagstridigt! EU-institutionerna har inte befogenhet att utvärdera denna dom, eller för den delen någon annan. Låt oss inte glömma att maktfördelningen är tredelad och att domstolen är Europarådets organ och inte Europeiska unionens.

Jag ska besvara frågeställarna eftersom de tycks hysa sådana tvivel. Domen gällande kors kränker inte subsidiaritetsprincipen. Den hjälper snarare de europeiska stater som har glömt detta att bli observanta på att det finns en bestämmelse i deras konstitution, om inte om delningen av kyrka och stat så åtminstone om en neutral världsbild. Domstolens dom hjälper nationella myndigheter och kyrkodomstolar att inse att medborgarnas grundläggande rättigheter kränks till följd av samhällslivets klerikalisering. Medborgarna i kyrkostater kan inte försvara sina rättigheter vid nationella domstolar. Det är bra att de kan vända sig till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och få rättvisa.

Domen är i enlighet med respekten för medlemsstaternas nationella identitet, och den bör genomföras. Det handlar inte om ett förbud mot att visa religiösa symboler offentligt utan bara om en mycket liten del av det

offentliga utrymmet, i statliga skolor. Ingen uppmanar till ett borttagande av kors från kyrkor, torg eller flaggor, som en av ledamöterna obetänksamt sade.

Det handlar inte om att lägga sig i förbindelserna mellan kyrka och stat, utan om att försvara medborgare vars rättigheter kränks. Även i mitt land begränsas polackernas grundläggande rättigheter av en allt större klerikalisering. Jag kan inte föreställa mig att Europaparlamentet och kommissionen skulle hindra mina polska landsmän att vända sig till Europadomstolen för att erhålla rimliga rättigheter. En kritisk ståndpunkt från kommissionen och parlamentet angående denna dom skulle innebära obehörig inblandning. Det skulle dessutom framställa oss som löjliga. Jag måste varna er för det!

Carlo Casini (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Domen från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har upprört inte bara troende, utan alla som under århundraden har betraktat krucifixet som en symbol för hopp och solidaritet, som något som tillhandahåller tröst och frihet från rädsla och smärta.

Vi hoppas att beslutet kommer att ändras av domstolens stora avdelning eftersom det är så uppenbart irrationellt. Ska vi göra oss av med själva namnet Röda korset? Bör vi ta bort de stora krucifixen som tornar över städer och dalar på bergstoppar? Ska vi förbjuda drottningen av England, som tidigare nämnts, att vara överhuvud för anglikanska kyrkan?

Icke desto mindre inbjuder fallet till en mycket viktig reflektion utifrån en civil och politisk ståndpunkt. Är mänskliga rättigheter främst rättigheter för individer, isolerade från ett socialt sammanhang, eller handlar det om rätten att uttrycka en viss sorts värde? Räknas inte tradition, historia, intelligens och konst alls, trots att de under årtusenden har karakteriserat ett folks identitet?

Dessutom rör denna fråga också med rätta förhållandet mellan subsidiaritet och mänskliga rättigheter, och jag noterar att de senare, vid sidan av vissa grundläggande principer som måste betraktas som universella och obestridda, kan tolkas på olika sätt och att mänskliga rättigheter till och med kan stå i konflikt med varandra. Varför skulle en stat nekas rätten att genom sina lagar lösa dessa konflikter och att tolka och genomföra de mänskliga rättigheterna i enlighet med sin befolknings etiska värderingar? Frågan omfattar därför mer än krucifixen.

Vid andra tillfällen, när det gäller rätten till liv, har Europadomstolen erkänt medlemsstaternas exklusiva befogenhet att besluta om de mest kontroversiella frågorna, exempelvis lagstiftning om abort och dödshjälp. I enlighet med Lissabonfördraget krävs att Europeiska unionen ansluter sig till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, och följaktligen även att den ska respektera Europadomstolens beslut.

Därför måste vi tänka på den nya och annorlunda riktning som domstolen nyligen tagit. Det skulle vara allvarligt om en övernaturlig makt, särskilt om den utövades av ett begränsat antal människor och inte som ett demokratiskt uttryck av allmänhetens önskan, skulle bli förtryckande och krävande och okänslig för människors känslor och hjärtan och därför ytterst stå i motsättning till frihet. På så vis hoppas jag att den resolution som lagts fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) kommer att antas med många ja-röster från ledamöterna.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Europas historia, dess enskilda stater och därmed också EU är, vare sig man gillar det eller inte, nära förknippad med det kristna arvet. Följaktligen innehåller också många av medlemsstaternas konstitutioner hänvisningar till kristna traditioner. Till och med i ingressen till fördraget om Europeiska unionen hämtas bland annat inspiration från Europas religiösa arv ur vilket de universella värderingarna har utvecklats.

EU:s grundläggande rättigheter garanteras idag i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, men framför allt kommer de från de konstitutionella traditionerna som är gemensamma för medlemsstaterna och som har utvecklats under århundraden. Jag anser därför att EU helt och hållet måste respektera nationell historia, kultur och traditioner och bestämt vägra att straffa medlemsstater som försvarar sin rätt att ha en egen speciell utformning och karaktär, däribland att omfatta det kristna arvet och kristna symboler. Sammanfattningsvis skulle jag bara vilja tillägga att varken stadgan eller den europeiska konventionen utvidgar unionens befogenheter.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru talman! Jag vill börja med att låna några ord som jag ska göra till mina egna. Krucifixet är inte ett uttryck för ett påbud. Det är en symbol som representerar positiva värderingar vilka utgör en del av vår historia, kultur och av vårt samhälle som är mer än 2 000 år

gammalt. Vi kan inte hävda att vi skyddar de grundläggande rättigheterna genom att förneka de värderingar som skapade dessa.

Demokrati verkar genom frihet och respekt. Demokrati underlättar utövandet av rättigheter, men verkar inte genom tvång eller begränsning. Givetvis bör subsidiaritetsprincipen respekteras och erkännas av alla EU-institutioner, organisationer och domstolar, särskilt när det gäller yttrandefrihet och trosfrihet.

Auktoriteten hos de medlemsstater som visar religiösa symboler som representerar deras folks traditioner och identitet på allmän plats bör inte och kan inte kränkas. Frihet är grundläggande i vårt samhälle och den pelare som såväl frihet som säkerhet och rättvisa bygger på. Om friheten skulle begränsas eller censureras skulle själva den grund som Europeiska unionen bygger på kollapsa.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Även jag anser att domstolen har fel i att anse att det innebär bristande respekt för människor med annan religionstillhörighet att ha ett krucifix i klassrum. Frågan som vi diskuterar idag är snarare en social fråga än en rättslig. Vi måste tydligen följa subsidiaritetsprincipen. Att det förekommer religiösa symboler är inte ett tecken på religiös diskriminering eller tvång. Det är ett resultat av varje lands kultur och historia och ofta av dess konstitution, liksom i fallet med mitt land, Grekland.

I Grekland har vi inte religiösa ikoner i klassrummen för att tvinga på eleverna någon särskild religion, utan på grund av att det är en del av vår tradition och därmed är direkt förknippat med vårt samhällssystem och våra värderingar. Religiösa ikoner är dessutom förknippade med fyra århundraden av förföljelse och religiöst förtryck av det ottomanska riket.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Jag vill ge ett kort svar till dessa tre punkter. I kväll, en tisdag före midnatt, strax före jul och när vi närmar oss årets slut, nästan sextio år efter grundandet av Europeiska unionen, diskuterar vi fortfarande en av de viktigaste stöttepelarna i det europeiska integrationsprojektet – subsidiaritetsprincipen.

För det andra har Mario Borghesios fråga att göra med det beslut som avkunnats av Europadomstolen i Strasbourg som innebär att kors i italienska skolor är ett brott mot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta beslut har framkallat rädsla i många medlemsstater. Det slovakiska parlamentet antog förra veckan en resolution i vilken det fastslogs att beslutet strider mot Europas kulturella arv och kristna historia.

Slutligen kände jag mig inte helt väl till mods under behandlingen av utkastet till en gemensam resolution som vi ska rösta om på torsdag. Jag är besviken över att vi inte, i en resolution som handlar om subsidiaritetsprincipen, har mod att införliva de punkter i Lissabonfördraget som har direkt koppling till programmet som har antagits.

Magdi Cristiano Allam (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Den enda logiska slutsatsen, om vi beaktar att det knappast är någon som är här just nu för att prata om krucifix med tanke på att vi för att diskutera denna fråga måste beakta subsidiaritetsprincipen, är att vi befinner oss i ett Europa som skäms över den historiska sanningen om sina judisk-kristna rötter och över kristendomens historiska sanning, vilken, som Goethe sade, utgör Europas gemensamma språk.

Det finns 23 officiella språk i Europaparlamentet. Det visar att det inte, förutom kristendomen, finns någonting som förenar Europa. Jag skulle vilja ställa en fråga till Jacques Barrot: Varför enades Europeiska kommissionen, Europeiska unionen, Förenta nationerna, Arabförbundet och Islamiska konferensen om att fördöma utslaget av en folkomröstning i Schweiz som sade 'nej' till minareter, trots att Schweiz inte är medlem i Europeiska unionen, samtidigt som ni idag intar en neutral ståndpunkt när det gäller en fråga som rör våra rötter, vår identitet och vår själ?

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Låt mig, i egenskap av protestantisk präst som har en tradition enligt vilken den åttahörniga stjärnan och inte korset är den viktigaste symbolen, lämna ett kort bidrag till denna debatt. Jag kommer faktiskt från en valkrets där 99 procent av väljarna är katoliker. Mina fyra barn går i skola med katolska barn. Korset besvärar oss inte. Jag vill visa på en skillnad mellan krucifixet och korset utifrån ett tekniskt perspektiv. Vi måste, även om korset inte stör mig personligen, vara medvetna om att det finns människor som störs av korset och krucifixet eftersom de påminner dem om inkvisitionen.

Jag känner att detta är lämpligt i de länder där man i enlighet med katolsk tradition brukar ha kors i skolorna, särskilt i religiösa skolor. Parlamentet bör emellertid inte diskutera dessa frågor utan snarare diskutera fattigdom, den ekonomiska krisen eller hur Östeuropa ska komma ikapp. Detta är inte någon produktiv

debatt. Vi måste beakta vem det var som protesterade i den italienska skolan och varför. Vi borde ha undersökt detta unika fall hellre än att diskutera en fråga som redan hör till det förflutna.

Jag vill givetvis ännu en gång betona att jag inte har något mot korset. Även jag tittar på korset varje dag, och det gör mig inte någonting. Vi måste skapa levnadsvillkor i Italien och Rumänien som innebär att detta inte blir föremål för debatt.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! De senaste åren har vi bevittnat en pågående kampanj för att inskränka religionsfriheten. Disciplinära åtgärder har vidtagits mot kristna sjuksköterskor för att de har erbjudit sig att be med patienterna, och idag har Lillian Ladele, en kristen borgerlig vigsselförrättare som ombads att antingen fungera som förrättare för registrerade partnerskap eller bli uppsagd, dömts för religiös diskriminering vid Storbritanniens appellationsdomstol.

Jämställdhetslagarna har inte lyckats skydda kristna – de har i själva verkan fått en motsatt effekt. En ändring av lagen om jämställdhet för att skydda kyrkans religionsfrihet röstades ner i underhuset för två veckor sedan, och det förekom anklagelser om inblandning från Europeiska kommissionen. Kommissionen, i sitt motiverade yttrande, förespråkade att Storbritannien måste begränsa säkerställandet av religionsfrihet i sina arbetsmarknadslagar. Jag anser att kommissionen borde skämmas. Man måste erkänna att människor har en tro och att de har rätt att uttrycka denna tro. Kristna bör skyddas och inte bestraffas av lagen.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Det land som jag känner till mest har fått utstå starka motsättningar angående dessa frågor. Jag skulle helt enkelt, på ett personligt plan, vilja uttrycka en önskan att Europaparlamentets politik fortsätter att karakteriseras av ömsesidig tolerans och respekt.

Det finns faktiskt familjer som vill följa den kristna traditionen, medan andra vill ifrågasätta denna tradition. Det är denna religiösa och kulturella mångfald som formar oss, som formar Europa. Jag anser att vi måste fortsätta att vara mycket försiktiga när vi har att göra med en fråga som denna. Jag tar mig friheten att säga detta helt enkelt på grund av att jag själv har fått erfara extrema uttryck från båda sidorna.

Jag är advokat, och ärligt talat förstår jag inte hur denna debatt kan hållas här. Den skulle först ha hållits där den hör hemma, i Europarådets parlamentariska församling och i våra nationella parlament. Dessutom är vi – jag – skyldig att på kommissionens vägnar säga att kommissionen verkligen är engagerad i att respektera principen om religionsfrihet och att den skulle reagera starkt mot all slags diskriminering av personer för att de bekänner sig till en viss religion.

Med detta sagt har kommissionen dock inte rätt att vidta åtgärder som ligger utanför den rättsliga ram som upprättats genom fördragen. Dessutom får den inte ingripa som fördragets väktare i frågor som rör en medlemsstat om dessa frågor inte har samband med EU-lagstiftningen. Jag är helt enkelt skyldig att säga detta. Kommissionen kan endast notera de olika ståndpunkter som uttryckts i denna kammare, men den får inte uttrycka en åsikt i en fråga som inte faller under EU-lagstiftningen. Jag upprepar att dessa frågor faller under medlemsstaternas interna rättsordning. Det är vad jag som advokat kan säga för min del.

Jag anser icke desto mindre att denna debatt är användbar och att den givetvis har varit intressant, även om jag helt enkelt uppmanar alla dem som har medverkat att behålla ett nödvändigt sinne för proportioner och att tillåta Europarådet och Europarådets parlamentariska församling i sin tur att på ett användbart sätt debattera de olika sätt som Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna skulle kunna tolkas på. Som fördragets väktare kan vi ärligt talat emellertid inte ingripa i en debatt som huvudsakligen rör Europarådet och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Jag ber om ursäkt för att jag inte har kunnat ge er ett bättre svar i kväll, men i enlighet med lagen är jag skyldig att svara så här. Jag tror ärligt talat att vi pratar om problem som i dagens union faller under varje medlemsstats interna rättsordning

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽³⁾ som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 17 december 2009.

⁽³⁾ Se protokollet.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Herbert Dorfmann (PPE), *skriftlig*. – (DE) Beslutet som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna är ett uttryck för en aggressiv sekularisering och stärker dem som vill att offentligheten ska vara religionsfri. Därigenom bortser de från det faktum att vår kontinent inte kan existera utan kristendomen. Kristendomen har definierat Europa, dess folk, kultur och konst, dess sätt att tänka i så stor utsträckning att kontinenten skulle förlora sin identitet om alla spår av den skulle raderas ut. Det handlar verkligen inte om att ifrågasätta religionsfriheten. Åtskillnaden av kyrkan från staten är till stor nytta för vår demokrati, och jag skulle vilja att vi säkerställer att var och en får ha sina egna uppgifter och att det råder ömsesidig respekt mellan de båda. Just respekten är vad allt handlar om. Den kristna kyrkan får inte kräva att alla ska bekänna sig till dess tro, men den har rätt att kräva att bli respekterad av alla.

Martin Kastler (PPE), *skriftlig*. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vad betyder egentligen religionsfrihet? Svaret är ganska enkelt. Det är frihet att utöva religion. Religionsfrihet är inte frihet från religion utan friheten att få ha en religion. Religionsfrihet skapar inte ett religionsfritt samhälle utan ger snarare befolkningen rättighet att utöva sin religion öppet i samhället. Ett krucifix i klassrummet tvingar inte någon att tro eller att inte tro. Därför kränker det inte religionsfriheten. Inte har jag heller hört om att det finns någon rättighet att inte bli utsatt för religiösa symboler. Om så vore fallet skulle vi faktiskt omedelbart bli tvungna att förbjuda alla kors på gravstenar och alla kyrkspiror. Europadomstolens beslut om krucifix är därför inte bara ett angrepp på subsidiaritetsprincipen, utan det kränker också själva rätten till religionsfrihet. Vi i Europaparlamentet kan inte och får inte acceptera detta beslut. Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna bör skipa rättvisa och inte vara en nickedocka för ideologiska och antikristna intressen. Annars kommer vi att tvingas ta oss en allvarlig funderare på om domstolen verkligen fortfarande har något syfte alls.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), *skriftlig*. – (PL) Enligt min uppfattning har domstolens beslut ingenting att göra med skyddandet av religionsfriheten. Att det finns ett kors i ett klassrum utövar inte i sig påtryckningar på en persons världsbild och kränker inte föräldrars rätt att uppfostra sina barn i enlighet med sina egna övertygelser. Inte heller kränks denna rättighet genom att man bär kläder som vittnar om en viss tro. I grundandet av ett gemensamt, enat Europa ligger en ömsesidig förståelse och öppenhet för andra, respekt för ländernas kulturella olikheter och för rötterna och traditionerna hos EU:s medlemsstater. Det är ingen hemlighet att vår europeiska identitets källor kan härledas direkt från den kristna traditionen. För en klar majoritet av européerna är därför ett kors en religiös symbol samtidigt som det är en symbol som representerar deras värderingar. Jag föreställer mig att den ömsesidiga dialogen som vi för med varandra varje dag skulle sluta att fungera om den tömdes på värderingar. Inte föreställer jag mig heller att vi, i religionsfrihetens namn, bör tvingas att förneka det som för oss är en viktig och helig symbol, oavsett om det är ett kors, en davidstjärna eller en månskära. Ingen har rätt att tvinga på någon annan en särskild religion eller ett särskilt system värderingar. Ingen har heller rätt att i frihetens namn framtvinga ett borttagande av symboler som är viktiga för hela mänskligheten. Beslutet som avkunnats av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna bidrar faktiskt inte till att religionsfriheten bevaras – det diskriminerar alla dem som uttryckligen värdesätter trossymboler i sina liv.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**22. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avbröts kl. 23.45.)